

Genomförande av Omnibus II- direktivet

*Delbetänkande av
Tjänstepensionsföretagsutredningen*

Stockholm 2014

STATENS OFFENTLIGA
UTREDNINGAR

SOU 2014:56

SOU och Ds kan köpas från Fritzes kundtjänst.
Beställningsadress: Fritzes kundtjänst, 106 47 Stockholm
Ordertelefon: 08-598 191 90
E-post: order.fritzes@nj.se
Webbplats: fritzes.se

För remissutsändningar av SOU och Ds svarar Fritzes Offentliga Publikationer på uppdrag av Regeringskansliets förvaltningsavdelning.

Svara på remiss – hur och varför.

Statsrådsberedningen, SB PM 2003:2 (reviderad 2009-05-02)

En kort handledning för dem som ska svara på remiss. Häftet är gratis och kan laddas ner som pdf från eller beställas på regeringen.se/remiss.

Layout: Kommittéservice, Regeringskansliet.

Omslag: Elanders Sverige AB.

Tryck: Elanders Sverige AB, Stockholm 2014.

ISBN 978-91-38-24152-3

ISSN 0375-250X

Till statsrådet Peter Norman

Regeringen beslutade¹ den 21 mars 2013 att tillkalla en särskild utredare med uppgift att lämna förslag till en ny rörelsereglering för tjänstepensionsinstitut.

Tord Gransbo förordnades att från den 1 april 2013 vara särskild utredare. Även sekreterarna förordnades från detta datum. Experterna förordnades från den 9 september 2013. Utredningen antog namnet Tjänstepensionsföretagsutredningen (Fi 2013:03).

Den 12 december 2013 beslutade² regeringen tilläggsdirektiv till utredningen. Uppdraget utvidgades bl.a. till att föreslå hur Omnibus II-direktivet ska genomföras. Den 19 juni beslutade³ regeringen tilläggsdirektiv om ytterligare förlängning av utredningstiden.

I arbetet har som experter medverkat Tomas Bern, Gunnar Brännstam, Charlotta Erikson, Tomas Flodén, Eva Furberg, Anita Johansson, Magnus Landare, Camilla Melander Gustafsson och Matilda Nyström Arnek. Stefan Pärnhem har medverkat fram till den 27 januari 2014 och Erik Hällströmer från och med sistnämnt datum.

Sekreterare har varit Patric Thomsson och Greta Wennerberg.

Härmed överlämnas delbetänkandet Genomförande av Omnibus II-direktivet (SOU 2014:56).

Stockholm i augusti 2014

Tord Gransbo

/Patric Thomsson
/Greta Wennerberg

¹ Dir. 2013:32.

² Dir. 2013:117.

³ Dir. 2014:92.

Innehåll

Sammanfattning	11
1 Författningsförslag	13
1.1 Förslag till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument	13
1.2 Förslag till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)	14
1.3 Förslag till lag om införande av lagen om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)	36
2 Bakgrund	43
2.1 Den nya tillsynsstrukturen.....	43
2.2 Översiktligt om Omnibus II-direktivet	46
3 Allmänna utgångspunkter	49
4 Överväganden och förslag – Prospektdirektivet	51
4.1 Prospektets utformning	51
4.2 Övriga ändringar i Prospektdirektivet.....	52
5 Överväganden och förslag – Solvens II-direktivet.....	53
5.1 Nya definitioner.....	53
5.1.1 Kvalificerad central motpart.....	53
5.1.2 Externt kreditvärderingsinstitut	53

5.2	Anmälan om tillstånd och återkallelse av tillstånd.....	54
5.3	Tillsyn över filialer i en annan medlemsstat	54
5.4	Uppgifter som ska lämnas till tillsynsmyndigheten.....	56
5.4.1	Syftet med tillsynsmyndighetens inhämtning av information.....	56
5.4.2	Möjlighet för Finansinspektionen att besluta om begränsningar i, och undantag från, kraven på tillsynsrapportering	57
5.5	Kapitaltillägg när matchnings-, volatilitetsjustering eller övergångsregler används	61
5.6	Tillsyn över funktion och verksamhet som omfattas av uppdragsavtal	62
5.7	Nya krav på riskhanteringen	64
5.8	Användande av externa kreditvärderingsinstitut.....	68
5.9	Särskilda krav på ett försäkringsföretags egen bedömning av solvensbehov (ORSA)	69
5.10	Särskild information i solvens- och verksamhetsrapporten.....	70
5.11	Försäkringsföretagens offentliggörande av kapitaltillägg och användning av företagsspecifika parametrar.....	71
5.12	Samarbete med Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten	72
5.13	Försäkringstekniska avsättningar.....	73
5.13.1	Extrapolering av den riskfria räntestrukturen	73
5.13.2	Matchningsjustering av den riskfria räntestrukturen	75
5.13.3	När förutsättningarna för en tillämpning av matchningsjustering inte längre är uppfyllda.....	77
5.13.4	Matchningsjustering i relation till andra justeringar av den riskfria räntan	77
5.13.5	Beräkning av matchningsjusteringen	78

5.13.6	Volatilitetsjustering av den riskfria räntestrukturen.....	78
5.13.7	Nya regler om vad Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten ska fastställa i fråga om riskfri räntestruktur m.m.....	80
5.13.8	Rapporteringskrav och översyner	80
5.14	Minimikapitalkravet.....	81
5.14.1	Garantibelopp.....	81
5.14.2	Beräkning av minimikapitalkravet	82
5.14.3	Övergångsregler för uppfyllelsen av minimikapitalkravet.....	83
5.15	Särbestämmelser vid exceptionella förhållanden.....	84
5.16	Ändrade uppgifter vid gränsöverskridande verksamhet	86
5.17	Försäkrings- och återförsäkringsföretag som inte följer rättsregler	87
5.18	Statistik kring verksamhet över gränserna	88
5.19	Ekvivalens (återförsäkringsföretag)	89
5.20	Information om tillstånd m.m.	90
5.21	Information om behandlingen av svenska försäkringsföretag som bedriver verksamhet utanför EES.....	91
5.22	Definition av tillsynskollegium.....	91
5.23	Grupptillsyn i toppen av en grupp i Sverige.....	92
5.24	Allmänna bestämmelser om gruppens solvens.....	95
5.25	Interna modeller för en grupp.....	98
5.26	Kapitaltillägg på gruppnivå.....	106
5.27	Särskild tillsynsordning	108
5.28	Grupptillsynsmyndighet	112
5.29	Tillsynskollegier.....	115

5.30	Samarbete, utbyte av information och samråd.....	116
5.31	Tillgång till information.....	117
5.32	Kontroll av information.....	119
5.33	Offentliggörande av strukturen på en grupp.....	122
5.34	Tredjelandregler.....	122
5.34.1	Moderföretag utanför gemenskapen – kontroll av likvärdighet	122
5.34.2	Moderföretag utanför gemenskapen – om likvärdighet inte föreligger	125
5.35	Indexeringar.....	126
5.36	Ikraftträdande och infasningsperiod.....	127
5.37	Övergångsreglering.....	130
5.37.1	Företag som har upphört med sin verksamhet (s.k. run off).....	130
5.37.2	Senaste tidpunkt för rapportering.....	132
5.37.3	Behandlingen av kapitalbasposter som har emitterats före lagens ikraftträdande.....	133
5.37.4	Tillämpliga bestämmelser för vissa typer av lån som har utgetts före den 1 januari 2011	135
5.37.5	Beräkningen av kapitalkravet för aktiekurs- och räntedifferensrisk enligt standardformeln.....	136
5.37.6	Ytterligare övergångsregler för beräkningen av kapitalkravet för aktiekursrisken enligt standardformeln.....	137
5.37.7	Efterlevnaden av solvenskapitalkravet	138
5.37.8	Försäkringsföretag som bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar.....	140
5.37.9	Riskfria räntor	143
5.37.10	Försäkringstekniska avsättningar.....	145
5.37.11	Interna modeller för beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet	147
5.37.12	Övergångsbestämmelser för grupp	148
5.37.13	Krav på plan för infasning m.m.	151
5.38	Ändringar i bilagor till direktivet	153

5.39	Ändringar i Eiopa-förordningen.....	153
5.40	Genomförande- och ikraftträdanderegler för Omnibus II-direktivet	153
6	Ekonomiska konsekvenser	155
7	Författningskommentar.....	157
7.1	Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument	157
7.2	Förslaget till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)	157
7.3	Förslaget till lag om införande av lagen om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)	167
Bilagor		
Bilaga 1	Kommittédirektiv 2013:32	175
Bilaga 2	Kommittédirektiv 2013:117	189
Bilaga 3	Kommittédirektiv	193
Bilaga 4	Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU av den 16 april 2014 om ändring av direktiven 2003/71/EG och 2009/138/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 med avseende på befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten)	195

Sammanfattning

En ny struktur har skapats inom EU för tillsynen av den finansiella sektorn. Syftet är att uppnå en väsentlig förbättring av möjligheterna att följa och analysera utvecklingen och att vidta relevanta åtgärder för att främja den finansiella stabiliteten inom EU.

I den nya strukturen för finansiell tillsyn ingår tre europeiska tillsynsmyndigheter; Europeiska bankmyndigheten (EBA), Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) samt Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma). Strukturen omfattar också en europeisk systemrisknämnd. Myndigheterna och nämnden inrättades genom särskilda EU-förordningar.

De nya myndigheterna ska bl.a. utveckla bindande tekniska standarder, verka för en enhetlig tillämpning av det EU-gemensamma regelverket på finansmarknadsområdet, kunna fatta bindande medlingsbeslut vid tvister mellan medlemsländernas tillsynsmyndigheter, övervaka att medlemsländernas tillsynsmyndigheter följer antagna EU-regler och vid behov utfärda rekommendationer.

Genom förslagen i detta betänkande genomförs det s.k. Omnibus II-direktivet. Direktivet innehåller ändringar i Prospektivet och Solvens II-direktivet. Ändringarna i dessa direktiv innebär i huvudsak preciseringar av de befogenheter för Esma och Eiopa som ursprungligen fastställdes i nämnda EU-förordningar samt ändringar syftande till ett smidigt och effektivt samarbete inom det europeiska systemet för finansiell tillsyn.

Omnibus II-direktivet innehåller även ändringar i Solvens II-direktivet som syftar till att underlätta tillhandahållandet av försäkringsprodukter med långfristiga garantier, samtidigt som omfattande infasnings- och övergångsbestämmelser läggs fast.

1 Författningsförslag

1.1 Förslag till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 17 § lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument ska ha följande lydelse.¹

2 kap. 17 §

Om ett grundprospekt eller ett tillägg till detta inte innehåller de slutliga villkoren för ett erbjudande av överlåtbara värdepapper till allmänheten ska emittenten så snart det är möjligt ge in villkoren till Finansinspektionen för registrering och offentliggöra dessa enligt 29 §.

De slutliga villkoren ska endast innehålla information som rör innehållet i värdepappersnoten.

Finansinspektionen ska så snart det är möjligt underrätta berörd behörig myndighet i en annan stat inom EES och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om villkoren.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2016.

¹ Efter genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU av den 16 april 2014 om ändring av direktiven 2003/71/EG och 2009/138/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 med avseende på befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) – **Omnibus II-direktivet**, som ändrar i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som ska offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG – prospektivdirektivet. Lagtexten avser endast den nya föreslagna lydelsen.

1.2 Förslag till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 14 §, 5 kap. 6 a, 6 b och 13 §§, 8 kap. 15–18 §§, 10 kap. 5–5 c, 7 och 18 §§, 16 kap. 2 §, 17 kap. 3, 3 a, 6 a, 6 b och 23–26 §§, 20 kap. 7 §, 21 kap. 5–5 b, 19–21 b, 23, 30–50, 50 b, 50 c, 50 e, 54 samt 57–62 §§ försäkringsrörelselagen (2010:2043) ska ha följande lydelse.²

Definitioner

1 kap. 14 §

I denna lag betyder

[1.....]

2. *qualificerad central motpart: en central motpart som har fått tillstånd enligt artikel 14 i EU-förordningen 648/20, eller som är godkänd i enlighet med artikel 25 i samma förordning,*

3. *externt kreditvärderingsinstitut: ett kreditvärderingsinstitut som har fått tillstånd eller blivit certifierat enligt EU-förordningen 1060/2009, eller en centralbank som utfärdar kreditvärderingar men som är undantagen från tillämpningsområdet för samma förordning,*

4. *tillsynskollegium: en permanent men flexibel struktur för samarbete, samordning och beslutsfattande mellan Finansinspektionen och*

² Efter genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU av den 16 april 2014 om ändring av direktiven 2003/71/EG och 2009/138/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 med avseende på befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) – **Omnibus II-direktivet** och genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 26 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) – **Solvens II-direktivet** samt genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/89/EU av den 16 november 2011 om ändring av direktiven 98/78/EG, 2002/87/EG, 2006/48/EG vad gäller extra tillsyn över finansiella enheter i ett finansiellt konglomerat – **ändringsdirektivet**. Lagtexten avser endast ny föreslagna lydelse för samtliga paragrafer. De föreslagna paragrafernas placering i respektive kapitel är provisoriska och hänvisar till andra provisoriskt placerade paragrafer. För tydlighetens skull anges kapitelrubriker. Förslag till nya mellanrubriker och ändrade sådana rubriker – i förhållande till det kommande utkastet till förslag till genomförande av Solvens II-direktivet – anges.

en eller flera behöriga myndigheter eller mellan flera behöriga myndigheter vid tillsynen över en grupp enligt 21 kap.

Tillgångar, skulder och försäkringstekniska avsättningar

5 kap.

6a §

Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag ska använda en matchningsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av den bästa skattningen.

Ett försäkringsföretag som har fått tillstånd enligt första stycket får inte återgå till att använda en riskfri räntestruktur utan matchningsjustering.

Ett försäkringsföretag som har fått ett föreläggande enligt 17 kap. 6 b § att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering, får inte beviljas tillstånd enligt första stycket inom två år från föreläggandet.

6b §

Ett försäkringsföretag får använda en volatilitetsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

13 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning enligt 4, 6 samt 7–11 §§,

2. vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få tillstånd att använda matchningsjustering enligt 6a §, och

3. hur en volatilitetsjustering enligt 6b § ska fastställas.

Solvenskapitalkrav och minimikapitalkrav

8 kap.

15 §

För skadeförsäkringsföretag ska garantibeloppet uppgå till ett belopp som minst motsvarar 2,5 miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager. Om rörelsen omfattar försäkring eller risk som hänför sig till någon av klasserna 10–15 som anges i 2 kap. 11 § första stycket ska dock garantibeloppet uppgå till ett belopp som minst motsvarar 3,7 miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager.

16 §

För livförsäkringsföretag ska garantibeloppet uppgå till ett belopp som minst motsvarar 3,7 miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager.

17 §

För återförsäkringsbolag, som inte är captivebolag, ska garantibeloppet uppgå till ett belopp som motsvarar minst 3,6 miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager.

18 §

För captivebolag som meddelar återförsäkring ska garantibeloppet uppgå till ett belopp som minst motsvarar 1,2 miljoner euro eller det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager.

Företagsstyrning

10 kap.

5 §

Ett försäkringsföretags system för riskhantering ska avse såväl de risker som täcks av solvenskapitalkravet som risker som inte, eller endast delvis, beaktas vid beräkningen av detta.

Systemet ska omfatta

- 1. försäkringsrisker,*
- 2. matchningsrisker,*
- 3. placeringsrisker, särskilt avseende derivatinstrument och liknande åtaganden,*
- 4. likviditets- och koncentrationsrisker,*
- 5. operativa risker,*
- 6. risker för intressekonflikter*
- 7. risker hänförliga till återförsäkring och andra riskreduceringstekniker, samt*
- 8. beroenden mellan risker som företaget är eller kan komma att bli exponerade för.*

Ett försäkringsföretags styrdokument för riskhantering enligt 2 § 1 ska omfatta de risker som avses i andra stycket 1–7.

I ett försäkringsföretag som använder volatilitetsjustering enligt 5 kap. 6 b § ska styrdokument för riskhantering också innehålla riktlinjer för volatilitetsjusteringen.

5a §

Ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering enligt 5 kap. 6 a § eller volatilitetsjustering enligt 5 kap. 6 b § ska

- 1. upprätta en likviditetsplan, och*
- 2. regelbundet utvärdera sin användning av justeringar.*

5b §

Ett försäkringsföretag ska regelbundet utvärdera företagets känslighet för de antaganden som ligger till grund för fastställandet av en ränta som används vid beräkningen av den bästa skattningen.

5c §

Ett försäkringsföretag som använder bedömningar från externa kreditvärderingsinstitut vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna eller solvenskapitalkravet ska göra en egen bedömning av de externa bedömningarna.

7 §

Ett försäkringsföretag ska genomföra en egen risk- och solvensbedömning.

I den egna risk- och solvensbedömningen ska försäkringsföretaget göra en bedömning av

1. företagets solvensbehov med hänsyn till dess specifika riskprofil, risktolerans och affärsstrategi,

2. företagets fortlöpande efterlevnad av bestämmelserna om solvens- och minimikapitalkraven samt försäkringstekniska avsättningar, samt

3. hur betydande skillnaderna är mellan företagets riskprofil och de antaganden om risker som har legat till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet.

För bedömningen enligt andra stycket 1 ska försäkringsföretaget ha processer som säkerställer att de risker som företaget är eller kan komma att bli exponerade för, på såväl kort som lång sikt, identifieras och värderas. Företaget ska kunna redovisa de metoder som använts vid bedömningen.

Ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering enligt 5 kap. 6 a §, volatilitetsjustering enligt 5 kap. 6 b § eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntestrukturen enligt 11 eller 12 §§ lagen om införande av lagen om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043), ska i den bedömning som avses i andra stycket 2 göra en bedömning av efterlevnaden av bestämmelserna om solvens- och minimikapitalkraven, såväl med som utan användning av matchnings- eller volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna.

Den egna risk- och solvensbedömningen ska ingå som en integrerad del i ett försäkringsföretags affärsstrategier och ska beaktas vid företagets strategiska beslut.

18 §

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. vad funktionen för riskhantering enligt 5 § ska svara för när ett försäkringsföretag fått tillstånd att använda en partiell eller fullständig intern modell,

2. innehållet i de riktlinjer för volatilitetsjustering som avses i 5 § fjärde stycket,

3. innehållet i en sådan likviditetsplan som avses i 5 a § 1,

4. de närmare kraven på regelbundna utvärderingar som ska göras av försäkringsföretag som använder matchnings- eller volatilitetsjustering enligt 5 a § 2,

5. de närmare kraven på regelbundna utvärderingar som ska göras av försäkringsföretag när det gäller företagets känslighet för de antaganden som ligger till grund för fastställandet av den relevanta riskfria räntestrukturen enligt 5 b §,

6. hur en sådan egen bedömning som avses i 5 c § ska genomföras,

7. rapportering av resultat av den egna risk- och solvensbedömning enligt 9 §, och

8. villkor och behörighet för den som ska utföra uppgifter i aktuariefunktionen enligt 13 §.

Offentliggörande

16 kap.

2 §

Solvens- och verksamhetsrapporten ska innehålla en beskrivning av försäkringsföretagets

1. verksamhet och resultat,

2. företagsstyrningssystem,

3. riskprofil,

4. värderingsmetoder för solvensändamål, och

5. solvenssituation.

Ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering enligt 5 kap. 6 a § ska beskriva denna och den portfölj av åtaganden och motsvarande tillgångar på vilka justeringen används, samt kvantifiera effekterna av en slopad matchningsjustering på företagets finansiella ställning. Beskrivningen ska även innehålla information om huruvida företaget använder

volatilitetsjustering enligt 5 kap. 6 b § och en kvantifiering av effekterna av en slopad volatilitetsjustering på företagets finansiella ställning.

Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att de uppgifter som ska offentliggöras i rapporten helt eller delvis lämnas genom hänvisning till uppgifter som företaget offentliggjort för att uppfylla andra rättsliga eller administrativa krav, om dessa uppgifter är likvärdiga både till art och till omfattning.

Tillsyn

17 kap.

3 §

Finansinspektionen ska i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter, Europeiska kommissionen och Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

3 a §

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artiklarna 33, 38, 155 och 158 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG.

Åtgärder vid bristande efterlevnad av villkoren för användning av matchningsjustering

6 a §

Ett försäkringsföretag ska omedelbart underrätta Finansinspektionen om företaget inte uppfyller villkoren för användning av matchningsjustering enligt 5 kap. 6 a §. Av underrättelsen ska framgå när villkoren inte längre var uppfyllda.

6 b §

Om ett försäkringsföretag inte längre uppfyller villkoren för tillstånd att använda matchningsjustering enligt 5 kap. 6 a §, ska Finansinspektionen förelägga företaget att åtgärda bristerna inom två månader från dagen då villkoren inte längre var uppfyllda.

Om bristerna inte åtgärdas inom den tid som anges i första stycket ska företaget föreläggas att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering.

23 §

Finansinspektionen får efter granskning besluta om ett tillägg till solvenskapitalkravet (kapitaltillägg) för ett försäkringsföretag om

1. företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln, och ett beslut om användning av en intern modell enligt 22 § är olämpligt eller har visat sig sakna verkan, eller en fullständig eller partiell intern modell håller på att utarbetas,

2. företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet enligt en fullständig eller partiell intern modell, till följd av att en eller flera kvantifierbara risker inte beaktats i tillräcklig utsträckning och företaget inte inom skäligen tid har anpassat modellen till sin riskprofil,

3. företaget använder volatilitetsjustering enligt 5 kap. 6 b §, matchningsjustering enligt 5 kap. 6 a § eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntestrukturen enligt 11 eller 12 §§ lagen om införande av lagen om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043) och företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för justeringarna eller övergångsregleringen, eller

4. företagets företagsstyrningssystem avviker väsentligt från kraven i 10 kap. 1 §, samtidigt som avvikelserna medför att företaget inte kan garantera en korrekt identifiering, mätning, övervakning, hantering och rapportering av de risker som företaget exponeras för eller kan komma att exponeras för och det är osannolikt att bristerna kan åtgärdas inom skäligen tid.

24 §

Ett kapitaltillägg som avses i 23 § 1 och 2 ska beräknas så att det säkerställs att företaget uppfyller solvenskapitalkravet.

Ett kapitaltillägg som avses i 23 § 3 ska vara proportionellt till de väsentliga risker som uppstår till följd av de avvikelser som har föranlett kapitaltillägget.

Ett kapitaltillägg som avses i 23 § 4 ska beräknas så att det är proportionerligt mot de risker som föreligger på grund av bristerna i företagsstyrningssystemet.

25 §

Efter ett beslut om kapitaltillägg ska försäkringsföretagets solvenskapitalkrav utgöras av summan av kapitaltillägget och solvenskapitalkravet beräknat enligt standardformeln eller, om företaget har fått tillstånd att använda en fullständig eller partiell intern modell, enligt denna. Ett kapitaltillägg som beslutats med stöd av 23 § 4 ska inte ingå i solvenskapitalkravet vid beräkning av riskmarginalen i ett företag som värderar bästa skattningen och riskmarginalen separat.

26 §

När kapitaltillägg beslutats enligt 23 § 2 eller 4 ska Finansinspektionen förelägga försäkringsföretaget att vidta de åtgärder som behövs för att avhjälpa de brister som har föranlett kapitaltillägget.

Ingripanden**20 kap.**

Förlängd tidsfrist vid exceptionella förhållanden

7 §

Om den Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten har meddelat att det föreligger exceptionella förhållanden och dessa förhållanden påverkar ett försäkringsföretag som är föremål för åtgärder enligt 6 §, får Finansinspektionen förlänga den tidsfrist som avses i 6 § 2 med en period på högst sju år.

Ett försäkringsföretag ska under en sådan tidsfrist var tredje månad ge in en lägesrapport avseende vilka åtgärder som har vidtagits och i vilken mån solvenskapitalkravet åter uppfyllts.

Om ett försäkringsföretags lägesrapport visar att det inte har skett några väsentliga framsteg med att åter uppfylla solvenskapitalkravet från den dag då bristen på uppfyllande av solvenskapitalkravet konstaterades till den dag då lägesrapporten gavs in, ska den förlängda tidsfristen upphöra att gälla.

Grupptillsyn

21 kap.

5 §

När Finansinspektionen enligt 4 § ska vara grupptillsynsmyndighet får inspektionen tillsammans med berörda behöriga myndigheter komma överens om att en annan behörig myndighet inom EES än inspektionen ska utses till grupptillsynsmyndighet. Finansinspektionen får ingå en sådan överenskommelse om det är olämpligt att inspektionen utses till grupptillsynsmyndighet med hänsyn till gruppens struktur och den relativa betydelsen av gruppens verksamhet i olika länder.

Om det i ett annat fall än det som avses i första stycket skulle vara olämpligt med hänsyn till en gruppens struktur och den relativa betydelsen av dess verksamhet i olika länder att grupptillsynsmyndigheten utses enligt de grunder som anges i artikel 247.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG, får Finansinspektionen komma överens om att inspektionen eller en behörig myndighet ska vara grupptillsynsmyndighet för gruppen.

Ett gemensamt beslut enligt en överenskommelse enligt första eller andra stycket får fattas inom tre månader från den dag då frågan om en sådan överenskommelse väcktes av en berörd behörig myndighet. Den berörda gruppen ska ges tillfälle att yttra sig. Finansinspektionen ska följa en sådan överenskommelse. Om Finansinspektionen utsetts till grupptillsynsmyndighet ska inspektionen överlämna beslutet till gruppen.

5 a §

Om Finansinspektionen eller någon av de berörda behöriga myndigheterna inom den tremånadersfrist som anges i 5 § har hänskjutit ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten och begärt myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska inspektionen och de berörda behöriga myndigheterna skjuta upp sitt gemensamma beslut och invänta det beslut som Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten kan komma att fatta enligt 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska tillsammans med berörda behöriga myndigheter fatta ett gemensamt beslut i enlighet med Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndighetens beslut. Finansinspektionen ska följa ett sådant beslut. Om Finansinspektionen utsetts till grupp tillsynsmyndighet ska inspektionen till gruppen och tillsynskollegiet överlämna det gemensamma beslutet som ska innehålla de skäl som bestämt utgången.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten efter att tremånadersperioden löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

5 b §

Om ett gemensamt beslut enligt 5 och 5 a §§ inte kan fattas ska uppgiften som grupp tillsynsmyndighet utföras av den behöriga myndighet som följer av 4 §.

19 §

En ansökan om tillstånd att använda en intern modell för beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet ska lämnas in till Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet. En sådan ansökan ska göras gemensamt av ett försäkringsföretag som finns i toppen av en grupp och de andra försäkringsföretagen samt EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen. Om ett försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag finns i toppen av en grupp, ska ansökan göras gemensamt av de försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen.

När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet för en grupp ska inspektionen också ta emot ansökningar om tillstånd att använda en intern modell för beräkningen av solvenskapitalkravet för de för-

säkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen, om en sådan ansökan görs

1. gemensamt av ett sådant försäkringsföretag som avses i 1 § första stycket 1–2 och de övriga försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen, eller

2. gemensamt av sådana försäkringsföretag i en grupp som avses i 1 § första stycket 3 och sådana EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen.

Om en annan behörig myndighet inom EES är grupp tillsynsmyndighet för en grupp, ska den myndigheten ta emot sådana ansökningar som avses i första och andra stycket och som görs av försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i den gruppen. Om Finansinspektionen, utan att vara grupp tillsynsmyndighet mottagit en sådan ansökan ska den vidarebefordras till grupp tillsynsmyndigheten.

Finansinspektionen ska utan dröjsmål vidarebefordra ansökningar enligt första och andra stycket till de berörda behöriga myndigheterna.

20 §

När Finansinspektionen prövar en ansökan enligt 19 § första och andra styckena tillämpas denna lag. Inspektionen får dock även tillämpa bestämmelser som enligt författningar i en annan stat inom EES gäller för en sådan intern modell som avses i ansökan. När ansökan har lämnats in till inspektionen gäller detta dock bara om det är nödvändigt för en effektiv tillsyn över försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare.

21 §

När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet ska inspektionen inom sex månader från det att en komplett ansökan enligt 19 § har lämnats in komma överens med de berörda behöriga myndigheterna om vilket beslut som bör fattas med anledning av ansökan. Denna överenskommelse och skälen för den ska redovisas skriftligen. Finansinspektionen ska fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen och sända över det till sökandena.

Om en sådan överenskommelse som avses i första stycket inte kan träffas inom den angivna perioden ska Finansinspektionen ensam fatta beslut med anledning av ansökan. Beslutet ska innehålla de skäl som bestämt utgången i ärendet och redovisa synpunkter och reservationer

från behöriga myndigheter som kommit till uttryck under sexmånadersperioden.

21 a §

Om Finansinspektionen eller någon av de berörda behöriga myndigheterna inom den sexmånadersperiod som avses i 21 § första stycket har hänskjutit ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska inspektionen skjuta upp sitt beslut enligt 21 § andra stycket och invänta det beslut som Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten kan komma att fatta enligt artikel 19.3 i samma förordning. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Om ett ärende hänskjutits till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten och det beslut som föreslås av panelen i enlighet med artiklarna 41.2, 41.3 och 44.1.3 i förordning (EU) nr 1094/2010 avvisas ska grupp tillsynsmyndigheten fatta det slutliga beslutet.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten efter det att den sexmånadersperiod som avses i första stycket har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

21 b §

Ett beslut som fattats av en annan behörig myndighet inom EES efter en överenskommelse med anledning av en ansökan att använda en intern modell för att beräkna det grupp baserade solvenskapitalkravet eller solvenskapitalkravet för ett försäkringsföretag eller en EES-försäkringsgivare som ingår i en grupp, eller på grund av att de behöriga myndigheterna inte har kommit överens inom sex månader, gäller i Sverige. Beslutet är bindande för de berörda företagen och Finansinspektionen och ska ligga till grund för inspektionens tillsyn.

23 §

Finansinspektionen får, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, besluta om kapitaltillägg till det grupp baserade solvenskapitalkravet, om detta kapitalkrav inte stämmer överens med gruppens riskprofil.

Vid bedömningen av om gruppens riskprofil stämmer överens med det grupp baserade solvenskapitalkravet ska Finansinspektionen särskilt

beakta om sådana omständigheter som avses i 17 kap. 23 § föreligger med avseende på gruppen.

Det som sägs i 17 kap. 24–27 §§ ska gälla för ett sådant beslut om kapitaltillägg som avses i första stycket.

30 §

Ett försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är moderföretag till ett försäkringsföretag får ansöka om tillstånd för dotterföretag att omfattas av bestämmelserna om särskild tillsynsordning i 32–39 §§. Ansökan ska ges in till Finansinspektionen.

När Finansinspektionen mottagit en ansökan enligt första stycket ska inspektionen utan dröjsmål överlämna den till övriga medlemmar i tillsynskollegiet.

31 §

När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet ska inspektionen inom tre månader från den dag då alla medlemmar i tillsynskollegiet fått del av en ansökan enligt 30 § komma överens med övriga medlemmar i tillsynskollegiet om vilket beslut som ska fattas. Finansinspektionen ska fatta beslut i enlighet med överenskommelsen. Beslutet ska innehålla de skäl som har bestämt utgången.

Tillstånd att omfattas av särskild tillsynsordning får meddelas endast om

1. Finansinspektionen utövar grupp tillsyn över moderföretaget på grupp nivå och inte har beslutat att undanta dotterföretaget från grupp tillsyn enligt 6 §,

2. dotterföretaget omfattas av moderföretagets riskhanteringsprocesser och mekanismer för internkontroll samt de berörda behöriga myndigheterna har konstaterat att moderföretaget utövar en ansvarsfull ledning över dotterföretaget,

3. moderföretaget har fått ett godkännande enligt 29 § andra stycket att göra en samtidig egen risk- och solvensbedömning på grupp nivå och på nivån för dotterföretaget, och

4. moderföretaget har fått ett godkännande enligt 52 § att offentliggöra en enda rapport om solvens och finansiell ställning för gruppen på grupp nivå och på nivån för dotterföretaget.

32 §

Ett moderföretag som fått tillstånd enligt 31 § ska beräkna solvenskapitalkravet för ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning enligt 33–39 §§. Beräkningarna ska inte påverka tillämpningen av bestämmelserna i 19, 21 och 23 §§.

33 §

Om solvenskapitalkravet för ett dotterföretag beräknas med en intern modell som beslutats enligt 21 §, får Finansinspektionen, om inspektionen mottagit en ansökan enligt 30 §, i de fall som avses i 17 kap. 23 §, lämna ett förslag till övriga medlemmar i tillsynskollegiet att det fastställs ett kapitaltillägg för dotterföretaget utöver det solvenskapitalkrav som framkommer med tillämpning av den interna modellen. Finansinspektionen får föreslå ett sådant kapitaltillägg endast under förutsättning att

- 1. dotterföretagets riskprofil avviker väsentligt från den interna modellen, och*
- 2. företaget inte inom skälig tid efter inspektionens underrättelse om avvikelsen har anpassat modellen till sin riskprofil.*

Om ett sådant kapitaltillägg som avses i första stycket på grund av särskilda omständigheter inte är en lämplig åtgärd, får Finansinspektionen i stället föreslå tillsynskollegiet att dotterföretaget ska beräkna sitt solvenskapitalkrav enligt standardformeln enligt 8 kap. 1–3 och 5–11 §§.

34 §

Om solvenskapitalkravet för dotterföretaget beräknas med en standardformel får Finansinspektionen, om inspektionen mottagit en ansökan enligt 30 §, i undantagsfall föreslå tillsynskollegiet att företaget ersätter en undergrupp av parametrar enligt standardformeln med företags-specifika parametrar när de beräknar teckningsriskmoduler för livförsäkring, skadeförsäkring och sjukförsäkring, i enlighet med 17 kap. 21 §. Finansinspektionen får lämna ett sådant förslag, endast under förutsättning att

- 1. dotterföretagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som gjorts för beräkningen enligt standardformeln, och*
- 2. företaget inte inom skälig tid efter inspektionens underrättelse om avvikelsen har anpassat antagandena till sin riskprofil.*

Finansinspektionen får under de förutsättningar som anges i första stycket, i de fall som avses i 17 kap. 23 §, föreslå tillsynskollegiet kapitaltillägg för dotterföretaget utöver det solvenskapitalkrav som framkommer med tillämpning av standardformeln.

35 §

Finansinspektionen ska redovisa skälen för de förslag som avses i 33 och 34 §§ för dotterföretaget och tillsynskollegiet. Finansinspektionen ska komma överens med övriga myndigheter inom tillsynskollegiet om vilket beslut som ska fattas med anledning av de föreslagna åtgärderna. Finansinspektionen ska även fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen.

36 §

Om ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning inte uppfyller solvenskapitalkravet ska Finansinspektionen, utan dröjsmål till tillsynskollegiet vidarebefordra den åtgärdsplan som dotterföretaget efter föreläggande enligt 20 kap. 6 § överlämnat till inspektionen, för att inom sex månader från dagen för bristens konstaterande åter uppfylla solvenskapitalkravet. Finansinspektionen ska även lämna ett förslag till godkännande av planen till tillsynskollegiet. Finansinspektionens skyldigheter enligt denna bestämmelse ska inte påverka motsvarande bestämmelser som gäller för tillsynen av ett enskilt försäkringsföretag.

Finansinspektionen ska inom fyra månader från dagen då bristen konstaterades träffa en överenskommelse inom tillsynskollegiet om inspektionens förslag till godkännande av åtgärdsplanen. Finansinspektionen ska fatta ett beslut i enlighet med överenskommelsen.

37 §

Om Finansinspektionen konstaterar försämringar av de ekonomiska förhållandena i ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning ska inspektionen utan dröjsmål underrätta tillsynskollegiet om de åtgärder som inspektionen föreslår. De föreslagna åtgärderna ska diskuteras i tillsynskollegiet om det inte föreligger en krissituation.

Finansinspektionen ska inom en månad från underrättelsen komma överens med övriga myndigheter inom tillsynskollegiet om vilket beslut som ska fattas med anledning av de föreslagna åtgärderna.

38 §

Om en sådan överenskommelse som avses i 36 § andra stycket eller 37 § andra stycket inte kan träffas inom den angivna perioden ska Finansinspektionen ensam fatta ett beslut om godkännande av åtgärdsplanen. Beslutet ska innehålla de skäl som har bestämt utgången i ärendet och redovisa synpunkter och reservationer från berörda behöriga myndigheter som kommit till uttryck under perioden.

39 §

Om ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning inte uppfyller minimikapitalkravet ska Finansinspektionen utan dröjsmål till tillsynskollegiet överlämna den finansiella saneringsplan som dotterföretaget enligt 20 kap. 9 § överlämnat till inspektionen för godkännande. Finansinspektionen ska även informera tillsynskollegiet om varje åtgärd som dotterföretaget ska vidta för att åter uppfylla minimikapitalkravet. Finansinspektionens skyldigheter enligt denna bestämmelse ska inte påverka motsvarande bestämmelser som gäller för tillsynen av ett enskilt försäkringsföretag.

40 §

Finansinspektionen eller en behörig myndighet får hänskjuta ett ärende till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010 om inspektionen inte inom tre månader kan komma överens med berörda behöriga myndigheter enligt 31 § första stycket. Ett ärende får inte hänskjutas till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten efter det att tremånadersperioden löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

Om ett ärende som avses i första stycket hänskjutits till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten och det beslut som föreslås av panelen i enlighet med artiklarna 41.2, 41.3 och 44.1.3 i förordning (EU) nr 1094/2010 avvisas ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta det slutliga beslutet.

41 §

Finansinspektionen eller en behörig myndighet får hänskjuta ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, om inspektionen inte i

angiven tid kan komma överens med grupptillsynsmyndigheten angående sådana förslag som avses i 33, 34, 36 och 37 §§.

Om Finansinspektionen är grupptillsynsmyndighet och inte kan komma överens med den behöriga myndighet som auktoriserat en EES-försäkringsgivare som är ett dotterföretag och som omfattas av särskild tillsynsordning får inspektionen under de förutsättningar som anges i första stycket hänskjuta ärendet till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Gäller ett ärende ett förslag enligt 33 och 34 §§ får det hänskjutas till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten inom en månad från inspektionens förslag.

Finansinspektionen får inte hänskjuta ett ärende enligt 36 eller 37 §§ till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten om det föreligger en krissituation och inte heller efter det att fyramånadersperioden i 36 § andra stycket eller enmånadsperioden i 37 § andra stycket har löpt ut.

42 §

Om ett ärende hänskjutits till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten enligt 40–41 §§ ska Finansinspektionen skjuta upp sitt beslut och invänta det beslut som Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten kan komma att fatta enligt 19.3 i förordning (EU) nr 1094/2010. Finansinspektionen ska följa ett beslut i saken från Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

43 §

Ett beslut om särskild tillsynsordning enligt 31 § ska upphöra att gälla om de villkor som föreskrivs i 31 § 1, 3 eller 4 inte längre är uppfyllda eller om villkoret i 31 § 2 inte längre är uppfyllt och bristen inte åtgärdas inom rimlig tid.

44 §

När Finansinspektionen är grupptillsynsmyndighet ska inspektionen i de fall som avses i 31 § 1 omedelbart underrätta den berörda behöriga myndigheten och moderföretaget om inspektionen beslutar att enligt 6 § undanta dotterföretaget från grupptillsyn.

45 §

Moderföretaget för ett dotterföretag som omfattas av särskild tillsynsordning ansvarar för att villkoren i 31 § 2–4 är uppfyllda. Om villkoren inte är uppfyllda ska moderföretaget utan dröjsmål underrätta Finansinspektionen om inspektionen är grupp tillsynsmyndighet och den berörda behöriga myndigheten för dotterföretaget. Moderföretaget ska även lägga fram en plan för att åtgärda den bristande uppfyllelsen inom rimlig tid.

46 §

När Finansinspektionen är grupp tillsynsmyndighet ska inspektionen minst en gång per år kontrollera att de villkor som avses i 45 § är uppfyllda. Inspektionen ska även genomföra en sådan kontroll på begäran av en berörd behörig myndighet om den myndigheten har skäl att befara att villkoret inte längre efterlevs.

Om Finansinspektionen vid kontroll enligt första stycket finner brister i uppfyllelsen ska inspektionen kräva att moderföretaget lägger fram en handlingsplan för att åtgärda bristen inom rimlig tid.

47 §

Om Finansinspektionen bedömer att en plan som avses i 45 eller 46 §§ är otillräcklig eller om en sådan handlingsplan inte genomförs i rimlig tid ska inspektionen betrakta detta som bristande uppfyllelse av villkoren i 31 § 2–4 och omedelbart underrätta den berörda behöriga myndigheten.

48 §

Om ett beslut om särskild tillsynsordning upphört att gälla enligt 43 § får moderföretaget lämna in en ny ansökan om tillstånd till att dotterföretaget ska omfattas av särskild tillsynsordning enligt 30 §. Om ansökan leder till ett beslut om sådant tillstånd ska bestämmelserna i 32–39 §§ tillämpas på nytt.

49 §

När Finansinspektionen prövar en ansökan enligt 30 § ska denna lag tillämpas. Inspektionen får dock även tillämpa bestämmelser som enligt författningar i en annan stat inom EES gäller för en sådan ansökan. När ansökan har lämnats in till inspektionen gäller detta dock bara om det är nödvändigt för en effektiv tillsyn över försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare.

50 §

Ett beslut som fattats av en behörig myndighet inom EES efter en överenskommelse med anledning av en ansökan eller ett förslag som avses i 30–39 §§ gäller i Sverige. Beslutet är bindande för de berörda företagen och för Finansinspektionen och ska ligga till grund för inspektionens tillsyn.

50 b §

Det försäkringsföretag som är i toppen av en grupp som avses i 1 § ska på begäran av Finansinspektionen lämna de uppgifter som behövs för grupp-tillsynen.

50 c §

Om ett försäkringsföretag inte fullgör sin uppgiftsskyldighet enligt 50 b § inom skälig tid, får Finansinspektionen förelägga ett annat företag inom gruppen att lämna uppgifterna direkt till inspektionen.

50 e §

Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning i de fall som framgår av artikel 227, 248, 249, 255 och 260 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG.

54 §

Försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag ska årligen offentliggöra

- 1. den juridiska strukturen på den grupp som företaget ingår i,*
- 2. en beskrivning av alla dotterföretag, filialer och väsentliga anknutna företag i gruppen, samt*
- 3. gruppens organisations- och beslutsstruktur.*

57 §

När ett moderföretag till ett försäkringsföretag är en försäkringsgivare från tredjeland, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor utanför EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor utanför EES enligt 1 § andra stycket, gäller bestämmelserna i 58–62 §§, om Finansinspektionen enligt bestämmelserna i 4 § skulle ha varit grupp tillsynsmyndighet. Vid bedömningen av om inspektionen skulle ha varit grupp tillsynsmyndighet ska det bortses från den del av toppen av gruppen som ligger utanför EES.

58 §

Finansinspektionen ska kontrollera om den tillsyn som utövas av en tillsynsmyndighet i tredjeland är likvärdig med den grupp tillsyn som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG .

Finansinspektionen är skyldig att utföra en sådan kontroll på begäran av moderföretaget eller av en EES-försäkringsgivare inom gruppen.

Innan Finansinspektionen tar ställning till om tillsynen är likvärdig, ska inspektionen samråda med berörda behöriga myndigheter. Inspektionen ska också före ställningstagandet ha rådfrågat Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Finansinspektionen får fatta ett sådant beslut som avses i tredje stycket och som strider mot ett beslut som tidigare har fattats av en annan behörig tillsynsmyndighet, endast om det skett väsentliga förändringar i tillsynsordningen i det tredjeland som avses.

Om Europeiska kommissionen bedömt att likvärdighet inte föreligger ska 62 och 63 §§ tillämpas.

61 §

Grupptillsynen ska utövas av Finansinspektionen i de fall Europeiska kommissionen har fattat ett beslut enligt artikel 260.5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG om att den tillsyn som utövas av tillsynsmyndigheten i tredje land är tillfälligt likvärdig, samtidigt som det finns ett försäkringsföretag som är dotterföretag till ett moderföretag utanför EES och dotterföretaget har en balansomslutning som är större än balansomslutningen för moderföretaget.

62 §

Om tillsynen inte bedöms likvärdig, ska Finansinspektionen antingen besluta att bestämmelserna om grupptillsyn i 3–5 b och 14–57 §§ ska tillämpas på gruppen på samma sätt som om företaget i toppen av gruppen hade haft sitt huvudkontor inom EES, eller besluta att en sådan metod som avses i 63 § ska tillämpas på gruppen.

De allmänna principer och metoder som anges i 3–5 b och 14–57 §§ ska tillämpas på nivån för ett försäkringsholdingföretag, blandat finansiellt holdingföretag eller en försäkringsgivare från tredjeland.

Vid beräkningen av gruppens solvens ska ett moderföretag i tredje land hanteras som ett försäkringsföretag som omfattas av samma villkor för att poster i kapitalbasen ska få medräknas för att täcka solvenskapitalkravet som gäller enligt 7 kap. 1–10 §§.

1.3 Förslag till lag om införande av lagen om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)

Härigenom föreskrivs följande.³

Ikraftträdande

1 §

Lagen om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043) träder i kraft den 1 januari 2016. Detsamma gäller denna lag utom 2 och 3 §§, som träder ikraft den 1 juli 2015.

Infasningsperiod

2 §

Under tiden från och med den 1 juli 2015 till och med den 31 december 2015 ska Finansinspektionen, på begäran av ett försäkringsföretag, kunna göra en granskning och besluta om godkännande av interna modeller, tilläggskapital, klassificering av kapitalbasmedel, företags-specifika parametrar, specialföretag, durationsbaserade aktiekursrisker eller de särskilda övergångsbestämmelserna kring beräkningen av bästa skattning och försäkringstekniska avsättningar.

Vid granskningen enligt första stycket ska de grundläggande krav beaktas som framgår av artiklarna 77b–77d, 90, 95.3, 104.7, 112, 113, 211, 226.2, 230, 231, 235.5, 304, 308c och 308d i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG och de rättsakter som har meddelats med stöd av dessa.

³ Efter genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU av den 16 april 2014 om ändring av direktiven 2003/71/EG och 2009/138/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 med avseende på befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) – **Omnibus II-direktivet** och genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 26 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) – **Solvens II-direktivet** samt genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/89/EU av den 16 november 2011 om ändring av direktiven 98/78/EG, 2002/87/EG, 2006/48/EG vad gäller extra tillsyn över finansiella enheter i ett finansiellt konglomerat – **ändringsdirektivet**.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om grunderna för granskningarna.

3 §

Under tiden från och med den 1 juli 2015 till och med den 31 december 2015 ska Finansinspektionen, på begäran av ett försäkringsföretag, kunna göra en granskning och ha befogenhet att fastställa grupptillsynens nivå och omfattning, fastställa grupptillsynsmyndigheten, inrätta ett tillsynskollegium, dra av ägarintresse, fastställa valet av metod för beräkning av gruppens solvens och fatta beslut om likvärdighet och tillfällig likvärdighet. Dessutom ha befogenhet att låta försäkringsföretaget omfattas av artiklarna 238 och 239, fatta beslut som avses i artiklarna 262 och 263 och fastställa tillämpning av övergångsbestämmelser enligt artikel 308 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG.

Vid granskning och beslut enligt första stycket ska de grundläggande krav beaktas som framgår av avdelning III, avsnitt 2 och 3 samt artiklarna 220, 227, 228, 236, 247, 248, 260, 262, 263 och 308 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG och de rättsakter som har meddelats med stöd av dessa.

Beslut enligt första stycket ska inte gälla före den 1 januari 2016.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om grunderna för granskningarna.

Försäkringsföretag som har upphört med att teckna nya försäkringsavtal

4 §

Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag, som senast den 1 januari 2016 upphört med att teckna nya försäkringsavtal och uteslutande förvaltar sitt befintliga bestånd i syfte att avsluta sin verksamhet, ska undantas från skyldigheten att tillämpa vissa delar av försäkringsrörelselagen (2010:2043).

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de närmare villkoren för tillstånd och omfattningen av undantagen.

Behandlingen av kapitalbasposter som har emitterats före lagens ikraftträdande

5 §

Ett försäkringsföretags kapitalbasposter i primärkapitalet som har emitterats före den 1 januari 2016 och som får ingå i kapitalbasen enligt 7 kap. 2 § försäkringsrörelselagen (2010:2043) i dess lydelse den 31 december 2015, men som maximalt får utgöra 50 procent av kapitalbasen enligt föreskrifter som meddelats med stöd av 7 kap. 3 § försäkringsrörelselagen i samma lydelse, ska fram till den 31 december 2025 klassificeras som nivå 1 enligt 7 kap. 7 § i försäkringsrörelselagen.

Ett försäkringsföretags kapitalbasposter i primärkapitalet som har emitterats före den 1 januari 2016 och som får ingå i kapitalbasen enligt 7 kap. 2 § försäkringsrörelselagen i dess lydelse den 31 december 2015, men som maximalt får utgöra 25 procent av kapitalbasen enligt föreskrifter som meddelats med stöd av 7 kap. 3 § försäkringsrörelselagen i samma lydelse, ska fram till den 31 december 2025 klassificeras som nivå 2 enligt 7 kap. 7 § i försäkringsrörelselagen.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka typer kapitalbasposter som ska omfattas av bestämmelserna i första och andra styckena.

Tillämpliga bestämmelser för vissa typer av lån som har utgetts före den 1 januari 2011

6 §

Bestämmelserna i xx EU-förordningen om villkor för att få använda ompaketerade lån gäller inte för lån som har utgetts före den 1 januari 2011, under förutsättning att den underliggande exponeringen inte har utökats eller blivit ersatt efter den 31 december 2014.

Ingripande när kraven på tillräcklig kapitalbas inte är uppfyllda

7 §

För försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande inte uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap. 1 § första stycket försäkringsrörelselagen (2010:2043), men som uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap. 1 § försäkringsrörelselagen i dess lydelse den 31 december 2015, ska bestämmelserna i denna paragraf tillämpas i stället för bestämmelserna i 20 kap. 6 § försäkringsrörelselagen.

Finansinspektionen ska förelägga företaget att vidta nödvändiga åtgärder för att uppfylla solvenskapitalkravet senast den 31 december 2017 och att var tredje månad överlämna en lägesrapport till Finansinspektionen som ska innehålla en beskrivning av vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortlöper med att uppfylla solvenskapitalkravet.

Om det är lämpligt får Finansinspektionen förlänga tidsfristen med tre månader.

Om lägesrapporten visar att det inte har skett några väsentliga framsteg när det gäller företagets möjlighet att uppfylla solvenskapitalkravet senast den 31 december 2017, ska bestämmelserna om ingripande i försäkringsrörelselagen tillämpas.

8 §

För försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande inte uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap. 1 § andra stycket försäkringsrörelselagen (2010:2043), men som uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt 7 kap. 1 § försäkringsrörelselagen i dess lydelse den 31 december 2015, ska bestämmelserna i 20 kap. 9 § och 17 § 4 och 5 försäkringsrörelselagen inte tillämpas under det första året efter lagens ikraftträdande.

Justering av beräknat minimikapitalkrav

9 §

Från denna lags ikraftträdande till den 31 december 2017 får Finansinspektionen besluta att ett försäkringsföretag vid justering av beräkningen av minimikapitalkravet enligt 8 kap. 14 § försäkringsrörelse-

lagen (2010:2043) ska använda ett solvenskapitalkrav beräknat enligt standardformeln.

Försäkringsföretag som bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar

10 §

Ett försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar ska, till den 31 december 2019, tillämpa bestämmelserna i försäkringsrörelselagen (2010:2043) och lagen (1995:1559) om årsredovisning i försäkringsföretag i deras lydelse den 31 december 2015.

Tillfällig justering av riskfria räntor

11 §

Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag övergångsvis ska använda en tillfälligt justerad riskfri räntestruktur vid beräkningen av den bästa skattningen.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de närmare kraven för tillstånd och den närmare beräkningen av den tillfälliga justeringen.

Tillfälligt avdrag vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna

12 §

Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag övergångsvis ska använda ett tillfälligt avdrag vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de närmare kraven för tillstånd och den närmare beräkningen av det tillfälliga avdraget.

Tillfälliga åtgärder och ingripande m.m.

13 §

Ett försäkringsföretag som tillämpar 11 eller 12 §§ ska omedelbart underrätta Finansinspektionen om företaget inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan en tillämpning av dessa paragrafer.

Finansinspektionen ska förelägga företaget att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att företaget kan uppfylla solvenskapitalkravet senast den 1 januari 2032, och att inom två månader från dagen för bristens konstaterande överlämna en plan för infasning till inspektionen.

Företaget ska överlämna en årlig lägesrapport till Finansinspektionen.

14 §

Finansinspektionen ska återkalla tillstånd att använda en tillfällig justering av de riskfria räntesatserna enligt 11 § eller ett tillfälligt avdrag vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna enligt 12 § om den lägesrapport som avses i 13 § tredje stycket visar att företaget inte kommer att kunna uppfylla solvenskapitalkravet senast den 1 januari 2032.

15 §

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i en plan för infasning och en årlig lägesrapport.

Övergångsbestämmelser som är tillämpliga på gruppnivå

16 §

De övergångsbestämmelser som enligt 5, 6, 10, 11 och 13 §§ gäller för enskilda försäkringsföretag gäller, utan hinder av bestämmelserna om kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå i 21 kap. 14 § försäkringsrörelselagen (2010:2043) i dess lydelse efter den 31 december 2015, i tillämpliga delar även på gruppnivå.

17 §

De övergångsbestämmelser som enligt 7 § gäller för enskilda försäkringsföretag gäller, utan hinder av bestämmelserna om kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå i 21 kap. 14 § och 24 § fjärde stycket försäkringsrörelselagen (2010:2043) i dess lydelse efter den 31 december 2015, i tillämpliga delar även på gruppnivå om försäkringsföretagen i en grupp uppfyller de gruppbaseade kapitalkraven enligt 9 kap. 4 § försäkringsrörelselagen i dess lydelse den 31 december 2015, men inte uppfyller kapitalkravet på gruppnivå.

2 Bakgrund

2.1 Den nya tillsynsstrukturen

Bakgrund

I spåren av finanskrisen åren 2007 och 2008 blev det tydligt att det förekom brister i den finansiella tillsynen inom EU. Den främsta anledningen till detta var att tillsynsmodellerna fortfarande till stora delar var nationellt inriktade, trots en fortlöpande integrering av de europeiska finansmarknaderna med en mängd finansinstitut som bedriver gränsöverskridande verksamhet. Samarbete och samordning mellan de nationella tillsynsmyndigheterna uppvisade också stora brister.

För att komma tillrätta med dessa problem beslutade Europaparlamentet och rådet den 24 november 2010 – genom förordningar (EU nr 1093–1095/2010 – ESA-förordningarna) – ett europeiskt system för finansiell tillsyn (ESFS). Systemet består av tre europeiska tillsynsmyndigheter; Europeiska bankmyndigheten (EBA), Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma). De europeiska tillsynsmyndigheterna ska intimt samarbeta med de nationella tillsynsmyndigheterna i avsikt att förbättra den inre marknadens funktionssätt. De ska utveckla bindande tekniska standarder, verka för en enhetlig tillämpning av det gemenskapsrättsliga regelverket på finansmarknadsområdet, kunna fatta bindande medlingsbeslut vid tvister mellan medlemsstaternas tillsynsmyndigheter, övervaka att medlemsstaternas tillsynsmyndigheter följer antagna EU-regler och vid behov utfärda rekommendationer.

Vidare inrättades en europeisk systemrisknämnd (ESRB; se Europaparlamentets och rådets förordning EU nr 1092/2010). Nämnden har till uppgift att ansvara för makrotillsynen inom EU genom att identifiera risker för den finansiella stabiliteten och vid

behov utfärda riskvarningar och rekommendationer till åtgärder för att hantera sådana risker. Även nämnden ingår i ESFS.

Den 24 november 2010 beslutade Europaparlamentet och rådet även *Omnibus I-direktivet*.¹ Genom ändring av en rad sektorsdirektiv preciseras genom detta direktiv de europeiska tillsynsmyndigheternas befogenheter. De sektorsdirektiv som omfattades var följande.

- Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutlig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper (Finalitydirektivet)
- Europaparlamentets och rådets direktiv (2002/87/EG) av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat och av ändring av rådets direktiv 73/239/EEG, 79/267/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG, 93/6/EEG och 93/22/EEG samt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG och 2000/12/EG (Konglomeratdirektivet)
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/6/EG av den 28 januari 2003 om insiderhandel och otillbörlig marknadspåverkan (marknadsmisbruk) (Marknadsmisbruksdirektivet)
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (Tjänstepensionsdirektivet)
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som skall offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG (Prospektdirektivet)
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG av den 21 april 2004 om marknader för finansiella instrument och om ändring av rådets direktiv 2000/12/EG samt upphävande av rådets direktiv 93/22/EEG (Direktivet om marknader för finansiella instrument)

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU av den 24 november 2010 om ändring av direktiven 98/26/EG, 2002/87/EG, 2003/6/EG, 2003/41/EG, 2003/71/EG, 2004/39/EG, 2004/109/EG, 2005/60/EG, 2006/48/EG, 2006/49/EG och 2009/65/EG vad gäller befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten), Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten).

- Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/109/EG av den 15 december 2004 om harmonisering av insynskraven angående upplysningar om emittenter vars värdepapper är upptagna till handel på en reglerad marknad och om ändring av direktiv 2001/34/EG (Öppenhetsdirektivet)
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism (Tredje penningtvättsdirektivet)
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (omarbetning) (Kreditinstitutsdirektivet)
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/49/EG av den 14 juni 2006 om kapitalkrav för värdepappersföretag och kreditinstitut (omarbetning) (Kapitalkravsdirektivet)
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (omarbetning) (UCITS IV-direktivet)

Omnibus I-direktivet har genomförts genom propositionen om europeiskt tillsynssamarbete på finansmarknadsområdet (prop. 2011/12:70). Den nya lagstiftningen trädde i kraft den 1 maj 2012.

Närmare om de europeiska tillsynsmyndigheternas befogenheter

För att kunna fullgöra sina uppgifter har de europeiska tillsynsmyndigheterna utrustats med ett antal befogenheter som fastställts genom ESA-förordningarna. Förordningarna har direkt effekt, dvs. är direkt tillämpliga i medlemsstaterna. Dessa befogenheter är i huvudsak följande (se artikel 8.2 i förordningarna).

- utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn (artikel 10)
- utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande (artikel 15)
- utfärda riktlinjer och rekommendationer (artikel 16)

- utfärda rekommendationer när det gäller överträdelser av unionsrätten (se artikel 17.3)
- fatta enskilda beslut riktade till behöriga myndigheter om krav på åtgärder i krissituationer och om lösning av tvister mellan behöriga myndigheter i gränsöverskridande situationer (artiklarna 18.3 och 19.3)
- fatta enskilda beslut riktade till finansinstitut när det gäller direkt tillämpning av unionsrätten (artiklarna 17.6, 18.4 och 19.4).
- avge yttranden till Europaparlamentet, rådet eller kommissionen om alla frågor som har samband med dess behörighetsområde (artikel 34)
- samla in nödvändiga uppgifter om finansinstitut så att de europeiska tillsynsmyndigheterna kan fullgöra sina verksamhetsuppgifter (artikel 35)
- utveckla gemensamma metoder för att utvärdera hur produktens särdrag och distributionsprocesserna inverkar på institutens finansiella ställning och konsumentskyddet
- tillhandahålla en centralt tillgänglig databas med registrerade finansinstitut inom sitt behörighetsområde (om detta följer av rättsakterna i artikel 1.2)

2.2 Översiktligt om Omnibus II-direktivet

Inledning

Den 16 april 2014 beslutade Europaparlamentet och rådet det s.k. Omnibus II-direktivet,² se *bilaga 3*.

Genom ändring av Prospektivdirektivet³ och Solvens II-direktivet⁴ preciseras genom Omnibus II-direktivet de europeiska tillsynsmyndigheternas befogenheter som ursprungligen faststälts i

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/51/EU av den 16 april 2014 om ändring av direktiven 2003/71/EG och 2009/138/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 med avseende på befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten).

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som ska offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG.

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 26 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II).

ESA-förordningarna. Detta krävs för att det europeiska systemet för finansiell tillsyn ska fungera effektivt. Sådana ändringar avser fastställandet av räckvidden för vissa befogenheter som de europeiska tillsynsmyndigheterna har, precisering av andra befogenheter som föreskrivs i unionsrätten samt ändringar som syftar till att uppnå att de europeiska tillsynsmyndigheternas verksamhet fungerar smidigt och effektivt inom ramen för det europeiska tillsynssystemet. Det är i huvudsak fråga om regler som säkerställer ett väl fungerande samarbete mellan de behöriga myndigheterna och de europeiska tillsynsmyndigheterna (jfr Omnibus I-direktivet).

Mer i detalj innehåller Omnibus II-direktivet en delegering av befogenheter till kommissionen att anta genomförandeåtgärder, dvs. anta delegerade akter och genomförandeakter i enlighet med artikel 290 och 291 i fördraget om Europeiska unionens funktionsätt. Direktivet innehåller även bestämmelser om att skjuta fram datumen för införlivande, upphävande och tillämpning i Solvens II-direktivet.

Ändringar i Solvens II-direktivet av annan art

Solvens II-direktivet innebär en reformering av den grundläggande regleringen på EU-nivå för försäkringsföretag. Det utgör en del av ett samlat regelverk som också innehåller en omfattande kompletterande detaljreglering.

Solvens II-direktivet innehåller bl.a. förändrade kapitalkrav för försäkringsföretagen, tydligare krav på företagsstyrning (riskhantering), förändrade regler för tillsynsprocesserna samt mer omfattande krav på försäkringsföretagens rapportering och offentliggörande av information. Mer i detalj införs genom Solvens II-regelverket nya värderingsregler för solvensbalansräkningarna, riskkänsliga kapitalkrav och principbaserade regler kring företagens investeringar, mer sofistikerade kapitalkrav som är anpassade till det enskilda företags risknivå, tydligare krav på försäkringsföretagens system och processer för hantering av samtliga risker – men också krav på att företagen regelbundet ska göra egna bedömningar av sitt kapitalbehov på kort och lång sikt. Dessutom införs genom direktivet en mer harmoniserad och proaktiv tillsyn. Genom ökad rapportering av olika slag kommer det att bli enklare för alla intressenter att bedöma ett försäkringsföretags verkliga situation.

Det s.k. ändringsdirektivet⁵ innehåller vissa ändringar av Solvens II-direktivet med avseende på grupp tillsyn. Dessa ändringar hanteras i samband med genomförandet av Solvens II-direktivet (se prop. 2012/13:160 s. 39).

Kommissionens förslag till Omnibus II-direktiv beslutades i februari 2011. Det innehöll de förslag som framgår av föregående avsnitt. Förhandlingarna mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen ledde dock inte till att någon politisk överenskommelse kunde träffas. Den mest kontroversiella frågan i dessa förhandlingar var införandet av åtgärder som rör behandling av försäkringsprodukter med långfristiga garantier enligt det nya Solvens II-regelverket (Long-term guarantee package eller LTG-paketet).

Efter en längre tids resultatlösa förhandlingar kring tillkommande regleringen av försäkringsprodukter med långfristiga garantier, lämnades ett uppdrag till Eiopa att göra en teknisk bedömning av åtgärderna, för att på så sätt få en ny utgångspunkt för en politisk överenskommelse om Omnibus II-direktivet.

Den 14 juni 2013 offentliggjorde Eiopa sin bedömning av hur produkter med långfristiga garantier lämpligen bör behandlas i Solvens II-regelverket. Dessa slutsatser bekräftar hur viktigt det är med långfristiga garantiåtgärder för många medlemsstater under perioder av finansiella påfrestningar, men även att det finns ett behov av olika åtgärder för att kunna hantera de skilda försäkringsprodukter som erbjuds i medlemsstaterna. Eiopa föreslog således i sina slutsatser ett antal åtgärder som syftar till att underlätta tillhandahållandet av försäkringsprodukter med långfristiga garantier – detta för att skydda mot att det uppstår artificiell volatilitet på finansmarknaderna. Dessa resultat och de förändringar i Omnibus II-direktivet som Eiopas bedömning har lett till, utgjorde sedan grunden för en politisk överenskommelse om Omnibus II-direktivet.

Tidsfristen för införlivande och tillämpning av Solvens II-direktivet var ursprungligen den 31 oktober 2012 respektive den 1 november 2012. I avvaktan på resultatet av de pågående förhandlingarna om Omnibus II-direktivet flyttades nu nämnda datum dock fram till den 30 juni 2013 respektive den 1 januari 2014 (se direktiv 2012/23/EU). Dessa datum har sedan flyttats fram ytterligare – denna gång till den 31 januari 2015 respektive den 1 januari 2016.

⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/89/EU av den 16 november 2011 om ändring av direktiven 98/78/EG, 2002/87/EG, 2006/48/EG och 2009/138/EG i fråga om extra tillsyn över finansiella enheter i ett finansiellt konglomerat.

3 Allmänna utgångspunkter

Bedömning: De ändringar som föreslås innebär ett genomförande av Solvens II-direktivets regler – i förekommande fall ändrat genom ändringsdirektivet – där Omnibus II-direktivets ändringar i förstnämnt direktiv har beaktats fullt ut.

Skälen för bedömningen: Genomförandet av Omnibus II-direktivet medför behov av lagändringar i svensk rätt. Detta direktiv innehåller ändringar i Solvens II-direktivet och prospektivet. Ändringarna är en konsekvens bl.a. av att en europeisk försäkrings- och tjänstepensionsmyndighet (Eiopa) och en europeisk värdepappers- och marknadsmyndighet (Esma) har inrättats. När det gäller ändringarna i Solvens II-direktivet är de även en konsekvens av Lissabonfördraget.

Ändringarna i prospektivet avser i huvudsak att definiera lämplig räckvidd för tekniska standarder och lämpliga kanaler för informationsutbyte.

Ändringarna i Solvens II-direktivet är dock av mer omfattande art. Utöver de ovan nämnda ändringarna – som avser regler på de områden där kommissionen ges befogenheter att meddela tekniska standarder och lämpliga kanaler för informationsutbyte – innehåller direktivet regler om tvistelösning mellan de nationella tillsynsmyndigheterna, regler om hur försäkringsföretag ska hantera och beräkna sina långa försäkringsåtaganden och möjligheter för kommissionen att meddela övergångsbestämmelser.

Tjänstepensionsföretagsutredningen har i tilläggsdirektiv¹ fått i uppdrag att analysera och överväga ett antal frågor med anledning av Omnibus II-direktivet. Utredningen ska analysera vilka ändringar av den svenska lagstiftningen som behövs för att genomföra de regler som föreslås i direktivet och utarbeta nödvändiga lagförslag.

¹ Dir. 2013:117 Tilläggsdirektiv till Tjänstepensionsföretagsutredningen (Fi 2013:03).

Solvens II-direktivet ska tillämpas från den 1 januari 2016. Det samma gäller det s.k. ändringsdirektivet (se avsnitt 2.2) som innehåller vissa ändringar av Solvens II-direktivet med avseende på grupptillsyn. Frågan om genomförande av Solvens II-direktivet bereds för närvarande inom Regeringskansliet. Avsikten är att i mitten på juli 2014 remittera ett utkast till lagrådsremiss i saken. De förslag i detta delbetänkande som rör genomförandet av Solvens II-direktivet har som grund de förslag och överväganden som kommer att presenteras i utkastet till lagrådsremiss om genomförande av detta direktiv.

Innebörden av detta är att det av utredningen lämnade lagförslaget innehåller ett genomförande av Solvens II-direktivets regler – i förekommande fall ändrat genom ändringsdirektivet – där Omnibus II-direktivets ändringar av förstnämnt direktiv har beaktats fullt ut. Det bör dock betonas att lagförslaget bara innehåller de paragrafer i försäkringsrörelselagen (2010:243), vilkas lydelse har påverkats av de nya reglerna i Omnibus II-direktivet.

4 Överväganden och förslag – Prospektdirektivet

4.1 Prospektets utformning

Förslag: Om ett grundprospekt eller ett tillägg till detta inte innehåller de slutliga villkoren för ett erbjudande av överlåtbara värdepapper till allmänheten, ska emittenten så snart det är möjligt ge in villkoren till Finansinspektionen för registrering och offentliggöra dessa enligt ett visst förfarande.

Nu införs även en skyldighet för Finansinspektionen att så snart det är möjligt underrätta berörd behörig myndighet i en annan stat inom EES och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om villkoren.

Skälen för förslaget: Genom *artikel 1.2* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 5.4 tredje stycket i prospektdirektivet. Där sägs att om det slutliga villkoren för erbjudandet inte ingår i vare sig grundprospektet eller något tillägg, ska de göras tillgängliga för investerarna, registreras hos den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten samt meddelas av den behöriga myndigheten till den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten/värdmedlemsstaterna så snart det är praktiskt möjligt när ett erbjudande till allmänheten görs, och om det är möjligt före den tidpunkt då erbjudandet till allmänheten börjar gälla eller de berörda värdepapperen tas upp till handel. I artikeln stadgas även att hemmedlemsstatens behöriga myndighet ska meddela de slutliga villkoren till Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma), att de slutliga villkoren ska innehålla information som endast avser värdepappersnoten och ska inte användas för att komplettera grundprospektet samt att artikel 8.1 a ska tillämpas i sådana fall.

Ändringen i artikel 5.4 innebär att det inte längre åligger emittenten att underrätta berörd behörig myndighet i en annan stat inom EES om villkoren. I stället införs en skyldighet för hemmedlemsstatens behöriga myndighet att så snart det är möjligt underrätta berörd behörig myndighet i en annan stat inom EES och även Esma om villkoren.

Artikel 5.4 tredje stycket i prospektdirektivet har genomförts i 2 kap. 17 § lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument. Den paragrafen bör justeras så att den nya lydelsen av nu aktuell artikel i Prospektdirektivet genomförs.

4.2 Övriga ändringar i Prospektdirektivet

Bedömning: Övriga artiklar i Prospektdirektivet som ändras genom Omnibus II-direktivet föranleder ingen lagstiftningsåtgärd.

Skälen för bedömningen: Genom *artikel 1.2–1.5* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 11.3, 13.7, 14.8 respektive 15.7 i Prospekt-direktivet. I samtliga dessa fall åläggs Esma att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn inom vissa i respektive artikel preciserade områden. Dessa artiklar är således riktade till Esma och är inte föremål för genomförande i nationell lagstiftning.

Genom *artikel 1.6* i Omnibus II-direktivet införs en ny artikel 31 a i Prospektdirektivet. Sistnämnd artikel behandlar Esmas personal och resurser och bör inte genomföras i nationell lagstiftning.

5 Överväganden och förslag – Solvens II-direktivet

5.1 Nya definitioner

5.1.1 Kvalificerad central motpart

Förslag: I försäkringsrörelselagen införs en definition av vad som avses med en kvalificerad central motpart.

Skälen för förslaget: Genom *artikel 2.1 a* i Omnibus II-direktivet kompletteras den s.k. definitionskatalogen i artikel 13 i Solvens II-direktivet med en definition av vad som ska avses med en *kvalificerad central motpart* (artikel 32 a). Definitionen knyter an till den terminologi som används i EU-förordningen 648/2012. Med en kvalificerad central motpart avses en central motpart som har fått tillstånd enligt artikel 14 i nyss nämnda EU-förordning, eller som är godkänd i enlighet med artikel 25 i samma förordning.

Definitionen av kvalificerad central motpart som nu införs i Solvens II-direktivet genom Omnibus II-direktivet bör tas in i försäkringsrörelselagen.

5.1.2 Externt kreditvärderingsinstitut

Förslag: I försäkringsrörelselagen införs en definition av vad som avses med ett externt kreditvärderingsinstitut.

Skälen för förslaget: Genom *artikel 2.1 b* i Omnibus II-direktivet kompletteras den s.k. definitionskatalogen i artikel 13 i Solvens II-direktivet med en definition av vad som ska avses med ett *externt kreditvärderingsinstitut*. Definitionen knyter an till den terminologi

som används i EU-förordningen 1060/2009. Med ett externt kreditvärderingsinstitut avses ett kreditvärderingsinstitut som har fått tillstånd eller blivit certifierat enligt EU-förordningen 1060/2009, eller en centralbank som utfärdar kreditvärderingar, men som är undantagen från tillämpningsområdet för EU-förordningen 1060/2009.

Definition av externt kreditvärderingsinstitut som nu införs i Solvens II-direktivet genom Omnibus II-direktivet bör tas in i försäkringsrörelselagen (2010:2043, FRL). Begreppet används i bestämmelserna om företagsstyrning, se avsnitt 5.8.

5.2 Anmälan om tillstånd och återkallelse av tillstånd

Bedömning: Anmälan till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten om beviljande respektive återkallelse av tillstånd att bedriva försäkringsrörelse föranleder inte någon lagstiftningsåtgärd.

Skälen för bedömningen: Genom *artikel 2.3* i Omnibus II-direktivet införs en ny artikel 25 a i Solvens II-direktivet. Där stadgas att varje auktorisation eller återkallelse av auktorisation ska anmälas till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten (Eiopa) som sedan ska föra en förteckning över detta. Eiopa ska offentliggöra denna förteckning på sin webbplats och hålla den uppdaterad.

Solvens II-direktivet innehåller regler för beviljande respektive återkallelse av tillstånd. Beslut om detta fattas enligt FRL av Finansinspektionen. Den anmälningskyldighet till Eiopa beträffande dessa beslut som införs genom Solvens II-direktivet föranleder ingen lagstiftningsåtgärd. En sådan regel bör i stället införas på förordningsnivå.

5.3 Tillsyn över filialer i en annan medlemsstat

Förslag: Det anges i försäkringsrörelselagen att Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och

tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning när det gäller tillsyn över filialer i en annan medlemsstat.

Skälen för förslaget: Genom *artikel 2.6* i Omnibus II-direktivet införs två nya stycken i artikel 33 i Solvens II-direktivet. I sistnämnd artikel finns sedan tidigare regler om tillsyn över filialer (platsundersökning) i en annan medlemsstat. Där stadgas att tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten får – efter att ha underrättat tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaten – på plats kontrollera de uppgifter som är nödvändiga för den finansiella tillsynen över filialen. Vårdlandsmyndigheten får medverka i sådana kontroller.

I det första nya stycket stadgas att om tillsynsmyndigheten i värdlandet – efter en sådan begäran – inte kan eller vill medverka vid en sådan undersökning, kan tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten hänskjuta frågan till Eiopa som i enlighet med artikel 19 i förordningen om inrättandet av Eiopa kan ålägga den behöriga myndigheten att vidta en specifik åtgärd.

I det kommande utkastet till lagrådsremiss behålls en bestämmelse motsvarande nu gällande 14 kap. 6 § FRL om platsundersökning hos ett försäkringsföretag.

I FRL bör införas en bestämmelse om att Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Eiopa för tvistlösning i det fall som framgår av artikel 33 i Solvens II-direktivet.

I det andra nya stycket hänvisas till artikel 21 i förordningen om inrättande av Eiopa när det gäller rätt för Eiopa att delta i behöriga myndigheters inspektioner på plats. Eftersom regeln följer redan av EU-förordningen, och för sin tillämpning inte tycks vara beroende av tillkommande regler, bör den inte genomföras nationellt. Stadgandet i Solvens II-direktivet är således endast av upplysningskaraktär (se prop. 2011/12:70 s. 56).

5.4 Uppgifter som ska lämnas till tillsynsmyndigheten

5.4.1 Syftet med tillsynsmyndighetens inhämtning av information

Bedömning: Det förtydligande av syftet med Finansinspektionens inhämtning av information från försäkringsbolagen som införs genom Omnibus II-direktivet kräver ingen ytterligare lagstiftningsåtgärd.

Skälen för bedömningen: Av artikel 35.1 i Solvens II-direktivet framgår att medlemsländerna ska kräva att försäkringsföretagen lämnar den information till tillsynsmyndigheterna som är nödvändig för tillsynen. I det kommande utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet görs bedömningen att artikel 35.1 inte kräver några lagstiftningsåtgärder, mot bakgrund av den bestämmelse som finns i 14 kap. 5 § FRL och som föreskriver att ett försäkringsföretag ska lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet som inspektionen begär.

Genom *artikel 2.7 a* i Omnibus II-direktivet kompletteras artikel 35.1 i Solvens II-direktivet med ett förtydligande om att den information som tillsynsmyndigheterna kräver in ska vara nödvändig *med hänsyn till huvudsyftet med tillsynen* (artikel 27 i Solvens II-direktivet) *och behovet av finansiell stabilitet och procyklikalitet* (artikel 28 i Solvens II-direktivet).

Det förtydligande av artikel 35.1 som införs genom Omnibus II-direktivet är inte av sådan art att det behöver framgå av lag. Det får anses självklart att Finansinspektionen inom ramen för sin tillsyn endast begär sådan information av försäkringsföretagen som Finansinspektionen behöver för att utföra sin tillsyn. Det får anses vara lika självklart att detta behov ytterst styrs av huvudsyftet med tillsynen, dvs. skyddet av försäkringstagare och andra ersättningsberättigade.

Slutligen får det inte anses nödvändigt att i lag införa bestämmelser om att Finansinspektionen får kräva in uppgifter som myndigheten behöver för utförande av uppgifter som rör stabilitetsfrågor, eller att inspektionen även i sin verksamhet som rör informationsinhämtning ska ta nödvändig hänsyn till stabilitetsfrågor och

eventuella procykliska effekter (se även 5 § 2 förordningen [2009:93] med instruktion för Finansinspektionen).

5.4.2 Möjlighet för Finansinspektionen att besluta om begränsningar i, och undantag från, kraven på tillsynsrapportering

Bedömning: Bestämmelserna om möjlighet för tillsynsmyndigheterna att medge begränsningar i, eller undantag från, krav på viss rapportering kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Skälen för bedömningen: I artikel 35.2–35.4 i Solvens II-direktivet finns bl.a. bestämmelser om att tillsynsmyndigheterna ska ha rätt att bestämma omfattning och periodicitet för den s.k. tillsynsrapportering som ska lämnas av försäkringsföretagen. De mer detaljerade kraven på tillsynsrapporteringen återfinns i allt väsentligt i detaljregleringen på lägre nivå, jfr t.ex. artiklarna 294–302bis i EU-förordningen på nivå II.

I det kommande utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet görs bedömningen att artiklarna 35.2–35.4 inte kräver några lagstiftningsåtgärder, mot bakgrund av bestämmelsen i 14 kap. 5 § om att ett försäkringsföretag ska lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet som inspektionen begär. Däremot utökas bemyndigandet i 14 kap. 18 § andra stycket 1 om att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen till att även avse när och hur de ska lämnas.

Genom *artikel 2.7 b* i Omnibus II-direktivet införs det – genom de nya artiklarna 35.6–35.8 i Solvens II-direktivet – helt nya bestämmelser om tillsynsmyndigheternas möjlighet att, under vissa närmare angivna förutsättningar, besluta om begränsningar i den rapportering som ska ske till tillsynsmyndigheterna. Enligt de nya bestämmelserna är möjligheterna att begränsa tillsynsrapporteringen något olika beroende på vilken typ av rapportering det är fråga om.

Möjlighet till begränsning av de krav på tillsynsrapportering som ska ske tätare än årligen

Genom den nya artikel 35.6 i Solvens II-direktivet införs möjlighet för de nationella tillsynsmyndigheterna att besluta om begränsningar i de krav på sådan tillsynsrapportering som ska ske med en tätare periodicitet än årligen, om kravet på rapporteringen skulle vara onödigt betungande med hänsyn till arten, storleken och komplexiteten hos riskerna i företagets verksamhet och informationen rapporteras minst årligen (se artikel 35.6 första stycket).

Av de närmare bestämmelserna – se artikel 35.6 tredje stycket – framgår att begränsningar endast får medges för företag vars marknadsandel understiger 20 procent av den nationella marknaden för liv-, skade- respektive återförsäkring, och att beräkningen av marknadsandel för skadeförsäkring ska ske genom användning av bruttopremier, och för livförsäkring ska ske genom användning av försäkringstekniska avsättningar brutto. Här kan nämnas att det av de föreslagna bestämmelserna – se artikel 35.11 – framgår att Eioa ska ta fram riktlinjer som ytterligare preciserar de metoder som ska användas för att bestämma marknadsandelar.

Av inledningen till bestämmelserna (se artikel 35.6 första stycket) framgår att begränsningar inte får medges från kravet på att ett försäkringsföretag varje kvartal ska rapportera uppgifter om sitt minimikapitalkrav till tillsynsmyndigheterna. Av artikel 35.6 andra stycket framgår vidare att begränsningar inte heller får medges för försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp av det slag som avses i artikel 212.1 c, såvida inte försäkringsföretaget kan visa att en tätare rapportering än ett år är onödig med hänsyn till art, omfattning och komplexitet av riskerna i gruppen.

Av artikel 35.6 fjärde stycket framgår slutligen att tillsynsmyndigheterna vid sin prövning av om begränsningar ska medges ska prioritera de minsta försäkringsföretagen.

Möjlighet till begränsning av kraven på periodisk rapportering i andra fall och möjlighet till undantag från ”post för post”-rapportering

Genom den nya artikel 35.7 införs möjlighet för tillsynsmyndigheterna att – även i andra fall än de fall som avses i 35.6¹ – begränsa kraven på regelbunden tillsynsrapportering, samt att också helt undanta försäkringsföretag från kraven på ”post för post”-rapportering (se 35.7 första stycket). Begränsningar och undantag i nu aktuell rapportering får endast ske om

- rapporteringen skulle vara onödigt betungande i relation till arten, omfattningen och komplexiteten hos riskerna i försäkringsföretagets verksamhet,
- rapporteringen inte är nödvändig för en effektiv tillsyn,
- undantagen inte underminerar stabiliteten i de berörda finansiella systemen inom den europeiska unionen, och
- försäkringsföretaget har möjlighet att lämna informationen om det skulle begäras.

Av bestämmelserna – se 35.7 tredje stycket – framgår vidare att undantag endast får medges för företag vars marknadsandel understiger 20 procent av den nationella marknaden för liv-, skade- respektive återförsäkring, och att beräkningen av marknadsandel för skadeförsäkring ska ske genom användning av bruttopremier, och för livförsäkring ska ske genom användning av försäkrings- tekniska avsättningar brutto. Här kan nämnas att det av de föreslagna bestämmelserna – se punkt 11 – framgår att Eiopa ska ta fram riktlinjer som ytterligare preciserar de metoder som ska användas för att bestämma marknadsandelar.

Enligt 35.7 andra stycket får undantag från ”post för post”-rapportering inte medges för försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp av det slag som avses i artikel 212.1 c, såvida inte försäkringsföretaget kan visa att en ”post för post”-rapportering är onödig med hänsyn till art, omfattning och komplexitet av riskerna i gruppen varvid hänsyn ska tas till behovet av finansiell stabilitet.

Av artikel 35.7 fjärde stycket framgår slutligen att tillsynsmyndigheterna vid sin prövning av om undantag ska medges ska prioritera de minsta försäkringsföretagen.

¹ I praktiken torde bestämmelserna i punkten 7 i första hand omfatta årsrapporteringen, medan bestämmelserna i punkten 6 i första hand omfattar kvartalsrapporteringen.

Prövning ska ske inom ramen för den s.k. tillsynsprocessen

I 35.8 finns bestämmelser om att tillsynsmyndigheterna inom ramen för den s.k. tillsynsprocessen (SRP) ska bedöma om tillsynsrapporteringen är onödigt betungande i relation till arten, omfattningen och komplexiteten hos riskerna i ett försäkringsföretags verksamhet. Bestämmelsen innehåller även en uppräkningslista av vad tillsynsmyndigheterna minst ska ta hänsyn till vid deras bedömningar. Bland de omständigheter som ska beaktas finns t.ex. verksamhetens omfattning, risker kopplade till verksamheten, företagets system och processer, tillgänglig kapitalbas och huruvida företaget är ett captiveföretag.

Utformningen av den nationella regleringen

De nya bestämmelserna om möjligheter till lättnader i tillsynsrapporteringen har en tydlig koppling till proportionalitetsprincipen. Mot bakgrund av att det i det kommande utkastet till lagrådsremiss föreslås att proportionalitetsprincipen ska genomföras genom en – visserligen preciserad till omfattning men ändå – portalparagraf, kan det möjligen hävdas att bestämmelserna i Omnibus II-direktivet om möjligheterna till lättnader i tillsynsrapporteringen inte behöver – eller bör – tas in i vare sig lag eller föreskrifter på lägre nivå. Detta eftersom möjligheterna till lättnader kan sägas vara exempel på den praktiska tillämpningen av proportionalitetsprincipen.

Samtidigt kan det konstateras att möjligheterna till begränsningar och undantag från tillsynsrapporteringen är kringgärdade av mycket detaljerade förutsättningar och villkor, och att det skulle kunna ifrågasättas om Sverige har genomfört Omnibus II-direktivet på ett korrekt sätt om Sverige väljer att helt avstå från att i den nationella rätten ta in några uttryckliga bestämmelser om möjligheten till begränsningar och undantag från tillsynsrapporteringen. Detta talar för att bestämmelserna bör tas in i lag eller föreskrifter.

Mot bakgrund av det förslag till genomförande av artikel 35 som lämnas i utkastet till lagrådsremiss – dvs. en allmän bestämmelse om försäkringsföretagens skyldighet att lämna Finansinspektionen de upplysningar som inspektionen begär i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka upplysningar som ska lämnas samt när och hur de ska lämnas – kräver ändringarna i artikel 35 till

följd av Omnibus II-direktivet dock inte några ytterligare lagstiftningsåtgärder. I praktiken torde förutsättningarna för begränsningar och undantag från rapporteringskraven kunna tas in som generella undantag i Finansinspektionens föreskrifter om rapportering, eller ges formen av dispensförfarande i enskilda fall. Den omständigheten att det av bestämmelserna i Omnibus II-direktivet framgår att prövningen av eventuella undantag från tillsynsrapporteringen ska göras *inom ramen för tillsynsprocessen* talar för att prövningen ska göras i enskilda fall, dvs. genom ett dispensförfarande.

5.5 Kapitaltillägg när matchnings-, volatilitetsjustering eller övergångsregler används

Förslag: Om ett försäkringsföretag använder matchningsjustering, volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntan får Finansinspektionen besluta om kapitaltillägg, om företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för justeringarna eller övergångsregleringen.

Kapitaltillägget ska vara proportionellt till de väsentliga risker som uppstår till följd av de avvikelser som har föranlett kapitaltillägget.

Skälen för förslaget: Enligt artikel 37 i Solvens II-direktivet får tillsynsmyndigheten i vissa särskilt uppräknade fall besluta om krav på s.k. kapitaltillägg. I det kommande utkastet till lagrådsremiss om genomförandet av Solvens II-direktivet föreslås att dessa bestämmelser tas in i lag.

Genom *artikel 2.8 a* och *b* i Omnibus II-direktivet införs det genom nya bestämmelser i artiklarna 37.1 d och 37.2 i Solvens II-direktivet en möjlighet att besluta om kapitaltillägg också i de fall då ett försäkringsföretag tillämpar matchningsjustering, volatilitetsjustering eller den särskilda övergångsregleringen för den riskfria räntestrukturen (i artikel 37.1 b görs endast en mindre justering av lydelsen). Enligt de nya bestämmelserna (37.1 d i Solvens II-direktivet) får kapitaltillägg beslutas om tillsynsmyndigheten gör bedömningen att företagets riskprofil väsentligt avviker från de antaganden som ligger till grund för justeringarna eller övergångsregleringen. Av de nya bestämmelserna (37.2 andra stycket) framgår

att kapitaltillägget ska vara proportionellt till de väsentliga risker som uppstår till följd av de avvikelser som har föranlett kapitaltillägget.

Den nya grund för kapitaltillägg som införs genom Omnibus II-direktivet ska tas in i lag, i likhet med vad som i utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet har föreslagits när det gäller de övriga grunderna för kapitaltillägg. Lagtekniskt bör detta lämpligen ske genom ett tillägg i den bestämmelse om kapitaltillägg som föreslås i utkastet till lagrådsremiss. Av tillägget bör tydligt framgå att kapitaltillägget är avsett att utgöra en form av justering av kapitalkravet på grund av att företagets riskprofil väsentligt avviker från de *antaganden som ligger till grund för justeringarna eller övergångsregleringen*, till skillnad från kapitaltillägg som är avsett att utgöra en form av justering av kapitalkravet på grund av att företagets riskprofil väsentligt avviker från de *antaganden som ligger till grund för beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln*.

5.6 Tillsyn över funktion och verksamhet som omfattas av uppdragsavtal

Förslag: Det anges i försäkringsrörelselagen att Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning när det gäller kontroll av information.

Skälen för förslaget

Kontroll av information efter begäran av annan tillsynsmyndighet

Artikel 38 i Solvens II-direktivet innehåller regler om tillsyn över funktion och verksamhet som omfattas av uppdragsavtal.

Av artikel 34.5 och 7 i Solvens II-direktivet följer att tillsynsmyndigheterna ska ha befogenhet att göra undersökningar på plats i försäkringsföretagets lokaler och att detta även ska gälla hos företag som omfattas av uppdragsavtal.

Artikel 38.2 första stycket i Solvens II-direktivet innehåller bestämmelser om tillsynsmyndigheters rätt att genomföra inspek-

tioner på plats i en tjänsteleverantörs lokaler, krav på underrättelse från en tillsynsmyndighet till de relevanta myndigheterna i en tjänsteleverantörs medlemsstat innan den genomför inspektionen samt en upplysning om att medlemsstatens tillsynsmyndighet ska anses vara den relevanta myndigheten om tjänsteleverantören inte är föremål för tillsyn. Andra stycket i artikel 38.2 innehåller bestämmelser om möjligheten för en tillsynsmyndighet att delegera utförandet av sådana inspektioner som avses i första stycket till tillsynsmyndigheten i den medlemsstat där tjänsteleverantören är etablerad.

Artikel 38.1 c innehåller en bestämmelse om tillsynsmyndigheters faktiska förmåga att kunna utöva sina tillträdesrättigheter hos en tjänsteleverantör.

Det kan konstateras att det är mycket vanligt förekommande att försäkringsföretag lägger ut delar av sin verksamhet till uppdragstagare inom eller utom koncernen. Den utlagda verksamheten avser ofta väsentliga delar av rörelsen, såsom kapitalförvaltning, administration, skadereglering eller IT-drift. Många uppdragstagare är inte finansiella institut och står därmed inte under tillsyn. Om Finansinspektionen i framtiden skulle sakna en uttrycklig rätt att göra platsundersökningar hos uppdragstagare på motsvarande sätt som hos försäkringsföretagen, skulle inspektionens tillsyn försvåras avsevärt.

Bestämmelserna i artikel 38.2 har ingen motsvarighet i de äldre direktiven. Utredningen har förslagit att bestämmelserna bör tas in i föreskrifter på lägre nivå. I det kommande utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet sägs däremot att det bör framgå av lag att Finansinspektionen får göra platsbesök hos uppdragstagare som försäkringsföretagen har lagt ut sin verksamhet till och att en bestämmelse om detta således bör införas i anslutning till stadgandet om platsundersökning i tillsynskapitlet (se 14 kap. 6 § FRL).

Bestämmelserna i direktivet om tillsynsmyndigheters under rättelser till behöriga myndigheter i det land där en tjänsteleverantör är etablerad innan tillsyn genomförs hos denne och om en tillsynsmyndighets begäran av biträde av tillsynsmyndigheten i det land där tjänsteleverantören är etablerad för genomförande av en inspektion hos leverantören tillgodoses redan i gällande rätt (se 14 kap. 3 § FRL).

När det gäller bestämmelsen i artikel 38.1 c – i den del den avser en tillsynsmyndighets möjlighet att kunna utöva de angivna till-

trädesrättigheterna – hanteras den frågan i avsnittet om företagsstyrning. Där föreslås att det i lag stadgas att ett försäkringsföretag som ingår ett uppdragsavtal ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att uppdragstagaren ger tillsynsmyndigheterna faktiskt tillträde till uppdragstagarens lokaler.

I *artikel 2.9* i Omnibus II-direktivet läggs nu till två stycken i artikel 38.2 i Solvens II-direktivet. Som nämnts får tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten – efter att ha underrättat tjänsteleverantörens tillsynsmyndighet – på plats utföra kontroller. Vårdlandsmyndigheten får medverka i sådana kontroller. I det första nya stycket stadgas att om tillsynsmyndigheten i värdlandet – efter en sådan begäran – inte kan medverka vid en undersökning, kan tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten hänskjuta frågan till Eiopa som i enlighet med artikel 19 i förordningen om inrättandet av Eiopa kan ålägga den behöriga myndigheten att vidta en specifik åtgärd.

I FRL bör införas en bestämmelse om att Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Eiopa för tvistlösning i det fall som framgår av artikel 38 i Solvens II-direktivet.

I det andra nya stycket hänvisas till artikel 21 i förordningen om inrättande av Eiopa när det gäller rätt för Eiopa att delta i behöriga myndigheters inspektioner på plats. Eftersom regeln följer redan av EU-förordningen, och för sin tillämpning inte tycks vara beroende av tillkommande regler, bör den inte genomföras nationellt. Stadgandet i Solvens II-direktivet är således endast av upplysningskaraktär (se prop. 2011/12:70 s. 56).

5.7 Nya krav på riskhanteringen

Förslag: Ett försäkringsföretag ska regelbundet utvärdera företagets känslighet för de antaganden som ligger till grund för fastställandet av den ränta som används vid beräkningen av den bästa skattningen.

Ett försäkringsföretag som använder matchnings- eller volatilitetsjustering ska upprätta en särskild likviditetsplan och ska regelbundet utvärdera användningen av justeringar.

I ett försäkringsföretag som använder volatilitetsjusteringen ska styrdokument för riskhantering innehålla riktlinjer för volatilitetsjusteringen.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i en särskild likviditetsplan, de närmare kraven på regelbundna utvärderingar och om innehållet i styrdokument för volatilitetsjustering.

Skälen för förslaget och bedömningen: Enligt artikel 41.1 i Solvens II-direktivet ska ett försäkringsföretag ha ett företagsstyrningssystem, och enligt artikel 44.1 ska företaget ha ett riskhanteringssystem. Enligt artikel 41.3 ska företaget bl.a. ha styrdokument för riskhantering, och enligt artikel 44.2 tredje stycket ska styrdokumentet för riskhantering innehålla riktlinjer för ett antal olika ”områden”, bl.a. matchningsrisker (eng. asset-liability management, ALM). I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås dessa bestämmelser genomföras i lag.

Likviditetsplan vid användning av volatilitets- eller matchningsjustering

Genom *artikel 2.10 a* i Omnibus II-direktivet införs det genom ett nytt stycke efter tredje stycket i artikel 44.2 i Solvens II-direktivet, krav på att försäkringsföretag som använder volatilitets- eller matchningsjustering ska upprätta en likviditetsplan. Likviditetsplanen ska innehålla prognoser över ingående och utgående kassaflöden i relation till de tillgångar och åtaganden som omfattas av justeringarna.

Kravet på likviditetsplan vid användning av volatilitets- eller matchningsjustering får anses vara av samma art som kraven på vissa styrdokument och riktlinjer, och den nya bestämmelsen bör därför tas in i lag och placeras tillsammans med övriga bestämmelser om styrdokument. Av lagen behöver dock inte framgå att likviditetsplanen ska innehålla en prognos över ingående och utgående kassaflöden i relation till de tillgångar och åtaganden som omfattas av justeringarna. Detta kan med fördel meddelas genom föreskrifter på lägre nivå.

Utvärdering av känslighet för antaganden bakom den s.k. extrapoleringen

Genom *artikel 2.10 b* i Omnibus II-direktivet införs det i en ny artikel 44.2a a) i Solvens II-direktivet krav på att alla försäkringsföretag inom ramen för deras riskhanteringsarbete på det s.k. ALM-området, regelbundet ska utvärdera känsligheten hos de försäkringstekniska avsättningarna och medräkningsbara kapitalbasmedel för de antaganden som ligger till grund för extrapoleringen av den relevanta riskfria räntestrukturen.

Bestämmelserna utgör i praktiken en detaljreglering kring vissa av de åtgärder som ska genomföras inom ramen för ett av flera riskhanteringsområden, vilket talar för att bestämmelserna ska genomföras genom en övergripande bestämmelse i lag i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela närmare föreskrifter (jfr den uppräkningslista av "policies" inom ALM-området som finns i EU-förordningen på nivå II, artikel 252 SG4.)

Utvärdering vid användning av matchningsjustering

Genom *artikel 2.10 b* i Omnibus II-direktivet införs det i en ny artikel 44.2a b) i Solvens II-direktivet krav på att försäkringsföretag som använder matchningsjustering – inom ramen för sitt riskhanteringsarbete på det s.k. ALM-området – regelbundet ska utvärdera

- i) känsligheten hos de försäkringstekniska avsättningarna och medräkningsbara kapitalbasmedel för de antaganden som ligger till grund för matchningsjusteringen, inkluderande beräkningen av den grundläggande räntedifferensen (spreaden) och de möjliga effekterna på medräkningsbara kapitalbasmedel av en framtingad försäljning av tillgångar,
- ii) känsligheten hos de försäkringstekniska avsättningarna och medräkningsbara kapitalbasmedel för ändringar i sammansättningen av portföljer med avsatta tillgångar, och
- iii) effekten av minskningen av matchningsjusteringen till noll.

I likhet med vad som anförts ovan under rubriken "Utvärdering av känslighet för antaganden bakom den s.k. extrapoleringen" kan det konstateras att bestämmelserna i praktiken utgör en detaljreglering

kring vissa av de åtgärder som ska genomföras inom ramen för ett av flera riskhanteringsområden. Därför bör bestämmelserna genomföras genom en övergripande bestämmelse i lag, i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela närmare föreskrifter om detta.

Utvärdering vid användning av volatilitetsjustering

Genom artikel 2.10 c i Omnibus II-direktivet införs det krav i artikel 44.2a c) i Solvens II-direktivet på att försäkringsföretag som använder *volatilitetsjustering* – inom ramen för sitt riskhanteringsarbete på det s.k. ALM-området – regelbundet ska utvärdera

- i) känsligheten hos de försäkringstekniska avsättningarna och medräkningsbara kapitalbasmedel för de antaganden som ligger till grund för volatilitetsjusteringen och de möjliga effekterna på medräkningsbara kapitalbasmedel av en framtvingad försäljning av tillgångar,
- ii) hur en reduktion av matchningsjusteringen till noll skulle påverka företaget.

I likhet med vad som anförts ovan under rubriken ”Utvärdering av känslighet för antaganden bakom den s.k. extrapoleringen” kan det konstateras att bestämmelserna i praktiken utgör en detaljreglering kring vissa av de åtgärder som ska genomföras inom ramen för ett av flera riskhanteringsområden. Därför bör bestämmelserna genomföras genom en övergripande bestämmelse i lag i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela närmare föreskrifter.

Rapportering

Av artikel 2.10 b andra stycket i Omnibus II-direktivet införs nya bestämmelser i artikel 44.2a c) andra stycket i Solvens II-direktivet om att försäkringsföretagen – inom ramen för den s.k. tillsynsrapporteringen – årligen till tillsynsmyndigheten ska rapportera de olika typer av utvärderingar som behandlats ovan. Av den nu aktuella bestämmelsen framgår vidare att om en reducering av matchnings- eller volatilitetsjusteringen skulle medföra att företaget inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet ska försäkringsföretaget också

lämna in en analys av de åtgärder företaget kan vidta i en sådan situation för att återställa nivån på medräkningsbara kapitalbasmedel till täckande av solvenskapitalkravet eller för att minska riskprofilen i syfte att återigen uppfylla kraven på efterlevnad av solvenskapitalkravet.

De nya bestämmelserna om rapportering kräver inga lagstiftningsåtgärder, jfr bedömningen i avsnitt 5.4.2 när det gäller begränsningar och undantag från kraven på rapportering.

Riktlinjer för volatilitetsjustering

Av artikel 2.10 b tredje stycket i Omnibus II-direktivet framgår att det styrdokument för riskhantering som avses i artikel 41.3 i Solvens II-direktivet i ett försäkringsföretag som använder volatilitetsjustering även ska innehålla riktlinjer med de kriterier som används för tillämpningen av volatilitetsjusteringen.

Enligt utredningens bedömning är kravet på riktlinjer vid användning av volatilitetsjustering av samma art som kraven på riktlinjer för olika riskområden. Därför bör den nya bestämmelsen tas in i lag och placeras bland övriga bestämmelser om styrdokument. Av lagen behöver dock inte framgå att riktlinjerna ska innehålla de kriterier som används för tillämpningen av volatilitetsjusteringen. Detta kan med fördel meddelas genom föreskrifter på lägre nivå.

5.8 Användande av externa kreditvärderingsinstitut

Förslag: Ett försäkringsföretag som använder bedömningar från externa kreditvärderingsinstitut vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna eller solvenskapitalkravet ska göra en egen bedömning av de externa bedömningarna.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer ges bemyndigande att meddela föreskrifter om hur ett försäkringsföretag ska göra en sådan egen bedömning.

Skälen för förslaget: I artikel 44 i Solvens II-direktivet finns grundläggande bestämmelser kring riskhanteringen i ett försäkringsföretag. I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-

direktivet föreslås artikel 44 genomföras genom bestämmelser i lag, se 10 kap. 4 och 5 §§.

Genom *artikel 2.10 c* i Omnibus II-direktivet införs en ny bestämmelse genom artikel 44.4a om att ett försäkringsföretag som använder information från externa kreditvärderingsinstitut vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna eller vid beräkningen av solvenskapitalkravet – inom ramen för sitt riskhanteringsarbete och närhelst det är praktiskt möjligt – ska bedöma lämpligheten i de externa bedömningarna genom att göra ytterligare bedömningar i syfte att undvika olämpligt (automatiskt) beroende av externa bedömningar (första stycket). Av artikel 44.4a andra stycket framgår det att Eiopa ska ta fram förslag till tekniska standarder för genomförande när det gäller krav på processer vid bedömning av externa bedömningar.

Den nya bestämmelsen i artikel 44.4a första stycket ska tas in i lag, men bör lämpligen formuleras som ett mer övergripande krav på att ett försäkringsföretag som använder bedömningar från externa kreditvärderingsinstitut vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna eller solvenskapitalkravet ska göra en egen bedömning av de externa bedömningarna. Hur den egna bedömningen ska ske i praktiken torde till stor del komma att regleras genom tekniska standarder för genomförande, men det kan också komma att finnas behov av kompletterande föreskrifter från Finansinspektionen. Mot denna bakgrund föreslås att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer ges bemyndigande att meddela föreskrifter om hur ett försäkringsföretag ska göra en sådan egen bedömning.

5.9 Särskilda krav på ett försäkringsföretags egen bedömning av solvensbehov (ORSA)

Förslag: Ett försäkringsföretag som använder matchnings-, volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntestrukturen ska inom ramen för sin egen bedömning av solvensbehov (ORSA) göra en bedömning av om företaget lever upp till solvenskapitalkravet såväl med som utan tillämpning av matchnings-, volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna.

Skälen för förslaget: I artikel 45 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att ett försäkringsföretag ska göra en egen bedömning av företagets solvensbehov. Inom ramen för den egna bedömningen ska bl.a. göras en jämförelse mellan förstagets solvensbehov och solvenskapitalkravet enligt standardformeln eller en intern modell. I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet genomförs bestämmelserna i artikel 45 i lag.

Enligt *artikel 2.11* i Omnibus II-direktivet införs det i artikel 45.2a i Solvens II-direktivet en bestämmelse om att ett försäkringsföretag som använder matchnings-, volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntestrukturen i sin egna bedömning av solvensbehov (ORSA) ska göra en bedömning av om företaget lever upp till solvenskapitalkravet respektive bestämmelserna om de försäkringstekniska avsättningarna såväl med som utan tillämpning av matchnings-, volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna.

Bestämmelsen bör tas in i lag, och placeras bland övriga bestämmelser om den egna risk- och solvensbedömningen.

5.10 Särskild information i solvens- och verksamhetsrapporten

Bedömning: Ett försäkringsföretag som använder *matchningsjustering* ska i sin solvens- och verksamhetsrapport beskriva matchningsjusteringen och den portfölj av åtaganden och motsvarande tillgångar på vilka justeringen används, samt kvantifiera effekterna av en slopad matchningsjustering på företagets finansiella position.

Beskrivningen ska även innehålla information om huruvida företaget använder *volatilitetsjustering* och en kvantifiering av effekterna av en slopad volatilitetsjustering på företagets finansiella position.

Skälen för bedömningen: I artikel 51 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att försäkringsföretag ska offentliggöra en solvens- och verksamhetsrapport. Enligt artikel 51.1 andra stycket ska rapporten bl.a. innehålla en beskrivning av tillgångar och försäkringstekniska avsättningar och värderingen av dessa. I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås

bestämmelserna i artikel 51 bli genomförda genom lagbestämmelser i kombination med bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om bl.a. innehållet i rapporten.

Genom artikel 2.13 a i Omnibus II-direktivet införs det genom en ny artikel 51.1a i Solvens II-direktivet krav på särskild information i solvens- och verksamhetsrapporten för ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering.

Enligt artikel 51.1a första stycket ska de aktuella företagen i sin beskrivning av tillgångar och försäkringstekniska avsättningar inkludera en beskrivning av matchningsjusteringen och den portfölj av åtaganden och motsvarande tillgångar på vilka justeringen används, samt en kvantifiering av effekterna på företagets finansiella position av en förändring av matchningsjusteringen till noll.

Av den nya artikel 51.1a andra stycket framgår det att beskrivningen även ska innehålla information (statement) om huruvida företaget använder volatilitetsjustering, och en kvantifiering av effekterna på företagets finansiella position av en förändring av volatilitetsjusteringen till noll.

Bestämmelsen bör tas in i lag. Enligt utredningen kan en förändring av matchnings- eller volatilitetsjusteringen till noll bättre uttryckas som en slopad matchnings- eller volatilitetsjustering.

5.11 Försäkringsföretagens offentlighöörande av kapitaltillägö och användning av företagsspecifika parametrar

Bedömning: Bestämmelserna om övergångsvisa undantag från kraven på offentlighöörande av eventuella kapitaltillägö och effekter av användningen av företagsspecifika parametrar kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Skålen för förslaget: Enligt artikel 51.1 andra stycket e i Solvens II-direktivet ska ett försäkringsföretags solvens- och verksamhetsrapport bl.a. innehålla en beskrivning av solvenskapitalkravet. Enligt artikel 51.2 andra stycket ska beskrivningen av solvenskapitalkravet innehålla en separat redovisning av eventuellt beslutat kapitaltillägö och en separat redovisning av effekten av användningen av s.k. företagsspecifika parametrar. I utkastet till lagråds-

remiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås artiklarna genomföras genom en kombination av bestämmelser i lag och ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten.

Genom *artikel 2.13 b* i Omnibus II-direktivet får medlemsländerna, genom ett nytt tredje stycke i artikel 51.2 i Solvens II-direktivet, *möjlighet* att under en övergångsperiod avstå från att införa krav på separat redovisning av kapitaltillägg och separat redovisning av effekten av användningen av företagsspecifika parametrar. Övergångsperioden får som längst pågå till den 31 december 2020. Det har inte framkommit några skäl som talar emot att Sverige ska utnyttja denna möjlighet. Bestämmelsen bör kunna genomföras inom ramen för det normgivningsbemyndigande beträffande innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten som har föreslagits i utkastet till lagrådsremissen.

Här bör särskilt noteras att övergångsbestämmelsen endast innebär en lättnad i rapporteringskraven för försäkringsföretagen, och inte någon möjlighet att dölja eventuella beslut om kapitaltillägg eller användning av företagsspecifika parametrar för marknaden eller bolagets olika intressenter. Enligt svensk rätt blir eventuella beslut om kapitaltillägg och eventuella beslut om tillstånd att tillämpa företagsspecifika parametrar offentliga i samband med att beslut fattas.

5.12 Samarbete med Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten

Förslag: Den allmänna bestämmelsen i försäkringsrörelselagen som innebär att Finansinspektionen i sin tillsynsverksamhet ska samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter och Europeiska kommissionen i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen utvidgas till att även omfatta Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Skälen för förslaget: I artikel 52 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att tillsynsmyndigheterna årligen till Eiopa ska lämna vissa uppgifter kring användningen av kapitaltillägg.

Genom *artikel 2.14* i Omnibus II-direktivet utvidgas informationskraven i artikel 52 i Solvens II-direktivet till att även omfatta uppgifter kopplade till eventuella lättnader i tillsynsrapporteringen till Eiopa.

Genom *artikel 2.17* i Omnibus II-direktivet införs en ny artikel 65 a i Solvens II-direktivet som innebär att medlemsstaterna ska se till att tillsynsmyndigheterna samarbetar med Eiopa vid tillämpningen av det direktivet och även ser till att tillsynsmyndigheterna förser Eiopa med uppgifter som den behöver för att utföra sina uppgifter enligt förordningen om inrättandet av Eiopa.

De nya bestämmelserna i Solvens II-direktivet bör medföra en ändring i 14 kap. 3 § FRL. Enligt gällande lydelse ska Finansinspektionen i sin tillsynsverksamhet samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter och Europeiska kommissionen i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen. I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås ingen ändring av den bestämmelsen. I bestämmelsen bör nu infogas att samarbete och utbyte av information även ska ske med Eiopa i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen.

Beträffande sekretess vid uppgiftslämnande mellan Finansinspektionen och Eiopa, se prop. 2011/12:70 s. 76 och 77.

5.13 Försäkringstekniska avsättningar

5.13.1 Extrapolering av den riskfria räntestrukturen

Bedömning: De nya bestämmelserna om att den riskfria räntestrukturen ska bygga på information från relevanta finansiella instrument, och att extrapolering av räntestrukturen ska ske för de löptider där marknaderna för de finansiella instrumenten eller för obligationer inte är tillräckligt djup, likvid eller transparent kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Bestämmelserna om vilka uppgifter kring de riskfria räntesatserna som ska fastställas och offentliggöras av Eiopa kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Skälen för bedömningen: Av artikel 77.2 första stycket i Solvens II-direktivet framgår att bästa skattningen ska fastställas med tillämpning av riskfria räntesatser för relevanta durationer (löptider). I

utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att de mer detaljerade bestämmelserna kring bl.a. beräkningen av den bästa skattningen ska meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lag. Detta innebär bl.a. att bestämmelserna i artikel 77.2 första stycket har tagits in i lag utan någon uttrycklig hänvisning till den ”riskfria räntestrukturen”.

Genom *artikel 2.23* i Omnibus II-direktivet införs det bestämmelser i Solvens II-direktivet om principerna för *hur* den riskfria räntan närmare ska bestämmas, särskilt vid långa löptider. Enligt de nya bestämmelserna – artikel 77a första stycket i Solvens II-direktivet – ska förfarandet för fastställandet av den relevanta riskfria räntestrukturen utnyttja och vara förenlig med information som erhålls från relevanta finansiella instrument. Vid fastställandet ska hänsyn tas till relevanta finansiella instrument för aktuella löptider där marknaderna för såväl finansiella instrument som obligationer är djupa, likvida och transparenta. För löptider där marknaderna för de relevanta finansiella instrumenten eller för obligationer inte är djupa, likvida och transparenta ska de riskfria räntesatserna extrapoleras.

Enligt den nya artikel 77a andra stycket ska den extrapolerade delen av den riskfria räntestrukturen bygga på terminskurser som konvergerar smidigt från en eller flera räntesatser i förhållande till de längsta löptiderna för vilka de relevanta finansiella instrumenten och obligationerna kan observeras på en djup och likvid marknad, till en slutlig terminskurs.

Av artikel 2.23 i Omnibus II-direktivet framgår att Eiopa kvartalsvis och för varje relevant valuta ska fastställa och offentliggöra riskfria räntesatser för relevanta löptider, jfr nya artikel 77e1a i Solvens II-direktivet.

De nya bestämmelserna – som är riktade till såväl Eiopa som till försäkringsföretagen – kring fastställandet av de riskfria räntesatserna är av sådan teknisk karaktär att de inte behöver framgå av lag, utan i stället kan meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lag. Mot bakgrund av att det i utkastet till lagrådsremiss föreslagits ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning, kräver de nya bestämmelserna i artikel 77a inga ytterligare lagstiftningsåtgärder.

I detta sammanhang kan göras en jämförelse med förslaget till genomförande av artikel 77.5 andra och tredje styckena i Solvens II-direktivet, som handlar om fastställandet av den räntesats som ska

användas vid beräkningen av riskmarginalen. I utkastet till lagrådsremiss har det förutsatts att dessa mer tekniska bestämmelser meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

Bestämmelserna i den nya artikel 77e är riktade till Eiopa och kommissionen och kräver därför inga lagstiftningsåtgärder.

5.13.2 Matchningsjustering av den riskfria räntestrukturen

Förslag: Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag ska använda en matchningsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av den bästa skattningen.

Ett försäkringsföretag som har fått tillstånd att använda en matchningsjusterad riskfri räntestruktur får inte återgå till att använda en riskfri räntestruktur *utan* matchningsjustering.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka krav som ska vara uppfyllda för att ett försäkringsföretag ska få tillstånd att använda matchningsjustering.

Skälen för förslaget: Av artikel 77.2 i Solvens II-direktivet framgår att beräkningen av bästa skattningen ska ske med tillämpning av riskfria räntesatser för relevanta durationer (löptider). I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet har artikel 77.2 genomförts genom en lagbestämmelse om att den bästa skattningen ska motsvara det förväntade nuvärdet av de framtida kassaflöden som kan uppkomma med anledning av ingångna försäkringsavtal och ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

Möjlighet att matchningsjustera de riskfria räntesatserna

Genom *artikel 2.23* i Omnibus II-direktivet införs det – genom en ny artikel 77b i Solvens II-direktivet – en möjlighet för försäkringsföretagen att, efter tillstånd från tillsynsmyndigheten, på vissa typer av åtaganden tillämpa en s.k. matchningsjusterad riskfri ränta. Bakgrunden till bestämmelserna om matchningsjustering behandlas i skäl 31, där det bl.a. framgår att bestämmelserna har sin grund i att obligationer och andra liknande *tillgångar* som ägs under hela

dess löptid inte ger upphov till s.k. spreadrisk. För att undvika att denna spreadrisk – som uppstår till följd av kraven på värdering till verkligt värde – ”felaktigt” påverkar ett försäkringsföretags kapitalbas, ska företagen ha möjlighet att på visst sätt justera de riskfria räntesatserna som används vid beräkningen av de försäkrings-tekniska avsättningarna. Av skäl 31 framgår vidare att tillämpningen av matchningsjusteringen ska vara föremål för tillståndsprövning och att det ska ställas strikta krav i syfte att säkerställa att företaget kan behålla tillgångarna under hela dess löptid.

Förutsättningarna för tillstånd

I den nya artikel 77b.1 första stycket anges de närmare förutsättningar (kraven) som måste vara uppfyllda för att tillsynsmyndigheterna ska kunna tillåta att ett försäkringsföretag använder matchningsjusterade riskfria räntesatser. Kraven, som är relativt detaljerade, kan sammanfattningsvis och förenklat sägas handla om att ringa in vilka typer av ”portföljer” (tillgångar och åtaganden) som medför behov av justeringar i de riskfria räntesatser som ska användas vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

Enligt utredningens bedömning bör möjligheten att få tillstånd till matchningsjustering framgå av lag, medan de närmare kraven för tillstånd kan tas in i föreskrifter på lägre nivå. En liknande lagstiftningsteknik har i utkastet till kommande lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet använts när det gäller t.ex. möjligheten att använda s.k. företagsspecifika parameterar.

Här bör särskilt nämnas att det av skäl 37 i Omnibus II-direktivet framgår att matchningsjusteringen inte bör innebära krav på att medlemsländerna har något juridiskt begrepp för separerade fonder i den nationella regleringen.

Förbud mot att återgå till en räntestruktur utan matchningsjustering

Genom den nya artikeln 77b.2 första meningen införs en bestämmelse om att ett försäkringsföretag som har fått tillstånd att använda matchningsjustering inte får återgå till att använda riskfria räntesatser *utan* matchningsjustering.

Utredningen anser att bestämmelsen bör tas in i lag, efter mönster från den lagstiftningsteknik som har valts i utkastet till kommande lagrådsremiss när det gäller s.k. återgång till standardmodell.

5.13.3 När förutsättningarna för en tillämpning av matchningsjustering inte längre är uppfyllda

Förslag: Ett försäkringsföretag ska omedelbart underrätta Finansinspektionen om företaget inte uppfyller villkoren för användning av matchningsjustering.

Om ett försäkringsföretag inte längre uppfyller villkoren för användning av matchningsjustering ska Finansinspektionen förelägga företaget att åtgärda bristerna inom två månader från dagen då villkoren inte längre var uppfyllda. Om bristerna inte åtgärdas inom två månader ska företaget föreläggas att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering.

Ett företag som har fått ett föreläggande att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering får inte beviljas nytt tillstånd inom två år från föreläggandet.

Skälen för förslaget: Genom *artikel 2.23* i Omnibus II-direktivet införs det – genom den nya artikel 77b.2 andra och tredje meningarna i Solvens II-direktivet – bestämmelser om vad som ska gälla när ett försäkringsföretag inte längre uppfyller kraven för att få tillämpa matchningsjusteringen.

Eftersom de nya bestämmelserna har karaktär av tillsynsåtgärd av korrigerande natur bör de tas in lag. Bestämmelserna bör utformas efter mönster från övriga sådana bestämmelser om tillsyn.

5.13.4 Matchningsjustering i relation till andra justeringar av den riskfria räntan

Bedömning: Bestämmelserna om att matchningsjustering inte får användas på en riskfri räntestruktur som är volatilitetsjusterad enligt bestämmelserna om detta, eller som är justerad enligt de särskilda övergångsbestämmelserna om den riskfria räntestrukturen bör tas in i föreskrifter på lägre nivå än lagnivå.

Skälen för bedömningen: Genom *artikel 2.23* i Omnibus II-direktivet införs det – genom den nya artikel 77b.3 i Solvens II-direktivet – bestämmelser om att matchningsjustering inte får användas i kombination med volatilitetsjustering eller den justering av de riskfria räntestrukturen som kan ske enligt de särskilda övergångsreglerna.

Bestämmelserna är av teknisk karaktär och bör därför genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lagnivå. De aktuella bestämmelserna kan meddela med stöd av det förslag till bemyndigande som lämnas i kommande förslag till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet beträffande de försäkrings tekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

5.13.5 Beräkning av matchningsjusteringen

Bedömning: Bestämmelserna om de principer som ska gälla vid beräkningen av matchningsjusteringen bör tas in i föreskrifter på lägre nivå än lagnivå.

Skälen för förslaget: Genom *artikel 2.23* i Omnibus II-direktivet införs det – genom den nya artikel 77c i Solvens II-direktivet – bestämmelser om de principer som ska gälla vid beräkningen av matchningsjusteringen.

Dessa principer, som är av teknisk karaktär, bör lämpligen genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lagnivå. De aktuella bestämmelserna kan meddela med stöd av det förslag till bemyndigande som lämnas i kommande förslag till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet beträffande de försäkrings tekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

5.13.6 Volatilitetsjustering av den riskfria räntestrukturen

Förslag: Ett försäkringsföretag får använda en volatilitetsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av de försäkrings tekniska avsättningarna. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hur volatilitetsjusteringen ska fastställas.

Skälen för förslaget: Av artikel 77.2 i Solvens II-direktivet framgår det att bästa skattningen ska beräknas med tillämpning av riskfria räntesatser för relevanta durationer (löptider). I utkastet till kommande lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet har artikel 77.2 införlivats genom en lagbestämmelse om att den bästa skattningen ska motsvara det förväntade nuvärdet av de framtida kassaflöden som kan uppkomma med anledning av ingångna försäkringsavtal och ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de försäkringstekniska avsättningarnas innehåll och beräkning.

Genom *artikel 2.23* i Omnibus II-direktivet införs det en ny artikel 77.d i Solvens II-direktivet som innehåller bestämmelser om möjligheten att använda s.k. volatilitetsjustering av den riskfria räntestrukturen. Av skäl 32 i Omnibus II-direktivet framgår att syftet med bestämmelserna om volatilitetsjustering är att motverka s.k. procykliskt agerande i investeringsprocesserna. Genom volatilitetsjusteringen mildras effekterna av överdrivna/mycket stora räntedifferenser/spreadar för obligationer. Det framgår också att volatilitetsjusteringen ska bygga på olika referensportföljer, och att effekterna av volatilitetsjusteringar på företagens finansiella position bör offentliggöras. Av skäl 33 i Omnibus II-direktivet framgår att det – med hänsyn till vikten av diskontering – bör fastställas enhetliga villkor för företagets val av diskonteringsränta, och att detta ska ske genom att ge kommissionen rätt att fastställa riskfria räntesatser och de grundläggande räntedifferenser som ska användas för beräkningen av matchnings- och volatilitetsjusteringarna.

Enligt den nya artikel 77d.1 *får* medlemsländerna kräva att volatilitetsjustering endast får användas efter tillstånd (förhandsgodkännande) från tillsynsmyndigheten. Det är svårt att se några skäl för att införa krav på särskilda tillstånd för volatilitetsjustering. Av lag bör i stället framgå att det finns en möjlighet för försäkringsföretaget att använda volatilitetsjustering. En sådan bestämmelse bör placeras i anslutning till bestämmelserna om matchningsjustering.

Bestämmelserna om hur volatilitetsjusteringen närmare ska fastställas – se artikel 77d.2–4 – är av sådan teknisk karaktär att de lämpligen bör meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lagnivå. Här bör nämnas att fastställandet av volatilitetsjusteringen delvis kommer att bygga på uppgifter som ska fastställas av kommissionen och Eiopa (se artikel 77e).

Även bestämmelserna om hur en användning av volatilitetsjustering förhåller sig till användningen av matchningsjustering och solvenskapitalkravet – se artikel 77d.4a och 4b – kan meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

De bestämmelser som nu föreslås bli genomförda genom föreskrifter på lägre nivå kräver – enligt utredningens bedömning – ett särskilt bemyndigande, som lämpligen bör placeras i anslutning till de bemyndiganden som har föreslagits kring matchningsjusteringen.

5.13.7 Nya regler om vad Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten ska fastställa i fråga om riskfri räntestruktur m.m.

Bedömning: Bestämmelser om vad Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten ska fastställa och offentliggöra i fråga om riskfria räntesatser, grundläggande räntedifferenser och volatilitetsjusteringar föranleder ingen lagstiftningsåtgärd.

Skälen för bedömningen: Genom *artikel 2.23* i Omnibus II-direktivet införs det genom en ny artikel 77e i Solvens II-direktivet bestämmelser om att Eiopa för varje relevant valuta ska lägga fast – och med vissa intervall offentliggöra – riskfria räntesatser, grundläggande räntedifferenser som ska använda vid beräkningen av matchningsjusteringar och en volatilitetsjustering för respektive nationell marknad och löptid.

Bestämmelser som riktar sig till Eiopa behöver inte genomföras i nationell lagstiftning.

5.13.8 Rapporteringskrav och översyner

Bedömning: Bestämmelser om vilken rapportering som ska lämnas av de olika EU-institutionerna föranleder inga lagstiftningsåtgärder.

Skyldigheten för Finansinspektionen att rapportera vissa uppgifter till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten omfattas av den utvidgade samarbetsbestämmelsen i försäkringsrörelselagen.

Skälen för bedömningen: Genom *artikel 2.23* i Omnibus II-direktivet införs det genom en ny artikel 77f i Solvens II-direktivet bestämmelser om vissa översyner och krav på lämnande av rapporter med anledning av det s.k. LTGA-paketet (åtgärder som rör behandling av försäkringsprodukter med långfristiga garantier) som införs genom Omnibus II-direktivet. Bestämmelserna är i huvudsak riktade till Eiopa och kommissionen, men det finns också krav som är riktade till de nationella tillsynsmyndigheterna.

Bestämmelser som riktar sig till Eiopa behöver inte genomföras i nationell lagstiftning.

Skyldigheten för Finansinspektionen att rapportera vissa uppgifter till Eiopa omfattas av den utvidgade samarbetsbestämmelsen i försäkringsrörelselagen (se avsnitt 5.12).

5.14 Minimikapitalkravet

5.14.1 Garantibelopp

Förslag: Garantibeloppet för *skadeförsäkringsföretag* ska ändras från 2,2 miljoner euro till 2,5 miljoner euro. I de fall rörelsen omfattar vissa särskilda risker ska garantibeloppet ändras från 3,2 miljoner euro till 3,7 miljoner euro.

Garantibeloppet för *livförsäkringsföretag* ska ändras från 3,2 miljoner euro till 3,7 miljoner euro.

Garantibeloppet för *återförsäkringsbolag* ska ändras från 3,2 miljoner euro till 3,6 miljoner euro.

Garantibeloppet för *captivebolag som meddelar återförsäkring* ska ändras från 1 miljon euro till 1,2 miljoner euro.

Skälen för förslaget: I artikel 129.1d i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om ett s.k. lägsta golv för minimikapitalkravet. I utkastet till kommande lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet förslås bestämmelserna bli genomförda genom lagbestämmelser om s.k. garantibelopp.

Genom *artikel 2.32 a* i Omnibus II-direktivet justeras de olika beloppen i artikel 129.1d i Solvens II-direktivet. Motsvarande justeringar bör göras i den föreslagna lagen.

5.14.2 Beräkning av minimikapitalkravet

Förslag: De övergångsvisa möjligheterna för Finansinspektionen att kräva att ett försäkringsföretag vid beräkning av minimikapitalkravet ska tillämpa de s.k. gränsvärdena i relation till det solvenskapitalkrav som fås genom tillämpning av standardformeln förlängs till den 31 december 2017.

Bedömning: Vissa ändrade regler med anknytning till rapporteringskrav för försäkringsföretag och Europeiska kommissionen föranleder inte någon lagstiftningsåtgärd.

Skälen för bedömningen: Enligt artikel 129.1c i Solvens II-direktivet ska minimikapitalkravet kalibreras till ett värde för Value-at-Risk med ett konfidensintervall på 85 procent för en ettårsperiod. Av artikel 129.3 *första stycket* följer att minimikapitalkravet inte får underskrida 25 procent eller överskrida 45 procent av företagets solvenskapitalkrav (de s.k. gränsvärdena).

Enligt artikel 129.3 *andra stycket* ska medlemsstaterna tillåta att tillsynsmyndigheterna – under en övergångsperiod fram till den 31 december 2015 – kräver att ett försäkringsföretag tillämpar gränsvärdena på det solvenskapitalkrav som fås genom tillämpning av standardformeln.

Enligt artikel 129.4 ska minimikapitalkravet beräknas minst varje kvartal och rapporteras till tillsynsmyndigheterna.

I utkastet till kommande lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås merparten av bestämmelserna i nyss nämnda artiklar bli genomförda genom bestämmelser i kapitlet om solvenskapitalkrav och minimikapitalkrav. Bestämmelserna i 129.3 *andra stycket* genomförs i övergångsbestämmelserna. Kravet på regelbunden rapportering till tillsynsmyndigheten av minimikapitalkravet anses genomfört genom den allmänna upplysningsbestämmelsen i 14 kap. 5 § FRL tillsammans med en möjlighet för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen samt när och hur de ska lämnas (som i kommande lagrådsremiss föreslås bestå).

Genom *artikel 2.32 b* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 129.3 *andra stycket* i Solvens II-direktivet på det sättet att övergångsperioden förlängs från den 31 oktober 2014 till den 31 december 2017. Övergångsbestämmelserna bör justeras på detta sätt.

Genom *artikel 2.32 c* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 129.4 i Solvens II-direktivet på det sättet att det klargörs att bestämmelserna om tillsynsmyndighetens möjlighet att kräva att procent-satserna ska relateras till det solvenskapitalkrav som fås genom tillämpning av standardformel inte i sig innebär något krav på att solvenskapitalkravet ska beräknas varje kvartal. Bakgrunden till förtydligandet torde vara att minimikapitalkravet enligt artikel 129.4 ska beräknas minst varje kvartal, medan solvenskapitalkravet enligt artikel 102.1 ska beräknas minst årligen. Denna ändring bör hanteras inom ramen för nyss nämnt bemyndigande.

Bestämmelsen i *artikel 2.32 d* i Omnibus II-direktivet ändrar artikel 129.5 i Solvens II-direktivet på bl.a. det sättet att den tidpunkt då kommissionen senast ska lämna en viss rapport till parlamentet ändras från den 31 oktober 2017 till den 31 december 2020. De nya bestämmelserna i artikel 129.5 kräver ingen lagstiftningsåtgärd, eftersom bestämmelserna är riktade till kommissionen.

5.14.3 Övergångsregler för uppfyllelsen av minimikapitalkravet

Förslag: För försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande inte uppfyller de nya minimikapitalkraven, men som uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt äldre rätt, ska bestämmelserna om ingripande vid bristande uppfyllelse av minimikapitalkravet inte tillämpas under år 2016.

Skälen för förslaget: I artikel 131 i Solvens II-direktivet finns särskilda övergångsbestämmelser när det gäller bestämmelserna om krav på medräkningsbart primärkapital som täcker minimikapitalkravet (se artikel 128) och ingripande mot företag som inte uppfyller kraven (se artikel 139 och 144). Bestämmelserna i artikel 131 får förstås på det sättet att försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande klarar de solvenskrav som gäller enligt den s.k. solvens I-regleringen – dvs. de krav som gäller enligt försäkringsrörelselagen i dess lydelse per den 31 december 2015 – får ett år på sig att uppfylla de minimikapitalkrav som ska gälla enligt Solvens II-regleringen. Om minimikapitalkravet inte är uppfyllt senast ett år efter det att Solvens II-regleringen har börjat tillämpas ska företagets tillstånd återkallas.

Genom *artikel 2.34* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 131 i Solvens II-direktivet på det sättet att den tidpunkt då minimikapitalkravet senast ska vara uppfyllt ändras från den 31 oktober 2013 till den 31 december 2016. Övergångsreglerna för uppfyllelsen av minimikapitalkravet bör justeras på detta sätt.

5.15 Särbestämmelser vid exceptionella förhållanden

Förslag: Om Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten har meddelat att det föreligger exceptionella förhållanden – och dessa förhållanden påverkar ett försäkringsföretag som är föremål för tillsynsåtgärder med anledning av att företaget inte uppfyller solvenskapitalkravet – får Finansinspektionen förlänga den tidsperiod inom vilken företaget återigen ska uppfylla solvenskapitalkravet med högst sju år.

Skälen för förslaget: Av artikel 138.3 *första stycket* i Solvens II-direktivet framgår att tillsynsmyndigheten ska kräva att ett försäkringsföretag som inte uppfyller solvenskapitalkravet ska vidta nödvändiga åtgärder för att inom sex månader från konstaterandet av att solvenskapitalkravet inte efterlevdes avhjälpa denna situation, antingen genom att återupprätta den tidigare nivån på den medräkningsbara kapitalbas som täcker solvenskapitalkravet eller genom reduceringar i sin riskprofil för att följa solvenskapitalkravet. Av artikeln 138.3 *andra stycket* framgår att tillsynsmyndigheten får förlänga tidsfristen med tre månader, om så är lämpligt.

Enligt artikel 138.4 *första stycket* i Solvens II-direktivet får tillsynsmyndigheten vid ett exceptionellt kursfall på finansmarknaderna förlänga den tidsperiod som avses i artikel 138.3 *andra stycket* med en lämplig period. Vid en sådan förlängning ska alla relevanta faktorer beaktas.

Av bestämmelsen i artikel 138.4 *andra stycket* framgår att det berörda försäkringsföretaget var tredje månad ska lämna in en lägesrapport till sin tillsynsmyndighet. I lägesrapporten ska företaget redogöra för vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortskrider med att återskapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet.

Enligt bestämmelsen i artikel 138.4 *tredje* stycket framgår att en förlängning av tidsfristen i första stycket inte längre ska gälla om en inlämnad lägesrapport visar att det inte har skett några väsentliga framsteg med att återskapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet, från det datum då bristen på efterlevnad av solvenskapitalkravet konstaterades till det datum då lägesrapporten inlämnades.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås bestämmelserna i artiklarna 138.3 och 138.4 genomföras genom bestämmelser i lag.

Genom *artikel 2.36* i Omnibus II-direktivet sker ett flertal ändringar av, och tillägg till, de bestämmelser som finns i artikel 138.4 i Solvens II-direktivet.

Genom ett nytt *första stycke* i artikel 138.4 sker fem olika förändringar. För det *första* ersätts hänvisningen till ”exceptionellt kursfall på finansmarknaderna” med en hänvisning till ”exceptionellt svåra förhållanden som påverkar försäkringsföretag som utgör en betydande del av marknaden eller berörds försäkringsklasser”. För det *andra* är det Eiopa (och inte de nationella tillsynsmyndigheterna) som – efter samråd med ESRB när så är lämpligt – ska fastställa när det föreligger exceptionellt svåra förhållanden. För det *tredje* klargörs det att den förlängda tidsfristen endast ska gälla för de ”berörda företagen”. För det *fjärde* införs det ett klargörande som innebär att tillsynsmyndigheten får förlänga den tidsperiod om tre månader som anges i artikel 148.3 *andra* stycket med en period på högst sju år. För det *femte* klargörs det att kravet på ”hänsyn till alla relevanta faktorer” inkluderar att hänsyn också tas till den genomsnittliga durationen i de försäkrings-tekniska avsättningarna.

Genom ett *nytt andra* stycke i artikel 138.4 klargörs det att Eiopa – efter begäran från en berörd nationell tillsynsmyndighet – ska fastställa om det föreligger ”exceptionellt svåra förhållanden”. I samma stycke finns även bestämmelser om under vilka förutsättningar en nationell tillsynsmyndighet får begära ett fastställande av att det föreligger ”exceptionellt svåra förhållanden”, nämligen om de försäkringsföretag som representerar en betydande del av marknaden eller berörda affärgrenar sannolikt inte kommer att kunna avhjälpa den bristande efterlevnaden av solvenskapitalkravet. I det nya *andra* stycket klargörs också när sådana förhållanden ska anses föreligga.

I ett nytt *tredje stycke* finns bestämmelser om att Eiopa och de nationella tillsynsmyndigheterna regelbundet ska analysera om det föreligger ”exceptionellt svåra förhållanden”, och att Eiopa – i samarbete med berörda nationella tillsynsmyndigheter – ska fastställa när dessa förhållanden ska anses ha upphört.

Det nya *fyärde* stycket i artikel 138.4 motsvarar det tidigare andra stycket i samma artikel, och det nya femte stycket motsvarar det tidigare tredje stycket.

I de delar ändringarna i artikel 138 rör förutsättningarna för Finansinspektionens beslut om förlängning av tidsfristen ska ändringarna tas in i lag. Nyheterna i övrigt i denna artikel rör Eiopas samarbete med de berörda tillsynsmyndigheterna. För Finansinspektionens del regleras detta samarbete i den utvidgade samarbetsbestämmelsen (tidigare 14 kap. 3 § FRL – beträffande utvidgningen, se avsnitt 5.12).

5.16 Ändrade uppgifter vid gränsöverskridande verksamhet

Bedömning: Den ändring i Solvens II-direktivets bestämmelser om friheten att tillhandahålla tjänster som görs genom Omnibus II-direktivet kräver ingen lagstiftningsåtgärd.

Skälen för bedömningen: I artikel 145 och 146 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om s.k. *sekundäretablering*. Enligt artikel 145.1 ska ett försäkringsföretag som önskar etablera en filial inom en annan medlemsstats territorium underrätta tillsynsmyndigheten i hemlandet om detta, och i artikel 145.2 och 145.3 finns närmare bestämmelser om vilka uppgifter som ska lämnas i samband med en sådan underrättelse. I artikel 145.4 finns bestämmelser om vad som ska gälla om de uppgifter som har lämnats i underrättelsen ändras. Enligt artikel 146 ska tillsynsmyndigheten i hemlandet – efter prövning – överföra uppgifterna till tillsynsmyndigheten i värdlandet.

I artikel 147 och 148 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om s.k. *gränsöverskridande verksamhet utan sekundäretablering*. Enligt artikel 147 ska försäkringsföretag som har för avsikt att börja bedriva gränsöverskridande verksamhet anmäla detta till tillsynsmyndigheten i hemlandet, som sedan i sin tur ska lämna en

anmälan till tillsynsmyndigheten i värdlandet. Enligt artikel 148 ska tillsynsmyndigheten i hemlandet – efter prövning – överföra vissa uppgifter till tillsynsmyndigheten i värdlandet.

Enligt artikel 149 i Solvens II-direktivet ska ändringar i de uppgifter som har lämnats vid *sekundäretablering enligt artikel 145* omfattas av det system med förhandsanmälan och anmälan som finns för *gränsöverskridande verksamhet utan sekundäretablering i artikel 147 och 148*. Hänvisningen till artikel 145 i artikel 149 synes vara en uppenbar felskrivning.

Genom *artikel 2.38* i Omnibus II-direktivet ersätts hänvisningen i artikel 149 till *artikel 145* med en hänvisning till *artikel 147*. Eftersom det svenska genomförandet av de nu aktuella bestämmelserna har grundats på de ”riktiga” bestämmelserna i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet och det tredje skadeförsäkringsdirektivet, och alltså inte på den felaktiga konsolideringen i Solvens II-direktivet finns det inget behov av att genomföra den ”rättelse” av Solvens II-direktivet som sker genom Omnibus II-direktivet.

5.17 Försäkrings- och återförsäkringsföretag som inte följer rättsregler

Förslag: Det anges i försäkringsrörelselagen och i lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige att Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning när det gäller överträdelse av beslut om rättelse.

Skälen för förslaget: I artikel 155 och 158 i Solvens II-direktivet finns regler om rättelse när ett försäkrings- respektive återförsäkringsföretag inte följer rättsregler i en värdmedlemsstat (företaget bedriver direkt gränsöverskridande verksamhet eller verksamhet i värdmedlemsstaten genom filial).

Genom *artikel 2.39* och *2.40* i Omnibus II-direktivet införs tvistlösningsmöjligheter i artikel 155 och 158 i Solvens II-direktivet. Där sägs att tillsynsmyndigheten i hem- eller värdmedlemsstaten får hänskjuta ärendet till Eiopa.

I FRL och i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige bör införas en bestämmelse om att Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning när det gäller överträdelse av beslut om rättelse.

5.18 Statistik kring verksamhet över gränserna

Bedömning: Förändringar i den närmare uppdelningen av den statistik kring verksamhet över gränserna som ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen kan genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lag.

Skälen för bedömningen: I artikel 159 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att försäkringsföretag som bedriver verksamhet över gränserna ska lämna viss statistik kring sin verksamhet till sin tillsynsmyndighet. Uppgifterna ska vara uppdelade efter de indelningar av olika slag som finns i bilagorna II och V till direktivet.

Bestämmelsen är genomförd i svensk rätt genom bestämmelserna 14 kap. 5 § FRL om att ett försäkringsföretag ska lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet som inspektionen begär. I utkastet till kommande lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet utökas dessutom bemyndigandet i 14 kap. 18 § andra stycket 1 – om att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen enligt den bestämmelsen – med föreskriftsrätt även beträffande när och hur de ska lämnas.

Genom *artikel 2.41* i Omnibus II-direktivet ersätts hänvisningar till bilagorna II och V i Solvens II-direktivet med hänvisningar till den indelning i affärgrenar som finns i bilaga I till EU-förordningen.

Som framgått ovan framgår skyldigheten för försäkringsföretag att lämna statistiska uppgifter till Finansinspektionen av 14 kap. 5 § försäkringsrörelselagen i kombination med föreskrifter som meddelas av Finansinspektionen. De förändringar i uppdelningen av statistik som införs genom Omnibus II-direktivet kräver ändringar i Finansinspektionens föreskrifter, men ingen lagstiftningsåtgärd.

5.19 Ekvivalens (återförsäkringsföretag)

Bedömning: De justerade bestämmelserna om s.k. ekvivalens för återförsäkringsföretag som införs genom Omnibus II-direktivet kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Skälen för bedömningen: I artikel 172 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om behandlingen av återförsäkringsverksamhet som bedrivs av företag med huvudkontor i ett land utanför EES. Enligt artikel 172.1 ska kommissionen anta genomförandeåtgärder som specificerar kriterierna för att bestämma om den solvensordning som ett land utanför EES tillämpar på återförsäkringsverksamhet som bedrivs av företag med huvudkontor i det landet ska anses vara likvärdig (ekvivalent) med den solvensordning som gäller enligt Solvens II-direktivet. Enligt artikel 172.3 ska återförsäkringsavtal som ingås med företag som har huvudkontor i ett land utanför EES (tredjelandsföretag) vars solvensordning har bedömts vara likvärdig med den solvensordning som gäller enligt Solvens II-direktivet behandlas på samma sätt som återförsäkringsavtal som har ingåtts med företag som har fått tillstånd enligt Solvens II-direktivet (EES-företag).

I utkastet till kommande lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås bestämmelserna bli genomförda genom att det i FRL tas in en uttrycklig bestämmelse om likabehandling vid beslut om ekvivalens.

Genom *artikel 2.42* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 172 i Solvens II-direktivet genom nya bestämmelser om kommissionens och Eiopas uppgifter i samband med beslut om ekvivalens (172.1 och 172.2). Det genomförs också vad som synes vara endast språkliga ändringar i artikel 172.3, där det stadgas att återförsäkringskontrakt som sluts med ett företag från tredje land vars solvensordning har ansetts vara ekvivalent med den solvensordning som finns i Solvens II-direktivet ska behandlas på samma sätt som återförsäkringskontrakt som sluts med företag som har fått tillstånd enligt Solvens II-direktivet.

Genom Omnibus II-direktivet införs det även tre helt nya artiklar i Solvens II-direktivet; artiklarna 172.4–172.6. Enligt artiklarna 172.4 och 172.5 införs en möjlighet för kommissionen att besluta om *ekvivalens under en begränsad tidsperiod*. Enligt artikel 172.6 ska återförsäkringskontrakt som sluts med företag vars

solvensordning ansetts vara *ekvivalent under en begränsad tidsperiod* behandlas på samma sätt som återförsäkringskontrakt som sluts med företag vars solvensordning ansetts vara ekvivalent.

Enligt utredningens bedömning behöver den föreslagna bestämmelsen i utkastet till lagrådsremiss inte justeras för att den ska anses omfatta även sådana återförsäkringskontrakt som har slutits med företag vars solvensordning har ansetts vara *ekvivalent under en begränsad tidsperiod*, eftersom det i båda fallen krävs ett beslut om ekvivalens från kommissionen.

5.20 Information om tillstånd m.m.

Bedömning: Ändringar i bestämmelserna om Finansinspektionens informationsgivning i samband med att tillstånd ges till dotterföretag vars moderföretag har huvudkontor utanför EES, omfattas av den allmänna samarbetsbestämmelsen i försäkringsrörelselagen.

Skälen för bedömningen: I artikel 176 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att medlemsländernas tillsynsmyndigheter ska lämna information till kommissionen och till andra länders tillsynsmyndigheter om de tillstånd som har lämnats till företag vars moderbolag är hemmahörande i ett land utanför EES. Regler av denna art – dvs. bestämmelser om samarbete och utbyte av information mellan behöriga myndigheter samt mellan dessa myndigheter och kommissionen – omfattas av 14 kap. 3 § FRL.

Genom *artikel 2.43* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 176 endast på det sättet att även Eiopa ska underrättas. I och med att den allmänna samarbetsbestämmelsen utvidgas till att även omfatta Eiopa genomförs ändringen i art 176 i Solvens II-direktivet (se avsnitt 5.12).

5.21 Information om behandlingen av svenska försäkringsföretag som bedriver verksamhet utanför EES

Bedömning: Ändringarna i bestämmelserna om den information som ska lämnas till EU-institutioner kring behandlingen av försäkringsföretag som bedriver verksamhet utanför EES kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Skälen för bedömningen: I artikel 177.1 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att medlemsländerna ska underrätta kommissionen om alla svårigheter av allmän natur som deras försäkringsföretag mött vid etablering och utövande av verksamhet i ett tredjeland eller vid pågående verksamhet i ett tredjeland.

Genom *artikel 2.44* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 177.1 i Solvens II-direktivet på det sättet att medlemsländerna – förutom att underrätta kommissionen om eventuella svårigheter i tredje land – även ska underrätta Eiopa. Ändringen kräver inga lagstiftningsåtgärder.

5.22 Definition av tillsynskollegium

Förslag: Ändringen av definitionen av tillsynskollegium införs i lag.

Skälen för förslaget: I artikel 212.1 e i Solvens II-direktivet definieras tillsynskollegium som en permanent med flexibel struktur för samarbete och samordning mellan tillsyns myndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

I det kommande utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet tas denna definition in i lag.

Genom *artikel 2.47* i Omnibus II-direktivet ändras definitionen av tillsynskollegium till ”en permanent men flexibel struktur för samarbete, samordning och underlättande av beslutsfattande avseende tillsynen över en grupp”.

Ändringen av definitionen bör införas i lag.

5.23 Grupptillsyn i toppen av en grupp i Sverige

Bedömning: Ändringarna i reglerna om samarbete mellan grupp-tillsynsmyndigheten och tillsynskollegiet föranleder inte någon lagstiftningsåtgärd.

Skälen för förslaget

Grupptillsyn i toppen av en grupp inom Sverige (nationell undergrupptillsyn)

Artikel 216 i Solvens II-direktivet ger medlemsstaterna möjlighet att införa regler om s.k. nationell undergrupptillsyn. Det innebär att medlemsstaten ger den nationella tillsynsmyndigheten rätt att besluta att reglerna om grupptillsyn ska tillämpas på det försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag som finns i toppen av en grupp i det egna landet. För att den rätten ska föreligga krävs enligt direktivartikeln att det företag som finns i toppen av gruppen inom EES finns i ett annat land än det företag som reglerna om grupptillsyn annars skulle tillämpas på enligt artikel 213.

Artikel 216.1 ställer krav på samråd med grupptillsynsmyndigheten innan ett beslut om nationell undergrupptillsyn fattas. Samråd ska även ske med det företag som finns i toppen av gruppen inom EES, dvs. det företag som reglerna om grupptillsyn annars skulle tillämpas på.

Det följer av artikeln, utan att det sägs uttryckligen, att det endast är möjligt för den nationella tillsynsmyndigheten att besluta om nationell undergrupptillsyn då denna myndighet inte är grupptillsynsmyndighet. Dels skulle det saknas skäl att i direktivartikeln föreskriva om samråd med grupptillsynsmyndigheten om den beslutande tillsynsmyndigheten själv är grupptillsynsmyndighet, dels saknas behov av ett särskilt beslut om grupptillsyn på nationell nivå om den nationella tillsynsmyndigheten redan har ansvaret för grupptillsynen. Det bör noteras att tillsynen över de enskilda företagen – på s.k. solo-nivå – alltid åvilar tillsynsmyndigheten i det land auktorisationen meddelats (se artikel 213.1 andra stycket).

Enligt artikel 216.2 får tillsynsmyndigheten begränsa ett beslut om undergruppstillsyn till att avse endast en av gruppstillsynens tre delar:

1. gruppsolvens,
2. riskkoncentrationer och interna transaktioner, samt
3. riskhantering och internkontroll.

För den situationen att beslut om undergruppstillsyn fattats innehåller artikel 216.3 och 216.4 regler om hur gruppsolvansen ska beräknas under vissa förutsättningar.

Vidare regleras i artikeln hur ett beslut om nationell undergruppstillsyn ska förhålla sig till den särskilda tillsynsordning som anges i artiklarna 236–243 i Solvens II-direktivet (se artikel 216.5–6). Om en tillsynsmyndighet fattar ett beslut om att det ska ske nationell undergruppstillsyn med avseende på gruppsolvens, får det företag som finns i toppen av gruppen i det aktuella landet inte ansöka om att dess dotterföretag ska omfattas av den särskilda tillsynsordningen. Om det företag som finns i toppen av en grupp inom EES har fått tillstånd att tillämpa den särskilda tillsynsordningen på det företag som finns i toppen av en grupp inom en medlemsstat, får den medlemsstaten inte tillåta att beslut om nationell undergruppstillsyn fattas. Ett redan fattat beslut om undergruppstillsyn får inte kvarstå om företaget i toppen av gruppen inom EES får tillstånd att tillämpa den särskilda tillsynsordningen på det dotterföretag som finns i toppen av en grupp i den aktuella medlemsstaten.

Om en medlemsstat väljer att ge den nationella tillsynsmyndigheten möjlighet att besluta om nationell undergruppstillsyn framgår det av artikel 217 att medlemsstaten också måste ge tillsynsmyndigheten möjlighet att ingå vissa överenskommelser med behöriga myndigheter i andra EES-länder. Det handlar om situationen då Finansinspektionen och någon annan behörig myndighet båda har beslutat om nationell undergruppstillsyn med stöd av den nationella lagstiftning som genomför artikel 216 i Solvens II-direktivet. Besluten har fattats med avseende på de delar av en internationell grupp som finns inom respektive medlemsstat, de s.k. nationella undergrupperna. I ett sådant fall har inspektionen och en annan behörig myndighet möjlighet att besluta om samordnad

grupptillsyn med avseende på de nationella undergrupper som finns inom Sverige och en eller flera andra relevanta EES-länder.

I artikel 2.48 och 2.49 i Omnibus II-direktivet införs ändringar i artikel 216 och 217 i Solvens II-direktivet av följande innehåll.

I artikel 216.1 och 216.4 tredje stycket läggs till att grupp-tillsynsmyndigheten ska underrätta tillsynskollegiet i enlighet med artikel 248.1 a.

I artikel 217.1 läggs till att tillsynsmyndigheten ska ange motivet till sin överenskommelse för både grupp-tillsynsmyndigheten och moderföretaget med det yttersta ägarintresset på unionsnivå. Även i dessa fall ska grupp-tillsynsmyndigheten underrätta tillsynskollegiet i enlighet med artikel 248.1 a.

Enligt 14 kap. 3 § FRL är Finansinspektionen skyldig att samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter och Europeiska kommissionen i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen. En bestämmelse som nu dessutom föreslås utökas till att även omfatta Eiopa (se avsnitt 5.12). Det innebär att alla sådana skyldigheter avseende samarbete och informationsutbyte i direktiv på försäkringsområdet omfattas (se prop. 1992/93:257 s. 201). Finansinspektionen har således en skyldighet att samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter enligt artiklarna därom i Solvens II-direktivet. I dessa delar kommer det därför generellt inte att krävas några särskilda lagstiftningsåtgärder.

Begreppet tillsynskollegium definieras i artikel 212.1 e i Solvens II-direktivet som en permanent men flexibel struktur för samarbete och samordning mellan tillsynsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna. Definitionen får betydelse främst för delar av den tämligen ingående regleringen av hur samarbete ska ske mellan myndigheter i artiklarna 236–240, 247–253 och 260–263 i Solvens II-direktivet.

Enligt artikel 248.2–3 ska ett tillsynskollegium inrättas, under ordförandeskap av grupp-tillsynsmyndigheten, för att underlätta grupp-tillsynsuppgifterna. Syftet beskrivs närmare vara att åstadkomma samstämmighet i processerna för samarbete, informationsutbyte och samråd bland tillsynsmyndigheterna. Av artikeln framgår även vilka myndigheter som har rätt att delta, hur arbetet ska fördelas och att verksamheten ska baseras på så kallade samordningsöverenskommelser. Att Finansinspektionen har att beakta Solvens II-direktivets bestämmelser om tillsynskollegier följer som konstaterats ovan av 14 kap. 3 § FRL.

I det kommande utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet genomförs reglerna i artikel 216 och 217 om undergruppstillsyn. Nu tillkommande ändringar om samarbete mellan gruppstillsynsmyndigheten och tillsynskollegiet föranleder inte någon lagstiftningsåtgärd.

5.24 Allmänna bestämmelser om gruppsoolvens

Förslag: Det anges i försäkringsrörelselagen att Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning när det gäller likvärdighet avseende anknutna försäkringsföretag och återförsäkringsföretag i tredjeland.

Skälen för bedömningen

Allmänna bestämmelser om gruppsoolvens som inte bör införas i lag

I Avdelning III, kapitel II, avsnitt 1, underavsnitt 2–3 i Solvens II-direktivet (artiklarna 218–229) finns ett antal bestämmelser om gruppsoolvens utöver de bestämmelser som redan berörts. I artikel 224 finns en bestämmelse om värdering av tillgångar och skulder vid gruppsoolvensberäkningen. Artikel 225 beskriver hur bl.a. dotterföretag ska beaktas i vissa situationer. Det finns i artikel 226 regler om hur hänsyn ska tas i gruppsoolvenssammanhang till innehav av andelar i dotterföretag genom ett mellanliggande holdingföretag (försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag). Artikel 227 reglerar hur försäkringsföretag från tredje land ska beaktas vid gruppsoolvensberäkningen. Det beaktandet skiljer sig åt beroende på om solvensordningen i det tredje landet kan anses likvärdig eller inte med den som gäller enligt den s.k. första pelaren i Solvens II-direktivet. Slutligen finns i artikel 229 bestämmelser om hur gruppsoolvensberäkningen ska utföras för det fall det saknas tillräcklig information om ett företag i gruppen. Detta företags bokförda värde ska då dras av vid gruppsoolvensberäkningen.

Den värderingsbestämmelse som finns i artikel 224 i Solvens II-direktivet består av en hänvisning till den allmänna värderings-

bestämmelse som finns i artikel 75 i direktivet. Den sistnämnda artikeln genomförs i förslaget till 5 kap. 1 § FRL, som gäller även vid beräkningen av grupp-solvans enligt 11 kap. Det fordras mot den bakgrunden, till skillnad från vad utredningen föreslagit, ingen särskild lagbestämmelse motsvarande artikel 224 i Solvens II-direktivet.

Artiklarna 225–227 och 229 har sakliga motsvarigheter i försäkringsgruppdirektivet (se punkterna 2.1–5 i bilaga I till försäkringsgruppdirektivet). Endast mindre ändringar har skett för att anpassa bestämmelserna till Solvens II-direktivets övriga bestämmelser. Vid genomförandet av det direktivet gjordes bedömningen att de bestämmelserna kunde genomföras genom myndighetsföreskrifter (prop. 1999/2000:99 s. 36–38). Sådant genomförande har därefter skett (Finansinspektionens föreskrifter FFFS 2011:10 Grupp-baserad kapitalbas och solvensmarginal för försäkringsföretag som ingår i en grupp).

I artikel 2.50 i Omnibus II-direktivet införs ändringar i artikel 227 i Solvens II-direktivet. Där fastställs ett reviderat förfarande för fastställande av likvärdighet avseende anknutna försäkringsföretag och återförsäkringsföretag i tredjeland som följer av Lissabonfördraget. Artikel 227 har följande lydelse.

1. När solvensen på grupp-nivå beräknas för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har ägarintresse i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland i enlighet med artikel 233, ska försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i tredjeland endast vid den beräkningen behandlas som ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

Om det tredjeland där det företaget har sitt huvudkontor emellertid kräver att det ska vara auktoriserat och ålägger det en solvensordning som är minst likvärdig med den som fastställs genom avdelning I kapitel VI, får medlemsstaterna dock föreskriva att det i fråga om detta företag vid beräkningen ska beaktas det solvenskapitalkrav och de kapitalbasposter som får medräknas för att täcka det krav som fastställts av det berörda tredjelandet.

2. Om inga delegerade akter antagits i enlighet med punkterna 4 eller 5 i den här artikeln ska kontrollen av att ordningen i tredjelandet är minst likvärdig utföras av grupp-tillsynsmyndigheten, antingen på eget initiativ eller på begäran av företaget med ägarintresse. Eiopa ska bistå grupp-tillsynsmyndigheten i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Grupp-tillsynsmyndigheten ska i samband med detta, och med bistånd av Eiopa, samråda med övriga berörda tillsynsmyndigheter innan den fattar sitt beslut. Det beslutet ska fattas i enlighet med de kriterier som antagits i enlighet med punkt 3. Grupp-tillsynsmyndigheten ska inte fatta något beslut avseende ett tredjeland som strider mot något beslut som

tidigare fattats avseende detta tredjeland, såvida det inte är nödvändigt att beakta väsentliga ändringar av den tillsynsordning som fastställs genom avdelning I kapitel VI och tillsynsordningen i tredjelandet.

Om tillsynsmyndigheter inte samtycker till det beslut som fattats i enlighet med andra stycket får de hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010 inom tre månader efter det att grupp-tillsynsmyndigheten meddelat beslutet. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom samma artikel.

3. Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a som specificerar kriterierna för att bedöma hurvida tillsynsordningen i ett tredjeland är likvärdig med den som fastställs genom avdelning I, kapitel VI.

4. Om de kriterier som antagits i enlighet med punkt 3 har uppfyllts av ett tredjeland får kommissionen, i enlighet med artikel 301a och med bistånd av Eiopa i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta delegerade akter där det fastställs att tillsynsordningen i det tredjelandet är likvärdig med den som fastställs genom avdelning I kapitel VI.

De delegeradeakterna ska regelbundet ses över för att ta hänsyn till väsentliga ändringar av tillsynsordningen i avdelning I kapitel VI och den tillsynsordning som gäller i tredjelandet.

Eiopa ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över alla de tredjeländer som avses i första stycket.

5. Genom undantag från punkt 4, och även när de kriterier som fastställts i enlighet med punkt 3 inte har uppfyllts, får kommissionen under den tidsperiod som avses i punkt 6 i enlighet med artikel 301a, samt med bistånd av Eiopa i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta delegerade akter där det fastställs att den solvensordning som ett tredjeland tillämpar på företag med huvudkontor i det tredjelandet är tillfälligt likvärdig med den som fastställs genom avdelning I kapitel VI, när:

a) Det kan påvisas att en solvensordning som kan bedömas som likvärdig i enlighet med punkt 4 för närvarande tillämpas eller kan antas och tillämpas av tredjelandet.

b) Tredjelandet har en solvensordning som är riskbaserad och fastställer kvantitativa och kvalitativa solvenskrav och krav för tillsynsrapportering och transparens.

c) Tredjelandets lagstiftning i princip tillåter samarbete och utbyte av konfidentiella tillsynsuppgifter med Eiopa och tillsynsmyndigheter.

d) Tredjelandet har ett oberoende tillsynssystem.

e) Tredjelandet har fastställt skyldigheter avseende tystnadsplikt för alla personer som agerar för dess tillsynsmyndigheters räkning.

Eiopa ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över alla de tredjeländer som avses i första stycket.

6. Den ursprungliga tidsperioden för det beslut om tillfällig likvärdighet som avses i punkt 5 ska vara 10 år om inte, innan den perioden löpt ut,

a) den delegerade akten har återkallats,

b) en delegerad akt har antagits i enlighet med punkt 4 med effekten att tillsynsordningen i det tredjelandet bedömts vara likvärdig med den som fastställs i avdelning I kapitel VI.

Beslutet om tillfällig likvärdighet ska förnyas för ytterligare tioårsperioder om de kriterier som avses i punkt 5 fortfarande uppfylls. Kommissionen ska anta alla sådana delegerade akter enligt artikel 301a och med bistånd av Eiopa i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010.

I alla delegerade akter som fastställer tillfällig likvärdighet ska kommissionens rapporter beaktas i enlighet med artikel 177.2. Kommissionen ska regelbundet se över sådana delegerade akter. Eiopa ska bistå kommissionen i bedömningen av de besluten. Kommissionen ska underrätta Europaparlamentet om varje översyn som utförs och ska rapportera slutsatserna till parlamentet.

7. När det i enlighet med punkt 5, har antagits en delegerad akt som fastställer att tillsynsordningen i ett tredjeland är tillfälligt likvärdig, ska detta tredjeland bedömas som likvärdigt vid tillämpningen av punkt 1 andra stycket.

I det kommande utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet sägs att det saknas skäl att frångå den bedömning som gjordes beträffande bestämmelserna i artikel 225–227 och 229 vid genomförandet av försäkringsgruppdirektivet och att dessa även framöver bör genomföras genom myndighetsföreskrifter med stöd av bemyndigande i lag. Genom det bemyndigande som föreslås i 14–18 §§ skapas utrymme för sådant genomförande. Nu tillkommande ändringar i artikel 227 föranleder endast den ändringen att det bör anges i försäkringsrörelselagen att Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Eiopa för tvistlösning när det gäller likvärdighet avseende anknutna försäkringsföretag och återförsäkringsföretag i tredjeland.

5.25 Interna modeller för en grupp

Förslag: Processen för beviljande av tillstånd till användning av interna modeller på gruppnivå ska anpassas efter den nya europeiska tillsynsordningen. En sådan ordning införs i försäkringsrörelselagen.

Skälen för förslaget

Interna modeller för en grupp

I likhet med vad som gäller för solvenskapitalkravet för enskilda försäkringsföretag finns möjlighet att beräkna det gruppbaseade solvenskapitalkravet med användning av en intern modell (en gruppbasead intern modell). Det gäller dock endast om det gruppbaseade solvenskapitalkravet beräknas med konsolideringsmetoden. Detta framgår av att den bestämmelse – artikel 230.2 – som anvisar standardformeln och intern modell som två alternativa sätt att beräkna det gruppbaseade solvenskapitalkravet, endast gäller när konsolideringsmetoden används. Någon motsvarande bestämmelse finns inte i artikel 233, som reglerar beräkningen av grupp-solvens med sammanläggnings- och avräkningsmetoden. Om sammanläggnings- och avräkningsmetoden används kan de försäkringsföretag som ingår i en grupp beräkna sina enskilda solvenskapitalkrav med användning av en intern modell, vilket berörs nedan.

Det framgår av skäl 102 till Solvens II-direktivet och av artikel 231.1 i Solvens II-direktivet att en gruppbasead intern modell även kan användas för beräkningen av solvenskapitalkravet för de enskilda försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen. Den kan också användas endast för beräkningen av det gruppbaseade solvenskapitalkravet. Vidare kan tillämpningsområdet för en intern modell på grupp-nivå avgränsas till att endast omfatta vissa av försäkringsföretagen och EES-försäkringsgivarna i en grupp, både såvitt avser det gruppbaseade solvenskapitalkravet och såvitt avser ett enskilt företags solvenskapitalkrav. Detta framgår bl.a. av tillgängliga utkast till nivå II-föreskrifter².

Genom en hänvisning i artikel 230.2 i Solvens II-direktivet anges att reglerna för en intern modell som används för att beräkna solvenskapitalkravet för ett enskilt försäkringsföretag (på s.k. solo-nivå) även gäller för en intern modell som används för att beräkna det gruppbaseade solvenskapitalkravet. Av den hänvisningen följer att en gruppbasead intern modell kan vara fullständig eller partiell, dvs. antingen omfatta alla risker i alla verksamheter i de försäkringsföretag som modellen gäller för eller endast omfatta vissa risker eller vissa verksamheter (se artikel 230.2 jämförd med artikel 112.1–2 i Solvens II-direktivet). I likhet med en intern modell som används för beräkningen av ett enskilt försäkringsföretags

² Se t.ex. artikel 332.2 i Draft Implementing Measures Solvency II av den 31 oktober 2011.

solvenskapitalkrav kan en gruppbaserad intern modell också vara avgränsad både med avseende på risker och med avseende på verksamheter. Till detta kommer att en gruppbaserad intern modell, som angetts ovan, kan vara avgränsad till vissa företag inom en grupp. Sammantaget innebär det att en mängd olika tillämpningsområden är tänkbara för en gruppbaserad intern modell.

Hänvisningen till reglerna för interna modeller för enskilda försäkringsföretag har också betydelse i fråga om ändringar av den interna modellen och för de materiella kraven på den. Även dessa regler för interna modeller för enskilda försäkringsföretag gäller för en gruppbaserad intern modell (se artikel 230.2 i Solvens II-direktivet jämförd med artiklarna 115 samt 120–125 i Solvens II-direktivet). Som exempel på en situation då reglerna om ändring av en intern modell får betydelse i gruppsammanhang kan nämnas att en gruppbaserad intern modell som används för beräkningen av det gruppbaseade solvenskapitalkravet görs tillämplig på ett företag inom gruppen som inte till en början omfattats av modellen. Detta betraktas som en ändring av den interna modellen i fråga (se artikel 328.2 och 205 i Draft Implementing Measures Solvency II av den 31 oktober 2011).

För ansökningar om tillstånd att använda en gruppbaserad intern modell gäller särskilda regler enligt artikel 231 i Solvens II-direktivet. Det reglerna är tillämpliga både om ansökan avser användning endast på gruppnivå av en gruppbaserad intern modell och om ansökan avser användning av en gruppbaserad intern modell även för beräkningen av solvenskapitalkravet för ett eller flera försäkringsföretag som ingår i gruppen.

En ansökan om tillstånd att använda en gruppbaserad intern modell ska göras gemensamt av ett försäkringsföretag som finns i toppen av en grupp och de företag som detta företag är moderföretag till, har ett ägarintresse i, eller har en gemensam ledning med (se artikel 231.1 första stycket i Solvens II-direktivet). Om ett holdingföretag (försäkringsholdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag) finns i toppen av gruppen görs ansökan gemensamt av de företag som på samma sätt är knutna till holdingföretaget. Detta innebär att de företag som gör ansökan alltid är företag som omfattas av Solvens II-direktivet, dvs. företag som med FRL:s terminologi antingen är försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare. En snarlik reglering finns i kreditinstitutsdirektivet³. Där

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut, senast ändrat genom Europaparlamentets och

finns i artikel 129 regler om gruppbaseade ansökningar om att få använda enhetliga metoder för att beräkna kapitalkrav. De reglerna finns genomförda i 10 kap. 5–6 §§ kapitaltäckningslagen (se prop. 2006/07:5 s. 332–338).

En ansökan om tillstånd att använda en gruppbasead intern modell ska ges in till grupp tillsynsmyndigheten (se artikel 231.1 andra stycket i Solvens II-direktivet). Det gäller oavsett om modellen ska användas enbart för beräkningen av det gruppbaseade solvenskapitalkravet eller om den också ska användas för beräkning av solvenskapitalkravet för något eller några av de företag som ingår i gruppen. I detta avseende gäller alltså en annan ordning än om ansökan gäller en intern modell för ett försäkringsföretag som inte ingår i en grupp. I det fallet ska ansökan göras hos den tillsynsmyndighet som auktoriserat företaget i fråga (se skäl 86 till Solvens II-direktivet och dess artikel 112).

Det kan hända att enskilt försäkringsföretag som ingår i en grupp redan har fått tillstånd att använda en intern modell för beräkningen av sitt solvenskapitalkrav när ansökan om tillstånd att använda en gruppbasead intern modell lämnas in. För det fall ansökan avser tillstånd att använda en gruppbasead intern modell för beräkningen av det gruppbaseade solvenskapitalkravet måste ansökan innehålla en förklaring av hur den gruppbaseade interna modellen ska samordnas med den interna modell som finns på plats sedan tidigare (se artikel 327.6 a iv i Draft Implementing Measures Solvency II av den 31 oktober 2011).

I den omvända situationen, att en gruppbasead intern modell redan används för beräkningen av det gruppbaseade solvenskapitalkravet, kan det inte komma i fråga att godkänna en separat intern modell för beräkningen av solvenskapitalkravet för ett enskilt företag som ingår i en grupp. Den lösning som Solvens II-direktivet erbjuder i det läget när ett bolag inom en grupp vill byta från standardformeln till en intern modell är att den gruppbaseade interna modellens användningsområde utsträcks till att även omfatta beräkningen av solvenskapitalkravet för ett enskilt försäkringsföretag som ingår i gruppen (se artikel 231.1 i Solvens II-direktivet och artikel 328.3 i Draft Implementing Measures Solvency II av den 31 oktober 2011).

rådets direktiv 2011/89/EU av den 16 november 2011 om ändring av direktiven 98/78/EG, 2002/87/EG, 2006/48/EG och 2009/138/EG vad gäller extra tillsyn över finansiella enheter i ett finansiellt konglomerat.

När sammanläggnings- och avräkningsmetoden används kan det, som nämnts ovan, inte komma i fråga att beräkna det grupp-baserade solvenskapitalkravet med en intern modell. Däremot kan solvenskapitalkravet för de enskilda företag som ingår i gruppen beräknas med en intern modell, efter att tillstånd till det har getts. Om ansökan görs gemensamt av de försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i en grupp ska ansökan enligt artikel 233.5 handläggas i den ordning som följer av artikel 231, bl.a. ska ansökan ges in till grupp tillsynsmyndigheten. Motsatsvis följer att en ansökan av ett enskilt företag inom en sådan grupp om tillstånd att använda en intern modell för beräkningen av det företagets solvenskapitalkrav ska handläggas enligt Solvens II-direktivets allmänna regler interna modeller (se artikel 112 i Solvens II-direktivet).

Särskilt om prövning av ansökningar

Genom *artikel 2.51* i Omnibus II-direktivet införs en helt ny lydelse av artikel 231.1–6 i Solvens II-direktivet.

Prövningen av de ansökningar som enligt artikel 231.1 och 233.5 ska göras hos grupp tillsynsmyndigheten ska nämligen ske enligt den särskilda ordning som beskrivs i artikel 231.1–6. Processen har anpassats till den nya europeiska tillsynsordningen. Ändringarna innebär i huvudsak att Ceiops roll har övertagits av Eiopa. En viktig skillnad är att Eiopa har möjlighet att fatta ett bindande beslut i fråga om tillstånd till användning av en intern modell, medan Ceiops endast kunde avge rekommendationer.

När en ansökan om tillstånd till användning av en grupp-baserad intern modell eller en intern modell för beräkning av solvenskapitalkravet för något eller några av de företag som ingår i en grupp kommer in, ska grupp tillsynsmyndigheten omedelbart vidarebefordra den till övriga berörda tillsynsmyndigheter och till Eiopa.

Enligt artikel 231.2 ska de behöriga myndigheter som berörs av en ansökan om tillstånd att använda en intern modell, grupp-baserad eller avsedd för ett enskilt företags solvenskapitalkravsberäkning, göra allt de kan för inom sex månader att nå fram till ett gemensamt beslut med anledning av ansökan. Om myndigheterna inte kan enas åligger det grupp tillsynsmyndigheten att själv besluta om tillstånd ska ges eller inte. Alla de berörda behöriga myndigheterna har möjlighet att inom den angivna sexmånadersperioden hänskjuta

ärendet till Eiopa för avgörande. Grupptillsynsmyndigheten ska då skjuta upp sitt beslut om avvakta Eiopas avgörande. Ett sådant avgörande är bindande och ska följas av de berörda behöriga myndigheterna. En snarlik ordning gäller i dag i fråga om ansökningar om tillstånd till användning av vissa metoder för kapitalkravsberäkning i kreditinstitut (se bl.a. artikel 129.1 i kreditinstitutsdirektivet i den lydelse det fått genom artikel 9.15 a och 9.32 i det s.k. Omnibus I-direktivet⁴, prop. 2011/12:70 s. 66–68 och 10 kap. 6 § kapitaltäckningslagen).

Förslag i det kommande utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet

Solvens II-direktivets regler om interna modeller i gruppsammanhang bör i huvudsak införas i lag. Liksom frågan om val av metod för grupp-solvensberäkningen är frågor om tillstånd att inom en grupp använda en intern modell av principiell natur. De förutsättningar som ska gälla för tillståndsprövningen är också av stor betydelse för försäkringsföretagens riskhantering. En intern modell utgör en betydande investering för ett försäkringsföretag. Regleringen av interna modeller för enskilda försäkringsföretag föreslås också ske i lag. Det framstår mot denna bakgrund som lämpligast med en lagreglering och inte, som utredningen föreslagit, en reglering i allt väsentligt på lägre normhierarkisk nivå.

Av FRL bör därför framgå att det grupp-baserade solvenskapitalkravet kan beräknas antingen med standardformeln eller med en intern modell, när konsolideringsmetoden används för grupp-solvensberäkningen. Genom en hänvisning till reglerna om interna modeller som gäller för enskilda försäkringsföretag ska det framgå att bestämmelserna för sådana interna modeller i allt väsentligt även gäller i gruppsammanhang. Det ska också anges i lag att en grupp-baserad intern modell även kan användas för beräkningen av solvenskapitalkravet för de enskilda försäkringsföretag och EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen.

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU av den 24 november 2010 om ändring av direktiven 98/26/EG, 2002/87/EG, 2003/6/EG, 2003/41/EG, 2003/71/EG, 2004/39/EG, 2004/109/EG, 2005/60/EG, 2006/48/EG, 2006/49/EG och 2009/65/EG, vad gäller befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten), Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten).

Med förebild i kapitaltäckningslagen (se framförallt 10 kap. 6 § kapitaltäckningslagen) bör det regleras i FRL hur förfarandet ska utformas för prövningen av ansökningar om tillstånd att använda en gruppbaserad intern modell, både för beräkningen av det gruppbaseade solvenskapitalkravet och solvenskapitalkravet för de enskilda företag som ingår i en grupp. Den regleringen ska även gälla då försäkringsföretag eller EES-försäkringsgivare som ingår i en grupp där sammanläggnings- och avräkningsmetoden används för grupp-solvensberäkningen, ansöker om tillstånd till användning av en intern modell för beräkningen av solvenskapitalkravet på företagsnivå (se artikel 233.5 i Solvens II-direktivet).

I FRL ska därför anges att Finansinspektionen, när inspektionen har uppdrag att vara grupp-tillsynsmyndighet, ska ta emot nyss nämnda typer av tillståndsansökningar, vilket motsvarar artikel 231.1 och 233.5 i Solvens II-direktivet. I FRL ska vidare, efter mönster från 10 kap. 6 § kapitaltäckningslagen, tas in föreskrifter motsvarande 231.2–6 i Solvens II-direktivet, som beskriver i vilken ordning grupp-tillsynsmyndigheten, övriga berörda behöriga myndigheter samt Eiopa ska handlägga en tillståndsansökan avseende en intern modell i grupp-sammanhang.

Det bör också särskilt anges i FRL att ett Finansinspektionen ska följa ett beslut av Eiopa med anledning av sådan ansökan, på samma sätt som detta i dag anges i kapitaltäckningslagen beträffande beslut av Europeiska bankmyndigheten (se 10 kap. 6 § tredje stycket kapitaltäckningslagen och prop. 2011/12:70 s. 67 f.). Det innebär att Finansinspektionen, när inspektionen är grupp-tillsynsmyndighet och en tillståndsansökan har prövats genom ett beslut av Eiopa, är förpliktad att fatta ett särskilt beslut av samma innehåll som Eiopas beslut. Eiopas beslut kan överklagas enligt artikel 60 i Eiopa-förordningen. Finansinspektionens motsvarande beslut kan överklagas till domstol i vanlig ordning. Två parallella processer rörande samma sak kan då föras. Om detta läge skulle uppkomma kan en rimlig utgångspunkt vara att den svenska domstolen förklarar målet vilande i avvaktan på att ett lagakraftvunnet avgörande föreligger med anledning av överklagandet av Eiopas beslut (a. prop. s. 68).

När Finansinspektionen, tillsammans med sina systemmyndigheter inom EES, deltar i prövningen av en ansökan om tillstånd till användning av en intern modell i grupp-sammanhang, uppkommer frågan om vilket lands lag som ska tillämpas vid tillståndsprövningen. De ansökande företagen kan vara såväl försäkringsföretag

som EES-försäkringsgivare. Som regeringen uttalat i samband med genomförandet av kreditinstitutsdirektivet (prop. 2006/07:5 s. 335) står det klart att Finansinspektionen, när inspektionen tar emot ansökan, i avsaknad av särskilda lagstadgade undantag ska tillämpa svenska regler.

En förutsättning för att de behöriga myndigheterna gemensamt ska kunna komma överens om vilket beslut en ansökan ska föranleda – vilket krävs enligt artikel 231.2 i Solvens II-direktivet – är emellertid att de har flexibla ramar för sitt agerande. De måste kunna gå varandra till mötes när de nationella rättsreglerna ser olika ut. På samma sätt som skett i kapitaltäckningslagen (se prop. 2006/07:5 s. 336–337 och 10 kap. 5 § andra stycket kapitaltäckningslagen) bör därför Finansinspektionen kunna tillämpa utländsk rätt. Detta bör kunna ske fritt i de fall inspektionen inte har tagit emot ansökan och förhandlar om en ett gemensamt beslut med bl.a. grupp tillsynsmyndigheten, som i det fallet inte är Finansinspektionen. När emellertid Finansinspektionen i egenskap av grupp tillsynsmyndighet har tagit emot en ansökan bör samma begränsning för tillämpning av utländsk rätt gälla som enligt 10 kap. 5 § andra stycket kapitaltäckningslagen, dvs. att det krävs för en effektiv tillsyn över företagen i fråga.

Möjligheten för Finansinspektionen att i vissa fall tillämpa utländsk rätt och de begränsningar som gäller därvidlag bör framgå av FRL.

En överenskommelse mellan Finansinspektionen och de berörda behöriga myndigheterna om vilket beslut som föranleds av en ansökan om tillstånd att använda en intern modell inom en grupp, utgör en internationell överenskommelse enligt 10 kap. regeringsformen. Finansinspektionen som förvaltningsmyndighet kan endast ingå en sådan överenskommelse om den har ett särskilt uppdrag att göra det (se 10 kap. 3 § regeringsformen). När det gäller överenskommelser om beslut med anledning av en ansökan om tillstånd att använda en intern modell, framgår det direkt av FRL att inspektionen får ingå dem.

Genom att ingå en överenskommelse om att en ansökan om tillstånd att använda en intern modell ska föranleda ett visst beslut, åtar sig inspektionen, när den är grupp tillsynsmyndighet, att fatta ett nationellt beslut vars innehåll motsvarar innehållet i överenskommelsen. Den internationella överenskommelsen är dock inte direkt bindande för de ansökande företagen utan det är först genom det nationella beslutet som rättsverkningar för företagen

uppkommer. När Finansinspektionen har fattat ett beslut på grundval av en internationell överenskommelse, är beslutet på vanligt sätt bindande för den som det riktar sig till och ska kunna överklagas till domstol (se prop. 2005/06:45 s. 115 f., jfr bet. 2005/06FiU22 s. 12 f.)

Om det inte är Finansinspektionen som är grupp tillsynsmyndighet kommer beslut med anledning av en ansökan om tillstånd att använda en intern modell inom en grupp att fattas av en behörig myndighet i ett annat land inom EES. Finansinspektionen kan då, om svenska företag ingår i den aktuella gruppen, delta vid tillståndsprövningen i form av samråd med grupp tillsynsmyndigheten och övriga berörda behöriga myndigheter. Det beslut som sedan fattas ska dock gälla i Sverige på samma sätt som om det fattats av Finansinspektionen. Detta förhållande bör framgå av FRL, i likhet med vad som redan i dag är fallet i kapitaltäckningslagen (se 10 kap. 6 § femte stycket nämnda lag och prop. 2006/07:5 s. 338).

Sammanfattningsvis införs genom *artikel 2.51* i Omnibus II-direktivet en helt ny lydelse av artikel 231.1–6 i Solvens II-direktivet. Den innebär att processen för beviljande av tillstånd till användning av interna modeller på grupp nivå ska anpassas efter den nya europeiska tillsynsordningen. En sådan ordning bör införas i FRL.

5.26 Kapitaltillägg på grupp nivå

Förslag: I försäkringsrörelselagen tas in en bestämmelse om att Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, får besluta om kapitaltillägg till det grupp baserade solvenskapitalkravet om detta kapitalkrav inte stämmer överens med gruppens riskprofil samt vilka omständigheter som särskilt ska beaktas vid denna bedömning.

I det fallet ska även beaktas om ett försäkringsföretag använder matchningsjustering, volatilitetsjustering eller övergångsreglering och företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för justeringarna eller övergångsregleringen.

Skälen för förslaget

Kapitaltillägg på gruppnivå till det gruppbaseade solvenskapitalkravet

Genom *artikel 2.52* och *artikel 2.53* i Omnibus II-direktivet justeras artikel 232 första och tredje stycket.

Av artikel 232 första stycket i Solvens II-direktivet, i dess lydelse enligt Omnibus II-direktivet (jfr avsnitt 5.5), framgår att vid avgörandet av om ett sammanställt solvenskapitalkrav på gruppnivå tillräckligt väl motsvarar gruppens riskprofil ska grupp tillsynsmyndigheten särskilt uppmärksamma de fall då sådana omständigheter som avses i artikel 37.1 a–d kan uppkomma på gruppnivå, särskilt i följande fall:

- a) En särskild risk som föreligger på gruppnivå och som inte skulle täckas i tillräcklig grad med standardformeln eller den interna modell som tillämpas på grund av att de är svåra att kvantifiera.
- b) Ett kapitaltillägg utöver solvenskapitalkravet som anknutna försäkrings- eller återförsäkringsföretag ålagts av sina tillsynsmyndigheter i enlighet med artiklarna 37 och 231.7.

Enligt andra stycket i samma artikel får, om det sammanställda solvenskapitalkravet på gruppnivå inte tillräckligt väl motsvarar gruppens riskprofil, ett kapitaltillägg på gruppnivå beslutas.

Av tredje stycket i samma artikel följer att artikel 37.1–37.5, tillsammans med de delegerade akter och tekniska standarder för genomförande som antagits i enlighet med artikel 37.6, 37.7 och 37.8 ska gälla i tillämpliga delar.

För att genomföra artikel 232 bör det – enligt utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet – tas in en bestämmelse i FRL om att Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, får besluta om kapitaltillägg till det gruppbaseade solvenskapitalkravet om detta kapitalkrav inte stämmer överens med gruppens riskprofil samt vilka omständigheter som särskilt ska beaktas vid denna bedömning. I det fallet ska även beaktas om ett försäkringsföretag använder matchningsjustering, volatilitetsjustering eller övergångsreglering och företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för justeringarna eller övergångsregleringen.

5.27 Särskild tillsynsordning

Förslag: Processen för beslut om särskild tillsynsordning och beslutsordningen inom ramen för denna, ska anpassas efter den nya europeiska tillsynsordningen. Regler om detta införs i försäkringsrörelselagen.

Skälen för förslaget: Genom *artikel 2.56* i Omnibus II-direktivet införs en helt ny lydelse av artikel 237 i Solvens II-direktivet. Genom *artikel 2.57* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 238.4 i Solvens II-direktivet. Genom *artikel 2.58* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 238.5 i Solvens II-direktivet. Genom *artikel 2.59* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 239.4 i Solvens II-direktivet.

Ansökningar om tillstånd för dotterföretag att omfattas av särskild tillsynsordning

Av artikel 236, 237.1 andra stycket och 243 i Solvens II-direktivet framgår att försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller ett blandat finansiellt holdingföretag som är moderföretag till ett försäkringsföretag får ansöka om tillstånd för dotterföretag att omfattas av särskild tillsynsordning (bestämmelserna i artikel 238–239). Ansökan ska ges in till den tillsynsmyndighet auktoriserat dotterföretaget som i sin tur utan dröjsmål ska överlämna den till övriga medlemmar i tillsynskollegiet.

Av artikel 237.1 första stycket framgår att de berörda tillsynsmyndigheterna inom tillsynskollegiet i fråga om ansökningar om tillstånd att omfattas av särskild tillsynsordning ska samarbeta fullt ut för att besluta om huruvida det tillstånd som söks ska meddelas eller ej samt för att fastställa eventuella särskilda villkor som ska gälla för det. Av artikel 237.2 framgår att de berörda tillsynsmyndigheterna ska göra allt de kan för att nå fram till ett gemensamt beslut om ansökan inom tre månader från den dag då samtliga tillsynsmyndigheter i kollegiet mottog den fullständiga ansökan. Vidare framgår av artikel 237.5 att om de berörda tillsynsmyndigheterna har fattat ett gemensamt beslut ska den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget tillhandahålla sökanden ett beslut där skälen till fullo anges. Detta gemensamma beslut ska betraktas som avgörande och tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

Av artikel 236 i Solvens II-direktivet framgår vilka villkor som ska vara uppfyllda för att ansökan om att omfattas av det särskilda samrådsförfarandet mellan tillsynsmyndigheterna i tillsynskollegiet ska kunna godkännas. Det första kravet är att grupp-tillsynsmyndigheten inte får ha beslutat att undanta dotterföretaget från grupp-tillsynen. Det andra är att dotterföretaget ska omfattas av moderföretagets riskhanteringsprocesser och mekanismer för internkontroll och att de berörda tillsynsmyndigheterna ska ha förvissat sig om att moderföretaget visar ansvarsfullhet i ledningen av dotterföretaget. Det tredje kravet är att moderföretaget måste ha fått godkännande från grupp-tillsynsmyndigheten att få göra en enda risk- och solvensbedömning på gruppnivå och på nivån för dotterföretaget. Det fjärde kravet som artikel 236 ställer är att moderföretaget ska ha fått godkännande att offentligöra en enda rapport om solvens och finansiell ställning på gruppnivå och på nivån för dotterföretaget.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att bestämmelser motsvarande artikel 236, 237.1 första och andra stycket, 237.2, 237.5 och 243 genomförs i lag.

Beslut efter överenskommelse inom tillsynskollegiet efter åtgärdsförslag

Av artikel 238.2 sista meningen och 238.3 andra stycket följer att tillsynsmyndigheten ska diskutera sitt förslag enligt respektive artikel i tillsynskollegiet och redovisa skälen till sina förslag för både dotterföretaget och tillsynskollegiet. Av artikel 238.4 följer att tillsynskollegiet ska göra allt det kan för att nå en överenskommelse om ett förslag från den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget eller om eventuella andra åtgärder (beslut efter överenskommelse inom tillsynskollegiet efter åtgärdsförslag). Vidare stadgar artikeln att överenskommelsen ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att en bestämmelse motsvarande artikel 238.2 sista meningen och 238.3 andra stycket samt 238.4 bör genomföras i lag.

Hänskjutande till Eiopa vid oenighet om ansökningar

Av art 237.3 följer av första stycket att om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna inom den period på tre månader som avses i artikel 237.2 har hänskjutit ärendet till Eiopa i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska grupp-tillsynsmyndigheten uppskjuta sitt beslut och invänta ett eventuellt beslut som får fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut. Beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Eiopa ska enligt artikel 237.3 andra stycket fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till Eiopa efter det att tremånadersperioden har löpt ut, eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Enligt artikel 237.3 tredje stycket gäller att om det beslut som föreslås av panelen i enlighet med artiklarna, 41.2 och 41.3 samt 44.1.3 i förordning (EU) nr 1094/2010 avvisas ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta det slutliga beslutet. Beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Denna tremånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperiod i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att en bestämmelse motsvarande artikel 237.3 bör genomföras i lag (med undantag för den del av direktivartikeln som riktas till Eiopa).

Hänskjutande till Eiopa vid oenighet om åtgärdsförslag

Av artikel 238.5 framgår att om tillsynsmyndigheten och grupp-tillsynsmyndigheten är av skiljaktig mening angående förslag som avses i artikel 238.2–238.4 får endera tillsynsmyndigheten inom en månad från tillsynsmyndighetens förslag hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats i den artikeln, och ska fatta sitt beslut inom en månad från hänskjutandet. Denna period på en månad ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen. Frågan får inte hänskjutas till Eiopa efter det att den tidsfrist som avses i detta stycke har löpt ut, eller efter det att en överenskommelse har uppnåtts inom till-

synskollegiet i enlighet med punkt 4 i den här artikeln. Den tillsynsmyndighet som har auktoriserat detta dotterföretag ska uppskjuta sitt beslut och invänta ett eventuellt beslut som kan fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut.

Det beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Beslutet ska innehålla en fullständig motivering. Beslutet ska översändas till dotterföretaget och till tillsynskollegiet.

Av artikel 239.4 framgår att tillsynsmyndigheten eller grupp-tillsynsmyndigheten får hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010 när de är av skiljaktiga meningar

- a) om godkännandet av återhämtningsplanen, inklusive varje förlängning av denna, inom den fyramånadersperiod som avses i punkt 1, eller
- b) om godkännandet av de föreslagna åtgärderna inom den period på en månad som avses i punkt 2. I de fallen får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln, och ska fatta sitt beslut inom en månad från hänskjutandet.

Ärendet får inte hänskjutas till Eiopa

- a) efter det att den period på fyra månader respektive en månad som avses i första stycket har löpt ut,
- b) efter det att en överenskommelse har nåtts inom tillsynskollegiet i enlighet med punkt 1 andra stycket eller punkt 2 andra stycket,
- c) i krissituationer som avses i punkt 2.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att en gemensam bestämmelse motsvarande artikel 238.5 och 239.4 bör genomföras i lag (med undantag från de delar som uteslutande riktar sig till Eiopa och som därför inte ska genomföras i nationell rätt).

Finansinspektionen ska skjuta upp sitt beslut om hänskjutande har skett

Av artikel 237.3, 238.5 andra och tredje styckena och 239.4 femte stycket framgår på samma sätt i alla tre artiklarna att om hänskjutande skett till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten ska grupp tillsynsmyndigheten respektive den tillsynsmyndighet som har auktoriserat det berörda dotterföretaget uppskjuta sitt beslut och invänta ett eventuellt beslut som får fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen. Det framgår även att den myndigheten ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att en bestämmelse motsvarande artiklarna 237.3, 238.5 andra och tredje styckena samt 239.4 femte stycket bör genomföras i lag.

När det gäller artikel 238 och 239 finns även krav på att beslutet ska innehålla en fullständig motivering och att det ska översändas till dotterföretaget och till tillsynskollegiet. I dessa delar behöver artiklarna inte genomföras eftersom skyldigheterna i dessa avseenden följer av förvaltningslagens 20 § när det gäller det berörda dotterföretaget. Att Finansinspektionen i förhållandet till andra behöriga myndigheter är skyldig att följa alla bestämmelser i Solvens II-direktivet om samarbete mellan myndigheter, däri inbegripet skyldigheten att sända ett motiverat beslut till tillsynskollegiet följer redan av 14 kap. 3 § FRL.

5.28 Grupp tillsynsmyndighet

<p>Förslag: Processen för beslut om grupp tillsynsmyndighet ska anpassas efter den nya europeiska tillsynsordningen. Regler om detta införs i försäkringsrörelselagen.</p>

Skälen för förslaget I *artikel 2.65* i Omnibus II-direktivet reformeras den beslutsordning som regleras i artikel 247.3–247.7 i Solvens II-direktivet.

Allmänt

Artikel 247.3 i Solvens II-direktivet ger berörda behöriga myndigheter möjlighet att fatta ett gemensamt beslut om att en annan behörig myndighet än den som avses i artikel 247.2 ska utses till grupptillsynsmyndighet. En förutsättning för att ett sådant beslut ska få fattas är att det inte är lämpligt att låta den myndighet som utpekats av artikel 247.2 att vara grupptillsynsmyndighet. Lämpligheten ska bedömas med hänsyn till gruppens struktur och den relativa omfattningen av den försäkringsverksamhet som bedrivs i gruppen i olika länder.

Reglerna har sin motsvarighet i konglomeratlagen och det bakomliggande konglomeratdirektivet. Där finns möjlighet för inblandade myndigheter att genom en särskild överenskommelse på utse en annan myndighet till samordnare av den särskilda tillsynen över finansiella konglomerat än den myndighet som utpekats av direktivets regler (se artikel 10.3 i konglomeratdirektivet och 4 kap. 3 § första stycket konglomeratlagen).

De bakomliggande direktivbestämmelserna i Solvens II-direktivet och konglomeratdirektivet ligger varandra nära både sakligt och i fråga om utformning. I utkastet till lagrådsremiss föreslås att de aktuella reglerna i Solvens II-direktivet bör genomföras med förebild i de nämnda reglerna i konglomeratlagen.

Internationell överenskommelse om vilken myndighet som ska vara grupptillsynsmyndighet

En skillnad mellan art 247.3 i Solvens II-direktivet och motsvarande bestämmelse i konglomeratdirektivet är att konglomeratdirektivet talar om en överenskommelse mellan de berörda behöriga myndigheterna medan Solvens II-direktivet i stället använder uttrycket gemensamt beslut. I realiteten bedöms någon skillnad inte föreligga. Det handlar om att de inblandade myndigheterna enas om vilken av dem som ska fungera som grupptillsynsmyndighet, dvs. träffar en överenskommelse. Det föreslås därför att begreppet överenskommelse ska användas i den svenska lagtexten.

En sådan överenskommelse om vilken myndighet som ska ha uppdraget att vara grupptillsynsmyndighet utgör en internationell överenskommelse i regeringsformens mening (se prop. 2005/06:45 s. 115). Sådana överenskommelser ingås enligt 10 kap. 1 § regerings-

formen av regeringen. Det finns dock möjlighet för regeringen att ge i uppdrag åt en förvaltningsmyndighet att ingå en överenskommelse som inte kräver riksdagens eller Utrikesnämndens medverkan (se 10 kap. 2 § regeringsformen). Riksdagens medverkan krävs bl.a. när en internationell överenskommelse förutsätter lagändringar.

De överenskommelser som nu är aktuella förutsätter inte lagändringar, eftersom gruppreglerna i FRL föreslås bli utformade så att de tar hänsyn till att Finansinspektionen i vissa fall är grupp-tillsynsmyndighet och vissa fall inte är det. Inte heller i övrigt bedöms sådana överenskommelser kräva riksdagens eller Utrikesnämndens medverkan. Därför kan Finansinspektionen ges i uppdrag att ingå sådana internationella överenskommelser som krävs.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att en bestämmelse motsvarande art 247.3 bör tas in i FRL men det uttryckliga bemyndigandet bör ges i förordning, på samma sätt som skett i 1 § förordningen (2006:627) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Hänskjutande av ett ärende om utseende av grupp-tillsynsmyndighet till Eiopa

Av artikel 247.4 följer att om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna inom den tremånadersperiod som avses i punkt 3 har hänskjutit ärendet till Eiopa i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska de berörda tillsynsmyndigheterna uppskjuta sitt gemensamma beslut och invänta ett eventuellt beslut som kan fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut. Det gemensamma beslutet ska anses avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Denna tremånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperiod i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen.

Av artikel 247.5 följer att Eiopa ska fatta sitt beslut inom en månad efter ett hänskjutande av ärendet enligt punkt 4. Ärendet får inte hänskjutas till Eiopa efter det att tremånadersperioden har löpt ut, eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Den utsedda grupp-tillsynsmyndigheten ska till gruppen och tillsynskollegiet överlämna det gemensamma beslutet tillsammans med en fullständig motivering.

Av artikel 247.6 följer att om inget gemensamt beslut kunnat fattas ska uppgiften som grupp tillsynsmyndighet utföras av den tillsynsmyndighet som fastställts i enlighet med punkt 2 i denna artikel.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att bestämmelser motsvarande artikel 247.4–6 bör genomföras i lag. (med undantag från de delar som uteslutande riktar sig till Eiopa och som därför inte ska genomföras i nationell rätt).

5.29 Tillsynskollegier

Förslag: Processen för vissa beslut om samarbetet inom tillsynskollegier ska anpassas efter den nya europeiska tillsynsordningen. Regler om detta införs i försäkringsrörelselagen.

Skälen för förslaget: I *artikel 2.66* i Omnibus II-direktivet reformeras punkterna 2–7 i artikel 248 i Solvens II-direktivet. Det är fråga om beslutsordning (punkt 2 och 4), tillsynskollegiets sammansättning (punkt 3), samordningsöverenskommelsens innehåll (punkt 5) och anvisningar till Eiopa (punkt 6 och 7).

Tillsynskollegier och hänskjutande till Eiopa

Begreppet tillsynskollegium definieras i artikel 212.1 e i Solvens II-direktivet som en permanent men flexibel struktur för samarbete och samordning mellan tillsynsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna. Definitionen får betydelse främst för delar av den tämligen ingående regleringen av hur samarbete ska ske mellan myndigheter i artiklarna 236–240, 247–253 och 260–263 i Solvens II-direktivet.

Enligt artikel 248.2–3 ska ett tillsynskollegium inrättas, under ordförandeskap av grupp tillsynsmyndigheten, för att underlätta grupp tillsynsuppgifterna. Syftet beskrivs närmare vara att åstadkomma samstämmighet i processerna för samarbete, informationsutbyte och samråd bland tillsynsmyndigheterna. Av artikeln framgår även vilka myndigheter som har rätt att delta, hur arbetet ska fördelas och att verksamheten ska baseras på så kallade samordningsöverenskommelser. Att Finansinspektionen har att beakta

Solvens II-direktivets bestämmelser om tillsynskollegier följer som konstaterats ovan av 14 kap. 3 § FRL.

I förarbetena till kapitaltäckningslagen har, med hänvisning till bestämmelser motsvarande 14 kap. 3 § FRL, bedömningen gjorts att reglering av samarbete inom tillsynskollegier ryms inom befintlig lagreglering (prop. 2010/11:110 s. 84–85). Motsvarande gäller för Solvens II-direktivets reglering av samarbetet inom tillsynskollegier. För att underlätta utformningen av de relativt omfattande bestämmelserna i direktivet om samarbete mellan tillsynsmyndigheter bör dock en definition av tillsynskollegium införas i FRL.

Artikel 248.2–5 innehåller vidare reglering av möjligheten för medlemmar av tillsynskollegiet att hänskjuta tvistiga frågor till Eiopa. I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att dessa bestämmelser genomförs i lag.

5.30 Samarbete, utbyte av information och samråd

Förslag: Det anges i försäkringsrörelselagen att Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning när det gäller samarbete och utbyte av information.

Skälen för förslaget: I *artikel 2.67* i Omnibus II-direktivet reformeras bestämmelserna om samarbete och utbyte av information mellan tillsynsmyndigheter i *artikel 249* i Solvens II-direktivet. I *artikel 2.68* i Omnibus II-direktivet införs en ny lydelse av *artikel 250* i Solvens II-direktivet.

Särskilt samarbete och utbyte av information

Enligt Solvens II-direktivets *artikel 249* ska tillsynsmyndigheterna och grupp-tillsynsmyndigheten för försäkringsföretag och återförsäkringsföretag i en grupp ha ett nära samarbete och utbyta information. Skyldigheterna gäller generellt men preciseras närmare för vissa situationer. Till exempel gäller vid närmare angivna överträdelser av solvenskapitalkravet att de ansvariga myndigheterna omedelbart ska kalla samtliga berörda tillsynsmyndigheter till ett möte. I en ny punkt 1 a stadgas att när en tillsynsmyndighet inte

har meddelat relevanta uppgifter eller en begäran om samarbete, särskilt för att utbyta relevanta uppgifter, har avslagits eller inte föranlett någon reaktion inom två veckor, får tillsynsmyndigheterna hänskjuta ärendet till Eiopa.

Bestämmelsen i artikel 250 ålägger tillsynsmyndigheter en skyldighet att samråda med andra tillsynsmyndigheter i vissa frågor innan de fattar beslut som har betydelse för de andra myndigheternas tillsyn. Enligt artikel 251 får grupp-tillsynsmyndigheten uppmana tillsynsmyndigheter att inhämta viss information från företag och vidarebefordra den till grupp-tillsynsmyndigheten. Artikel 252 reglerar samarbete med tillsynsmyndigheter som ansvarar för kreditinstitut och värdepappersföretag.

I utkastet till lagrådsremiss konstateras att även dessa närmare preciserade skyldigheter om samarbete och utbyte av information i Solvens II-direktivet är Finansinspektionen skyldig att beakta på grund av 14 kap. 3 § FRL. Artikel 249–252 ryms därför inom befintlig lagreglering. Motsvarande bedömningar har gjorts i tidigare lagstiftningsärenden (prop. 2005/06:45 s. 153–156). Finansinspektionens möjlighet att hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Eiopa för tvistlösning när det gäller samarbete och utbyte av information bör dock tas in i lag.

5.31 Tillgång till information

Förslag: Det försäkringsföretag som är i toppen av en grupp ska på begäran av Finansinspektionen lämna de uppgifter som behövs för grupp-tillsynen.

Om försäkringsföretaget inte fullgör sin uppgiftsskyldighet inom skälig tid, får Finansinspektionen förelägga ett annat företag inom gruppen att lämna uppgifterna direkt till inspektionen.

Skälen för förslaget: I artikel 2.69 i Omnibus II-direktivet ändras artikel 254.2. I första stycket läggs fast att även artikel 35.2–35.5 ska gälla i tillämpliga delar. I ett nytt stycke stadgas dessutom att grupp-tillsynsmyndigheten får begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen och annan rapportering på visst sätt (jfr artikel 35.6).

Tillgång till information

Enligt artikel 254.1 i Solvens II-direktivet ska medlemsstaterna se till att fysiska och juridiska personer som omfattas av grupp-tillsyn och deras anknutna företag och företag med ägarintresse kan utbyta information som skulle kunna vara relevant för grupp-tillsynen.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att det för att genomföra artikel 254.1 bör införas en bestämmelse i FRL. Bestämmelsen bör utformas som en skyldighet för ett företag som ingår i en grupp och fysiska personer som har nära förbindelser med något företag inom gruppen att till försäkringsföretaget i toppen av gruppen lämna de uppgifter som behövs för grupp-tillsynen.

Av artikel 254.2 första stycket första meningen framgår att medlemsstaterna ska föreskriva att deras myndigheter med ansvar för utövande av grupp-tillsyn ska ha tillgång till all information som är relevant för syftet med den tillsynen, oavsett vilken typ av företag informationen gäller. Av andra meningen i samma stycke framgår att artikel 35.1–35.5 ska gälla i tillämpliga delar.

Enligt andra stycket i artikel 254.2 får grupp-tillsynsmyndigheten begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen till en frekvens som är kortare än ett år på gruppnivå om alla försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen omfattas av begränsningen i enlighet med artikel 35.6, med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten i de inneboende riskerna i gruppens verksamhet.

Enligt tredje stycket i artikel 254.2 får grupp-tillsynsmyndigheten bevilja undantag från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post på gruppnivå om alla försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen omfattas av undantaget i enlighet med artikel 35.7, med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten i de inneboende riskerna i gruppens verksamhet och med beaktande av den finansiella stabiliteten.

Artikel 35 reglerar vilka uppgifter som försäkrings- och återförsäkringsföretag ska lämna till tillsynsmyndigheter som inte är grupp-tillsynsmyndigheter.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att artikel 254.2 första stycket första meningen – som reglerar uppgiftsskyldigheten som sådan – bör genomföras i FRL i form av en bestämmelse som innebär att det försäkrings-

företag som är i toppen av en grupp på begäran av Finansinspektionen ska lämna de uppgifter som behövs för grupp tillsynen.

Artikel 254.2. första stycket andra meningen (vad uppgifterna ska innehålla) samt andra och tredje styckena i samma punkt (som innebär att grupp tillsynsmyndigheten under vissa förutsättningar får begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen och bevilja undantag från kravet på rapportering) bör genomföras på lägre normnivå än lag. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bör därför få meddela föreskrifter om vilka uppgifter som ska lämnas.

Det fjärde stycket i artikel 254.2 i Solvens II-direktivet stadgar att de berörda tillsynsmyndigheterna får vända sig direkt till företagen i gruppen för att erhålla nödvändig information endast om denna information har begärts från ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av grupp tillsyn men inte tillhandahållits inom rimlig tid. Någon motsvarande bestämmelse finns inte i FRL. Enligt utredningen är det en lämplig ordning att Finansinspektionen i gruppsammanhang i första hand ska vända sig till det försäkringsföretag som är i toppen av gruppen och först om information inte erhålls inom skälig tid får vända sig till ett annat företag i gruppen. Den nya bestämmelsen i gruppkapitlet i FRL bör utformas på detta sätt. I bestämmelsen bör dock anges att skälig tid ska ha förflutit för att begäran ska få ställas till annat företag i gruppen. Vad som är skälig tid måste avgöras med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Om ett försäkringsföretag inte fullgör sin uppgiftsskyldighet inom skälig tid, bör således Finansinspektionen få förelägga ett annat företag än det försäkringsföretag som är i toppen av gruppen att lämna uppgifterna direkt till inspektionen.

5.32 Kontroll av information

Förslag: Det anges i försäkringsrörelselagen att Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning när det gäller kontroll av information för grupp tillsyn.

Skälen för förslaget: I *artikel 2.70* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 255.2 i Solvens II-direktivet. Där införs en ny beslutsordning och möjlighet för Eiopa att delta i platsundersökningar i vissa fall. I sistnämnt fall hänvisas till artikel 21 i förordningen om inrättandet av Eiopa. Eftersom regeln redan följer av EU-förordningen, och för sin tillämpning inte tycks vara beroende av tillkommande regler, bör den inte genomföras nationellt. Stadgandet i Solvens II-direktivet är således endast av upplysningskaraktär.

Kontroll av information på plats

Enligt artikel 255.1 i Solvens II-direktivet ska medlemsstaterna se till att deras tillsynsmyndigheter, antingen direkt eller genom personer som de ger ett sådant uppdrag, inom sitt territorium får genomföra kontroll på plats av den information som avses i artikel 254 i lokaler som tillhör något av följande företag:

- a) det försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av grupp-tillsyn,
- b) företag som är anknutna till detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag,
- c) moderföretag till detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag,
- d) företag som är anknutna till ett moderföretag till detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att för att genomföra artikel 255.1 bör det föras in en bestämmelse i FRL av vilken det framgår att Finansinspektionen på plats får kontrollera information som behövs för grupp-tillsynen och hos vilka företag som kontrollen får ske.

Kontroll av information på plats efter begäran från en behörig myndighet i ett annat land inom EES

Enligt artikel 255.2. första stycket i Solvens II-direktivet ska, om tillsynsmyndigheterna i särskilda fall vill kontrollera information beträffande ett företag (reglerat eller ej) som ingår i en grupp och är beläget i en annan medlemsstat, de begära att tillsynsmyndigheterna i denna andra medlemsstat genomför kontrollen.

Enligt andra stycket i samma artikel ska myndigheter som tar emot en sådan begäran inom ramen för sin behörighet tillmötesgå denna begäran genom att antingen utföra kontrollen direkt och då låta en revisor eller annan expert utföra den eller låta den myndighet som begärde kontrollen själv utföra den. Grupptillsynsmyndigheten ska underrättas om de vidtagna åtgärderna.

Enligt tredje stycket i samma artikel får den tillsynsmyndighet som framställde begäran, om den så önskar, delta i kontrollen, om den inte själv utför den.

Av fjärde stycket i samma artikel framgår att när en begäran till en annan tillsynsmyndighet om att en kontroll ska utföras i enlighet med denna punkt inte föranlett någon reaktion inom två veckor, eller när tillsynsmyndigheten i praktiken är förhindrad att utöva sin rätt att delta i enlighet med tredje stycket, får den myndighet som framställt begäran hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I detta fall får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom samma artikel.

Enligt femte stycket i samma artikel ska Eiopa i enlighet med artikel 21 i förordning (EU) nr 1094/2010 ha rätt att delta i kontroller på plats, om dessa utförs gemensamt av två eller flera tillsynsmyndigheter.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet har föreslagits att det bör föras in en bestämmelse i FRL om att Finansinspektionen, på begäran av en behörig myndighet i ett annat land inom EES, får samarbeta med den utländska myndigheten på det sätt som anges i artikel 255.2, t.ex. genom att låta den utländska myndigheten delta i eller själv utföra kontroller på plats i Sverige.

I FRL bör införas en bestämmelse om att Finansinspektionen får hänskjuta frågor som rör ett förfarande av en behörig myndighet inom EES till Eiopa för tvistlösning när det gäller kontroll av information för grupptillsyn.

Där införs en ny beslutsordning och möjlighet för Eiopa att delta i platsundersökningar i vissa fall. I sistnämnt fall hänvisas till artikel 21 i förordningen om inrättandet av Eiopa. Eftersom regeln redan följer av EU-förordningen, och för sin tillämpning inte tycks vara beroende av tillkommande regler, bör den inte genomföras nationellt. Stadgandet är således endast av upplysningskaraktär.

5.33 Offentliggörande av strukturen på en grupp

Förslag: I försäkringsrörelselagen införs en bestämmelse om att försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag årligen ska offentliggöra den juridiska strukturen på den grupp som företaget ingår i, en beskrivning av alla dotterföretag, filialer och väsentliga anknutna företag i gruppen samt gruppens struktur för styrning och organisation.

Skälen för förslaget: I *artikel 2.72* i Omnibus II-direktivet införs en ny artikel 256 a om offentliggörande av strukturen på en grupp. Av artikel 256 a framgår att medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag årligen på gruppnivå offentliggör gruppens juridiska struktur samt styr- och organisationsstruktur, inbegripet en beskrivning av alla dotterföretag, fysiska filialer och väsentliga anknutna företag som tillhör gruppen.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att det i FRL bör införas en bestämmelse om offentliggörande av strukturen i en grupp.

5.34 Tredjelandregler

5.34.1 Moderföretag utanför gemenskapen – kontroll av likvärdighet

Förslag: När ett moderföretag till ett försäkringsföretag är en försäkringsgivare från tredje land, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor utanför EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor utanför EES, ska Finansinspektionen kontrollera om den tillsyn som utövas av en tillsynsmyndighet i tredje land är likvärdig med den grupp-tillsyn som föreskrivs i Solvens II-direktivet, förutsatt att Finansinspektionen skulle ha varit grupp-tillsynsmyndighet om kriterierna i Solvens II-direktivet för utseende av grupp-tillsynsmyndighet hade varit tillämpliga.

Vid bedömningen av om inspektionen skulle ha varit grupp-tillsynsmyndighet ska det bortses från den del av toppen av gruppen som ligger utanför EES.

Finansinspektionen är skyldig att utföra en sådan kontroll på begäran av moderföretaget eller av en EES-försäkringsgivare inom gruppen.

Innan Finansinspektionen tar ställning till om tillsynen är likvärdig, ska inspektionen samråda med berörda behöriga myndigheter. Inspektionen ska också före ställningstagandet ha rådfrågat Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Finansinspektionen får fatta ett beslut om likvärdighet och som strider mot ett beslut som tidigare har fattats av en annan behörig tillsynsmyndighet, endast om det skett väsentliga förändringar i tillsynsordningen i det tredje land som avses. Om andra tillsynsmyndigheter inte samtycker till ett sådant beslut, får Finansinspektionen hänskjuta ärendet till Eiopa.

Om kommissionen har beslutat att tillsynen inte är likvärdig, ska Finansinspektionen besluta att tillämpa bestämmelserna om grupp-tillsyn analogt på gruppen.

I de fall Europeiska kommissionen har fattat ett beslut om att den tillsyn som utövas av tillsynsmyndigheten i tredje land är tillfälligt likvärdig, men det finns ett försäkringsföretag som är dotterföretag till ett moderföretag utanför EES och dotterföretaget har en balansomslutning som är större än balansomslutningen för moderföretaget ska grupp-tillsyn utövas av Finansinspektionen.

Skälen för förslaget: I artikel 2.75 i Omnibus II-direktivet införs en ny lydelse av artikel 260 i Solvens II-direktivet.

Tillsyn som utövas av en myndighet i tredje land

Solvens II-direktivet innehåller särskilda bestämmelser som syftar till att tillsynen över försäkringsföretag som har sitt moderföretag utanför EES ska bli tillfredsställande. Av artikel 260.1 första stycket i Solvens II-direktivet framgår det att de berörda tillsynsmyndigheterna ska kontrollera om ett moderföretag i tredje land står under tillsyn som är likvärdig med den extra tillsyn över grupper som föreskrivs i Solvens II-direktivet.

Av artikel 260.1 andra stycket framgår att om ingen delegerad akt avseende likvärdighet av tillsynsordningen i ett visst lands utanför EES har antagits av Europeiska kommissionen enligt punkterna 2,

3 eller 5 i artikeln, ska kontrollen utföras av den tillsynsmyndighet som skulle ha varit tillsynsmyndighet om kriterierna i artikel 247.2 om utseende av grupp-tillsynsmyndighet i Solvens II-direktivet hade varit tillämpliga (se avsnitt 21.1.4). Den behöriga myndigheten, som i detta sammanhang kallas för den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten, kan göra en sådan kontroll på eget initiativ och på begäran av moderföretaget eller någon av de EES-försäkringsgivare som ingår i gruppen.

I tredje stycket uppställs krav på att Finansinspektionens ska samråda med de övriga berörda behöriga myndigheterna och rådfråga Eiopa innan ett beslut om likvärdighet fattas (även möjlighet att hänskjuta ärendet till Eiopa för tvistlösning). Bedömningen av tillsynens likvärdighet ska göras i enlighet med, kriterier som fastställs i delegerade akter antagna av Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 260.2.

Bestämmelserna om kontroll av likvärdighet är utformade med förebild i 8 kap. lagen (2006:531) om särskild tillsyn över finansiella konglomerat.

Om tillsynsmyndigheter inte samtycker till det beslut som fattats i enlighet med tredje stycket får de, enligt artikel 260.1 fjärde stycket hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010 inom tre månader efter det att den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten meddelat beslutet.

Artikel 260.2 ger Kommissionen möjlighet att anta delegerade akter som specificerar kriterierna för att bedöma om tillsynsordningen av grupper i ett tredje land är likvärdig med den som föreskrivs i Solvens II-direktivet. Av 260.3 framgår att om de kriterier som antagits i enlighet med punkt 2 har uppfyllts av ett tredje land får kommissionen, med bistånd av Eiopa, anta delegerade akter där det fastställs att tillsynsordningen i det tredje landet är likvärdig med den som fastställs genom denna avdelning.

Kommissionen kan även anta delegerade akter enligt artikel 260.5 där det fastställs att den tillsynsordning som ett tredje land tillämpar på företag vars moderföretag den 1 januari 2014 har sitt huvudkontor utanför unionen är tillfälligt likvärdig om detta tredje land uppfyller de i artikeln uppräknade kriterierna. Beslut om tillfällig likvärdighet kan, enligt direktivets utformning endast fattas av kommissionen och inte av de behöriga tillsynsmyndigheterna. Kriterierna för bedömning av huruvida tillfällig likvärdighet före-

ligger är fastslagna i direktivet och således inte delegerade till kommissionen.

I artikel 260.4 stadgas att om kommissionen inte har antagit någon delegerad akt i enlighet med punkterna 3 och 5 ska artikel 262 tillämpas (likvärdighet inte föreligger).

I artikel 260.7 anges att när en delegerad akt antas i vilken det beslutas att tillsynsordningen i ett tredje land är tillfälligt likvärdig i enlighet med punkt 5 ska medlemsstaterna tillämpa artikel 261, såvida det inte finns ett försäkringsföretag i en medlemsstat med en balansomslutning som överstiger balansomslutningen för sitt moderföretag som är beläget utanför unionen. I det fallet ska uppgiften som grupp-tillsynsmyndighet utföras av den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att bestämmelser motsvarande artikel 260.1, 260.4 och 260.7 bör genomföras i lag. Där konstateras också att artikel 260.2 och 3 samt artikel 260.5 och 6 riktar sig till kommissionen. Någon genomförandeåtgärd är därför inte nödvändig i dessa fall.

5.34.2 Moderföretag utanför gemenskapen – om likvärdighet inte föreligger

Förslag: Om tillsynen inte bedöms likvärdig, ska Finansinspektionen besluta att bestämmelserna i försäkringsrörelselagen om grupp-tillsyn avseende gruppsolvens, riskkoncentrationer, interna transaktioner, riskhantering och intern kontroll ska tillämpas på gruppen på samma sätt som om företaget i toppen av gruppen hade haft sitt huvudkontor inom EES, eller besluta att använda andra tillsynsmetoder, om dessa metoder säkerställer att tillsynen över företagen i gruppen är tillräcklig.

Vid beräkningen av gruppsolvens ska moderföretaget i tredje-land hanteras som ett försäkringsföretag som omfattas av samma villkor för att poster i kapitalbasen ska få medräknas för att täcka solvenskapitalkravet.

Skälen för förslaget: I artikel 2.76 i Omnibus II-direktivet införs en ny lydelse av artikel 262.1 första stycket i Solvens II-direktivet.

Om den tillsyn som utövas av tillsynsmyndigheten i tredje land inte är likvärdig med den grupp-tillsyn som föreskrivs i Solvens II-direktivet måste Finansinspektionen välja en lösning. Huvudregeln i artikel 262.1 i Solvens II-direktivet är att tillämpa de allmänna principer och metoder om grupp-tillsyn i artiklarna 218–235 och 244–258 på nivån för försäkringsholdingföretaget, det blandade finansiella holdingföretaget eller försäkringsföretag i tredje land, eller en av de metoder som fastställs i artikel 262.2.

Enligt artikel 262.2 får Finansinspektionen, efter samråd med övriga berörda behöriga myndigheter välja andra metoder för att säkerställa en tillräcklig tillsyn över försäkringsföretagen i gruppen.

Som ett exempel på andra metoder för tillsynen än tillämpning av bestämmelserna om grupp-tillsyn på nivån för moderföretaget i tredjeland nämns specifikt i direktivet att tillsynen utövas över den inom EES hemmahörande undergruppen som leds av ett, för ändamålet särskilt bildat, försäkringsholdingbolag eller blandat finansiellt holdingbolag.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att bestämmelser motsvarande artikel 262.1 första och andra stycket samt artikel 262.2 bör genomföras i lag. Artikel 262.1 tredje stycket innehåller regler om beräkning av grupp-solvens som är av detaljerad art, dessa bör däremot inte genomföras i lag utan lämpar sig för genomförande genom myndighetsföreskrifter.

5.35 Indexeringar

Bedömning: Ändringar i bestämmelserna om indexering av de belopp i euro som finns i direktivet kräver ingen lagstiftningsåtgärd.

Skälen för bedömningen: I artikel 300 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om indexering av belopp i euro som anges i direktivet. Bestämmelsen har bl.a. betydelse i regleringen av tillämpningsområdet (artikel 4) och regleringen av minimikapitalkravet (artikel 129).

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet innehåller regleringen av garantibeloppen hänvisningar till det högre belopp, grundat på förändringar i det europeiska konsumentprisindexet, som Europeiska gemenskapernas kommission årligen tillkännager.

Genom *artikel 2.77* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 300 i Solvens II-direktivet på det sättet att starttidpunkten för indexeringarna ändras från den 31 oktober 2012 till den 31 december 2015. Det klargörs också att det är kommissionen, genom Eurostat som offentliggör förändringarna i index.

Eftersom ändringarna till följd av Omnibus II-direktivet inte påverkar den föreslagna svenska lagregleringen krävs det inga lagstiftningsåtgärder.

5.36 Ikraftträdande och infasningsperiod

Förslag: Förändringarna i försäkringsrörelselagen och övriga lagar till följd av Solvens II-direktivet ska träda i kraft den 1 januari 2016.

Under tiden från och med den 1 juli 2015 till och med den 31 december 2015 ska Finansinspektionen, på begäran av ett försäkringsföretag, kunna göra granskningar och besluta om godkännande av interna modeller, tilläggskapital, klassificering av kapitalbasmedel, företagsspecifika parametrar, specialföretag, durationsbaserade aktiekursrisker och de särskilda övergångsbestämmelserna kring beräkningen av bästa skattning och försäkringstekniska avsättningar. Finansinspektionen ska även under motsvarande tid kunna göra en granskning och ha befogenhet att fatta beslut i vissa grupprelaterade frågor. Dessa beslut ska inte gälla förrän den 1 januari 2016.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om grunderna för granskningarna.

Skälen för förslaget

Ikraftträdandet

Enligt artikel 311 i Solvens II-direktivet ska ett antal uppräknade artiklar i direktivet *tillämpas* från och med den 1 januari 2014. De uppräknade artiklarna är de artiklar som anses ingå i den s.k. konsolideringen. Enligt artikel 309.1 *första stycket* i Solvens II-direktivet ska medlemsländerna *genomföra* den normgivning som behövs för att följa ett antal uppräknade artiklar senast den 30 juni 2013. De uppräknade artiklarna motsvarar de s.k. egentliga Solvens II-artiklarna. Av artikel 309.1 *andra stycket* framgår att den nationella normgivningen ska tillämpas från och med den 1 januari 2014. Alla dessa datum har ändrats flera gånger genom olika rättsakter.

De artiklar som ingår i den s.k. konsolideringen ska redan vara genomförda i svensk rätt, vilket innebär att bestämmelsen i artikel 311 inte kräver några lagstiftningsåtgärder. Merparten av de s.k. egentliga Solvens II-artiklarna – dvs. de artiklar som finns med i uppräknningen i artikel 309.1 första stycket – föreslås bli införda genom ändringar i FRL.

Genom *artikel 2.83* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 311 i Solvens II-direktivet på det sättet att de aktuella artiklarna ska tillämpas från och med den 1 januari 2016 i stället för från och med den 1 januari 2014. Som framgått ovan krävs det inga lagstiftningsåtgärder för att genomföra artikel 311, vilket innebär att det inte heller krävs några lagstiftningsåtgärder med anledning av ändringen i artikel 311. Det kan noteras att ändringen genom Omnibus II-direktivet också innebär att artiklarna 56 och 143 i Solvens II-direktivet inte längre finns med i uppräknningen av ”konsolideringsartiklarna” i artikel 311. Ändringen är svårtolkad, mot bakgrund av att de aktuella artiklarna inte heller finns med i den uppräknning av de egentliga Solvens II-artiklarna som finns i artikel 309.1. Det kan dock antas att ändringen saknar praktisk betydelse för det svenska genomförandet.

Genom *artikel 2.81* i Omnibus II-direktivet ändras artikel 309.1 *första stycket* i Solvens II-direktivet på det sättet att det datum då den nationella normgivning som behövs för att följa de aktuella artiklarna ska sättas i kraft ändras från den 30 juni 2013 till den 31 mars 2015. Vidare införs det ett nytt *andra stycke* där det anges att den normgivning som är nödvändig för att följa artikel 308a (de särskilda s.k. infasningsreglerna som behandlas under nästa rubrik)

ska tillämpas från och med den 1 april 2015. Det får antas att även det nuvarande andra stycket i Solvens II-direktivet ändras på det sättet att det datum då de egentliga Solvens II-artiklarna ska börja tillämpas ändras från den 1 januari 2014 till den 1 januari 2016.

De ändringar i Solvens II-direktivet som genomförs genom Omnibus II-direktivet innebär i praktiken att de ändringar som med anledning av Solvens II-direktivet genomförs i framförallt FRL, men också i bl.a. lagen om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstituts verksamhet i Sverige, ska ”sättas i kraft” senast den 31 mars 2015, och börja tillämpas från och med den 1 januari 2016. Utredningen gör bedömningen att den svenska normgivningen kan anses ha ”satts i kraft” när riksdagen har fattat beslut om de aktuella lagändringarna. Detta kommer dock att ske först den 1 juli 2015.

Särskild infasningsperiod före ikraftträdandet

Som framgått ovan ska bestämmelserna i Solvens II-direktivet vara genomförda senast den 31 mars 2015, och börja tillämpas senast den 1 januari 2016.

Genom *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet införs det en ny artikel 308a i Solvens II-direktivet, som innehåller bestämmelser om en s.k. *infasningsperioden*. Enligt artikel 308a.1 ska medlemsländerna se till att tillsynsmyndigheterna från och med den 1 april 2015 har rätt att fatta beslut om godkännande i vissa utpekade frågor – t.ex. när det gäller frågor kring godkännande av s.k. tilläggskapital, företagsspecifika parametrar, interna modeller och övergångsregler.

Enligt artikel 308a.2 och 308a.3 ska tillsynsmyndigheterna även, fr.o.m. den 1 juli 2015, ha befogenhet att vidta vissa uppräknade åtgärder i grupprelaterade frågor. Enligt 308a.4 ska medlemsländerna när det gäller de s.k. grupprelaterade frågorna ålägga tillsynsmyndigheterna att pröva ansökningar om godkännande eller tillstånd som lämnas in av försäkringsföretagen. Tillsynsmyndigheternas beslut med anledning av dessa ansökningar ska dock inte börja gälla före den 1 januari 2016.

Enligt artikel 311 i Solvens II-direktivet ska artikel 308a gälla från och med den 1 april 2015.

Syftet med *den särskilda infasningsperioden* från den 1 april respektive den 1 juli 2015 till den 31 december 2015 är att den ska möjliggöra för såväl företag som tillsynsmyndigheterna att kunna

börja tillämpa Solvens II-regelverket fr.o.m. den 1 januari 2016. Utredningen anser att de särskilda infasningsbestämmelserna ska tas in i en separat lag om införande av lagen om ändring i försäkringsrörelselagen. De närmare bestämmelserna bör utformas efter mönster från den reglering som i dag finns kring förhandsgodkännande av interna modeller, se 14 kap. 17 § och 18 § FRL. Det är i detta fall emellertid fråga om en granskning med följande ”slutligt” beslut och inte en förhandsgranskning. Infasningsperioden bör i samtliga fall gälla från den 1 juli 2015.

5.37 Övergångsreglering

5.37.1 Företag som har upphört med sin verksamhet (s.k. run off)

Förslag: Ett försäkringsföretag, som senast den 1 januari 2016 upphört med att teckna nya försäkringsavtal och uteslutande förvaltar sitt befintliga bestånd i syfte att avsluta sin verksamhet, får efter tillstånd av Finansinspektionen, undantas från skyldigheten att tillämpa delar av försäkringsrörelselagen.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om de närmare villkoren för tillstånd och omfattningen av undantagen.

Skälen för förslaget: Genom *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet införs det en ny artikel i Solvens II-direktivet – artikel 308b.1–308 b.3 – som tar direkt sikte på vissa typer av s.k. run off-företag, dvs. företag som inte tecknar nya försäkringsavtal utan som endast förvaltar äldre bestånd.

Enligt artikel 308b ska försäkringsföretag som senast den 1 januari 2016 har upphört med att teckna nya försäkrings- eller återförsäkringsavtal och uteslutande administrerar sina existerande portföljer i syfte att avsluta sin verksamhet under vissa närmare angivna förutsättningar inte vara skyldiga att tillämpa de bestämmelser som finns i avdelningarna I, II och III i Solvens II-direktivet. Regleringen innebär motsatsvis att dessa företag endast ska lyda under den reglering som finns i avdelning IV (bestämmelser om rekonstruktion och likvidation av försäkringsföretag), avdelning V (bestämmelser om domstolsprövning, samarbets- och förfaranderegler, valuta och indexeringar, särskilda övergångsregler för ägar-

prövningsreglerna, följdändringar i tjänstepensionsdirektivet och bestämmelser om s.k. durationsbaserad aktiekursrisk) och avdelning VI (övergångsbestämmelser och slutbestämmelser).

När det gäller de närmare förutsättningarna för att omfattas av övergångsregleringen framgår det av artikel 308b.1 att företaget antingen ska ha visat för tillsynsmyndigheten att verksamheten kommer att avslutas före den 1 januari 2019, eller att företaget är föremål för rekonstruktion och att det har utsetts en likvidator. För de olika kategorierna av företag (företag där verksamheten ska avslutas senast den 31 december 2018 eller företag som är föremål för rekonstruktion) gäller olika bestämmelser för tiden från och med den 1 januari 2019, se artikel 308b.2.

Dessutom ställs det i artikel 308b.3 vissa ytterligare särskilda villkor för att få tillämpa övergångsregleringen. Ett villkor är att företaget inte ingår i en grupp, eller – om företaget ingår i en grupp – alla företag i gruppen upphör med att teckna nya försäkringsavtal. De övriga villkoren är att ett företag som tillämpar den särskilda övergångsregleringen ska ha underrättat tillsynsmyndigheten om detta, samt att företaget lämnar en årlig rapport till tillsynsmyndigheten om hur avvecklingen av verksamheten fortskrider.

Enligt artikel 308b.4 ska medlemsländerna upprätta en förteckning över de företag som berörs av övergångsregleringen och överlämna dessa förteckningar till alla övriga medlemsländer.

De nya bestämmelserna i artikel 308b i Solvens II-direktivet har vissa likheter med den särskilda reglering för återförsäkringsföretag som har upphört med sin verksamhet som finns i artikel 12 i Solvens II-direktivet. När det gäller artikel 12 har bedömningen gjorts att det inte finns några företag av detta slag i Sverige, och att artikel 12 därför inte kräver någon lagstiftningsåtgärd. När det gäller den nya artikel 308b måste en annan bedömning göras, eftersom det kan finnas svenska försäkringsföretag som mot bakgrund av den nya övergångsreglering som nu införs väljer att senast den 1 januari 2016 upphöra med sin verksamhet på det sätt som krävs enligt den särskilda övergångsregleringen. Den särskilda övergångsregleringen bör således genomföras i svensk rätt för run off-företag.

När det gäller den närmare utformningen av de svenska reglerna anser utredningen att artikeln bör genomföras genom en övergripande bestämmelse i den särskilda ikraftträdandelagen, i kombination med ett bemyndigande till regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om vad som ska gälla för de företag som omfattas av övergångsregleringen. Bedöm-

ningen grundas på att den särskilda regleringen är av relativt teknisk karaktär och att bestämmelserna inte torde komma att bli relevanta för mer än ett fåtal företag.

Bestämmelsen om att medlemsländerna ska upprätta en lista över de företag som tillämpar övergångsregleringen kan genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lagnivå, och kräver ingen lagstiftningsåtgärd.

5.37.2 Senaste tidpunkt för rapportering

Bedömning: Övergångsbestämmelserna om senaste tidpunkter för försäkringsföretagens olika rapporteringar till tillsynsmyndigheterna och försäkringsföretagens olika offentliggöranden av information kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Skälen för bedömningen: I artikel 35 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att försäkringsföretagen ska vara skyldiga att lämna viss information *till tillsynsmyndigheterna* och i artikel 51 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om att försäkringsföretagen ska vara skyldiga att *offentliggöra* viss information i en s.k. lägesrapport om verksamhet och solvens.

I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås bestämmelserna i artikel 35 bli genomförda genom bestämmelserna 14 kap. 5 § om att ett försäkringsföretag ska lämna Finansinspektionen de upplysningar om sin verksamhet som inspektionen begär och det justerade bemyndigandet i 14 kap. 18 § andra stycket 1 om att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka upplysningar ett försäkringsföretag ska lämna till Finansinspektionen enligt 14 kap. 5 § samt när och hur de ska lämnas. Bestämmelserna i artikel 51 föreslås bli genomförda genom lagbestämmelser i kombination med bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om bl.a. innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten.

Genom *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet införs det fyra nya artiklar i Solvens II-direktivet – 308b.5–308b.8 – med övergångsregler för tillsynsrapportering respektive offentliggörande.

Enligt artikel 308b.5 ska medlemsländerna – under en period som inte får överstiga fyra år – se till att den senaste dagen för den

årliga eller mer frekventa rapportering som ska ske enligt artikel 35.1–35.4 i Solvens II-direktivet minskar med två veckor för varje räkenskapsår, med början från 20 veckor efter utgången av företagets räkenskapsår när denna tidpunkt infaller mellan den 30 juni 2016 och den 31 december 2016 till senast 14 veckor efter utgången av företagets räkenskapsår när denna tidpunkt infaller mellan den 30 juni 2019 och den 31 december 2020.

I artikel 308b.6 finns motsvarande reglering för det offentliggörande som ska ske enligt artikel 51 i Solvens II-direktivet.

Vidare finns det i artikel 308b.7 motsvarande bestämmelser när det gäller kvartalsrapportering som avser informationen i artikel 35.1–35.4 i Solvens II-direktivet, med den skillnaden att minskningen ska ske med en vecka per räkenskapsår med början från åtta veckor efter respektive kvartal som avslutas under 2016 till senast 5 veckor efter respektive kvartal som avslutas under 2019.

Av artikel 308b.8 framgår slutligen att motsvarande övergångsreglering också ska gälla för den rapportering och det offentliggörande som gäller för försäkringsgrupper, med den skillnaden att det ska läggas till ytterligare sex veckor i respektive bestämmelse. Artikel 308b.8 hanteras nedan i avsnitt 5.37.12 i samband med övriga övergångsregler som har samband med grupp.

När det gäller artiklarna 308b.5–308b.7 gäller, mot bakgrund av det förslag till genomförande av artikel 35 och artikel 51 som finns i utkastet till lagrådsremiss, att de senaste tidpunkterna för olika former av inrapportering och offentliggörande kommer att bestämmas av Finansinspektionen med stöd av det bemyndigande som föreslås i 17 kap. 30 § andra stycket 1 respektive verkställighetsföreskrifter. Den särskilda övergångsregleringen i artiklarna 308b.5–308b.7 avseende senaste tidpunkter för inrapportering respektive offentliggörande som införs genom Omnibus II-direktivet kräver alltså inte några lagstiftningsåtgärder.

5.37.3 Behandlingen av kapitalbasposter som har emitterats före lagens ikraftträdande

Förslag: I den särskilda ikraftträdandelagen ska införas en bestämmelse om att kapitalbasposter i primärkapitalet som har emitterats före den 1 januari 2016 och som enligt den reglering som gäller per den 31 december 2015 får ingå i ett försäkringsföretags kapitalbas, men maximalt utgöra 50 procent av kapital-

basen, ska klassificeras som s.k. nivå 1-kapital fram till den 31 december 2025.

Kapitalbasposter i primärkapitalet som har emitterats före den 1 januari 2016 men som enligt den reglering som gäller per den 31 december 2015 maximalt får utgöra 25 procent av kapitalbasen ska klassificeras som s.k. nivå 2-kapital fram till den 31 december 2025.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om vilka typer kapitalbasposter som ska omfattas av bestämmelserna.

Skälen för förslaget: I artikel 94 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om klassificeringen av s.k. kapitalbasposter. I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås artikel 94 bli genomförd genom bestämmelser i 7 kap. 7 § FRL i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om bl.a. vilka egenskaper och kriterier som ska beaktas vid indelning av kapitalbasen, se 7 kap. 12 § 2.

Genom *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet införs det två nya artiklar i Solvens II-direktivet – 308b.9 och 308b.10 – med övergångsregler kring klassificeringen av vissa kapitalbasposter.

Enligt artikel 308b.9 ska s.k. primärkapitalposter – som har utfärdats före vissa datum och som per den 31 december 2015 enligt då gällande rätt på visst sätt får användas för att uppfylla (de äldre) solvenskraven men som inte annars klassificeras som s.k. nivå 1 – eller nivå 2-kapital enligt de nya kapitalkravsreglerna (Solvens II-regelverket) – kunna klassificeras som s.k. nivå 1-kapital under en period om maximalt 10 år räknat från den 1 januari 2016.

I artikel 308b.10 finns motsvarande reglering för vissa andra typer av kapitalbasposter, som under en period om maximalt 10 år ska klassificeras som s.k. klass 2-kapital.

Utredningen kan för sin del inte se några skäl för att inte utnyttja den maximala övergångstiden.

Bestämmelserna är av teknisk karaktär och bör därför genomföras genom en övergripande bestämmelse i kombination med föreskrifter på lägre nivå än lagnivå. Enligt utredningen krävs det ett särskilt bemyndigande, utöver det bemyndigande som föreslås i 7 kap. 12 § 2 FRL.

5.37.4 Tillämpliga bestämmelser för vissa typer av lån som har utgetts före den 1 januari 2011

Förslag: Bestämmelserna i EU-förordningen om villkor för att få använda ompaketerade lån gäller inte för lån som har utfärdats före den 1 januari 2011, under förutsättning att den underliggande exponeringen inte har utökats eller blivit ersatt efter den 31 december 2014.

Skälen för förslaget: I artikel 132–134 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om investeringar och i artikel 135 finns bestämmelser om s.k. genomförandeåtgärder. Enligt artikel 135.2 ska kommissionen anta genomförandeåtgärder kring behandlingen av s.k. ompaketerade lån. Enligt bestämmelserna ska kommissionen anta genomförandeåtgärder när det gäller vilka krav de företag (ursprungliga sponsorn) som pakterar lån till värdepapper måste uppfylla för att försäkringsföretag ska få lov att investera i denna typ av värdepapper eller instrument som har getts ut efter den 1 januari 2011. Kommissionen ska också anta genomförandeåtgärder kring vilka kvalitativa krav som ska gälla för försäkringsföretag som investerar i denna typ av tillgångar.

Genom *artikel 2.35* i Omnibus II-direktivet ges kommissionen – via ändringar i artikel 135.2 i Solvens II-direktivet – rätt att meddela *delegerade akter* på de områden där kommissionen enligt ovan hade rätt att vidta genomförandeåtgärder, men kommissionen ges nu *också rätt* att närmare reglera förutsättningarna för ytterligare kapitaltillägg när kraven kring ompaketerade lån inte efterlevs. De nu nämnda ändringarna i artikel 135.2 föranleder inte i sig några lagstiftningsåtgärder, eftersom bestämmelserna riktar sig till kommissionen.

Genom *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet införs det emellertid också en ny artikel i Solvens II-direktivet – 308b.11 – som innehåller övergångsregler kring vad som ska gälla för ompaketerade lån som har utfärdats före den 1 januari 2011.

Enligt artikel 308b.11 ska – när det gäller ompaketerade lån som har utfärdats före den 1 januari 2011 – de krav som införs med stöd av artikel 135.2 i Solvens II-direktivet/Omnibus II-direktivet endast tillämpas i de fall där den underliggande exponeringen har utökats eller blivit ersatt efter den 31 december 2014.

Bestämmelserna bör tas in i den särskilda ikraftträdandelagen.

5.37.5 Beräkningen av kapitalkravet för aktiekurs- och räntedifferensrisk enligt standardformeln

Bedömning: De övergångsvisa justeringar av standardformeln såvitt avser beräkningen av kapitalkravet för aktiekurs- och räntedifferensrisk som införs genom Omnibus II-direktivet kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Skälen för bedömningen: I artiklarna 100, 101.3 och 104 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om solvenskapitalkravet och hur solvenskapitalkravet ska närmare beräknas. I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås artiklarna om solvenskapitalkrav bli genomförda genom lagbestämmelser i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om bl.a. hur det s.k. primära solvenskapitalkravet ska beräknas, se bl.a. 8 kap. 6 och 20 §§ FRL.

Genom *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet införs det – genom en ny artikel 308b.12 i Solvens II-direktivet – särskilda övergångsregler kring fastställandet av vissa av de parametrar som ska användas vid beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln. Av övergångsbestämmelserna i artikel 308b.12 framgår sammanfattningsvis och förenklat följande.

Fram till den 31 december 2017 ska vissa av de standardparametrar som används vid beräkningen av kapitalkravet för undergrupperna aktiekursrisk och räntedifferensrisk bestämmas utifrån svenska förhållanden.

Under år 2018 ska de nu aktuella standardparametrarna reduceras med 80 procent när det gäller exponeringar mot tillgångar uttryckta i ett annat EES-lands valuta.

Under år 2019 ska de nu aktuella standardparametrarna reduceras med 50 procent när det gäller exponeringar mot tillgångar uttryckta i ett annat EES-lands valuta.

Från år 2020 ska ingen reduktion ske av de nu aktuella standardparametrarna.

Som framgått ovan innebär förslagen i utkastet till lagrådsremiss att bestämmelserna i Solvens II-direktivet om vilka närmare parametrar som ska användas vid beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln kommer att genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lagnivå, jfr 8 kap. 6 § och 8 kap. 20 § 1 FRL. Det

bemyndigande som föreslås i 8 kap. 20 § 1 – för föreskrifter om hur det primära solvenskapitalkravet ska beräknas enligt 6 § – kan enligt utredningen också användas för genomförandet av den nu aktuella övergångsregleringen. Den särskilda övergångsregleringen kring hur kapitalkravet för aktiekurs- och räntedifferensrisk ska beräknas under de första fyra åren efter det att Solvens II-regelverket har trätt ikraft kräver alltså inga ytterligare lagstiftningsåtgärder.

5.37.6 Ytterligare övergångsregler för beräkningen av kapitalkravet för aktiekursrisken enligt standardformeln

Bedömning: De ytterligare övergångsvisa justeringar av standardformeln såvitt avser beräkningen av kapitalkravet för aktiekursrisken med hänsyn till den särskilda regleringen för s.k. långa åtaganden som införs genom Omnibus II-direktivet kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Skälen för bedömningen: I artiklarna 100, 101.3 och 104 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om solvenskapitalkravet och hur solvenskapitalkravet ska närmare beräknas. I artikel 304 i Solvens II-direktivet finns en option för medlemsländerna som möjliggör införandet av särskilda kapitalkravsbestämmelser såvitt avser aktiekursrisker för livförsäkringsföretag som bedriver tjänstepensionsverksamhet eller erbjuder pensionsförmåner. I utkastet till lagrådsremiss om genomförandet av Solvens II-direktivet föreslås artiklarna om solvenskapitalkrav bli genomförda genom lagbestämmelser i kombination med ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om bl.a. hur det s.k. primära solvenskapitalkravet ska beräknas, se bl.a. 8 kap. 6 och 20 §§ FRL.

Genom *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet införs det – genom en ny artikel 308b.13 i Solvens II-direktivet – särskilda övergångsbestämmelser för aktier som ett försäkringsföretag har förvärvat senast den 1 januari 2016. För denna typ av aktier ska den standardparameter som används vid beräkningen av kapitalkravet för aktiekursrisken enligt standardformeln *utan tillämpning av optionen* i artikel 304 beräknas utifrån ett vägt genomsnitt av den standardparameter för aktiekursrisken som ska användas *vid* utnyttjande av

optionen i artikel 304 och den standardparameter för aktiekursrisken som ska användas *utan* utnyttjande av optionen i artikel 304. Viktningen av den standardparameter för aktiekursrisken som ska användas *utan* utnyttjande av optionen i artikel 304 ska öka åtminstone linjärt i slutet av varje år från 0 procent under det år som inleds den 1 januari 2016 till 100 procent den 1 januari 2023. Kommissionen ska anta delegerade akter som detaljerar kriterier som ska vara uppfyllda, inklusive aktier som kan bli föremål för övergångsperioden. Eiopa ska ta fram förslag till tekniska standarder om rutinerna för tillämpning av denna artikel.

Som framgått ovan innebär förslagen i utkastet till lagrådsremiss att bestämmelserna i Solvens II-direktivet om vilka närmare parametrar som ska användas vid beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln kommer att genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lagnivå, jfr 8 kap. 6 § och 8 kap. 20 § 1 FRL. Det bemyndigande som föreslås i 8 kap. 20 § 1 – för föreskrifter om hur det primära solvenskapitalkravet ska beräknas enligt 6 § – kan enligt utredningen också användas för genomförandet av den nu aktuella övergångsregleringen. Den särskilda övergångsregleringen kring hur beräkningen av kapitalkravet för aktiekursrisken ska justeras, med hänsyn till den särskilda regleringen för s.k. långa åtaganden, under de första sju åren efter det att Solvens II-regelverket har trätt ikraft kräver alltså inga ytterligare lagstiftningsåtgärder.

5.37.7 Efterlevnaden av solvenskapitalkravet

Förslag: För försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande inte uppfyller de nya solvenskapitalkraven, men som uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt äldre rätt, ska bestämmelserna om ingripande vid bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet inte tillämpas under år 2016 och 2017. Under de två första åren efter lagens ikraftträdande ska i stället särskilda bestämmelser om ingripande vid bristande efterlevnad av solvenskapitalkravet tillämpas.

Enligt de särskilda bestämmelserna ska Finansinspektionen vid lagens ikraftträdande förelägga de aktuella försäkringsföretagen att vidta nödvändiga åtgärder för att uppfylla solvenskapitalkravet senast den 31 december 2017.

Under den period då de särskilda bestämmelserna gäller ska företaget var tredje månad ge in en lägesrapport till Finansinspektionen avseende vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortlöper med att uppfylla solvenskapitalkravet.

Om ett försäkringsföretags lägesrapport visar att det inte har skett några väsentliga framsteg när det gäller företagets möjlighet att uppfylla solvenskapitalkravet senast den 31 december 2017, ska de nya bestämmelserna om ingripande i försäkringsrörelselagen tillämpas.

Skälen för förslaget: I artikel 138.3 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om tillsynsmyndigheternas ingripande vid bristande efterlevnad av solvenskapitalkravet. I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås artikeln bli genomförd genom bestämmelser i lag, se 20 kap. 6 och 7 §§ FRL.

Genom *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet införs det – genom artikel 308b.14 i Solvens II-direktivet – bestämmelser som i praktiken innebär att tillsynsmyndigheterna, under en övergångsperiod om två år, inte ska tillämpa bestämmelserna om ingripande i artikel 138.4 när det gäller försäkringsföretag som uppfyller de kapitalkrav som gäller vid tidpunkten för ikraftträdandet av de nya reglerna. När det gäller dessa företag ska tillsynsmyndigheterna kräva att företagen vidta nödvändiga åtgärder för att uppfylla solvenskapitalkraven senast den 31 december 2017. Enligt bestämmelserna ska berörda företag var tredje månad lämna in en lägesrapport till tillsynsmyndigheten. De särskilda övergångsreglerna ska upphöra att gälla om lägesrapporten visar att det inte skett några väsentliga framsteg.

De särskilda övergångsreglerna vid bristande efterlevnad av solvenskapitalkravet har vissa likheter med de särskilda övergångsregler som ska gälla vid bristande efterlevnad av minimikapitalkravet. I likhet med den bedömning som har gjorts när det gäller genomförandet av övergångsregleringen för minimikapitalkravet bör övergångsregleringen för solvenskapitalkravet tas in i lag.

5.37.8 Försäkringsföretag som bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar

Förslag: Ett försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar ska, till den 31 december 2019, tillämpa bestämmelserna i försäkringsrörelselagen och lagen om årsredovisning i försäkringsföretag i den lydelse dessa lagar har den 31 december 2015.

Skälen för förslaget

Bakgrund

Enligt artikel 4 i *tjänstepensionsdirektivet* får medlemsstaterna välja att tillämpa *vissa* av bestämmelserna i tjänstepensionsdirektivet på tjänstepensionsverksamheten hos försäkringsföretag som omfattas av det *konsoliderade livförsäkringsdirektivet*. De bestämmelser i tjänstepensionsdirektivet som får tillämpas på tjänstepensionsverksamheten hos försäkringsföretag är bestämmelserna om villkoren för att bedriva verksamhet (artikel 9), årsbokslut och förvaltningsberättelser (artikel 10), information som ska lämnas till medlemmar och förmånstagare (artikel 11), riktlinjer för placeringsverksamheten (artikel 12), uppgifter som ska lämnas till de behöriga myndigheterna (artikel 13), de behöriga myndigheternas befogenheter att ingripa samt deras förpliktelser (artikel 14), tekniska avsättningar (artikel 15), skuldtäckning av tekniska avsättningar (artikel 16), investeringsregler (artikel 18) och om förvaltning och förvaring (artikel 19). I sådana fall, och endast när det gäller tjänstepensionsverksamheten, ska försäkringsföretaget inte omfattas av vissa bestämmelser i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet. De bestämmelser i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet som *inte* ska tillämpas när det gäller tjänstepensionsverksamheten är bestämmelserna om tekniska avsättningar och om tillgångar som ska motsvara dessa (artiklarna 20–26), om tillgångar som inte används för att täcka tekniska avsättningar (artikel 31) och om information till försäkringstagare (artikel 36).

Sverige har valt att utnyttja möjligheten enligt artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet. De nu aktuella direktivbestämmelserna har genomförts i svensk rätt genom att det i FRL har införts vissa särskilda bestämmelser för verksamhet som avser tjänstepensions-

försäkring. Särskilda bestämmelser finns bl.a. när det gäller regleringen kring sekundäretablering och (annan) gränsöverskridande verksamhet, information till försäkringstagare och andra ersättningsberättigade, upplåning, ställande av säkerhet för tredje man, separation av tjänstepensionsförsäkring, beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna, bestämmande av premier, placering av tillgångar och placeringsriktlinjer.

Det svenska genomförandet av tjänstepensionsdirektivet kan sägas innebära att hela den nuvarande FRL utgör den samlade regleringen för försäkringsföretag som helt eller delvis bedriver tjänstepensionsverksamhet.

Övergångsregleringen

I skäl 30 i Omnibus II-direktivet anges att det är nödvändigt att fastställa en övergångsordning för tjänstepensionsverksamhet som drivs av försäkringsföretag med stöd av artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet under den tid som kommissionen utför sin översyn av det direktivet, och att övergångsperioden bör löpa ut så snart som ändringarna av tjänstepensionsdirektivet träder i kraft.

Genom *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet (artikel 308 b.15 i Solvens II-direktivet) införs det en särskild övergångsreglering för de medlemsländer som vid lagens ikraftträdande tillämpar artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet. Enligt övergångsregleringen får dessa medlemsländer – som längst till den 31 december 2019 – fortsätta att tillämpa den nationella normgivning som gäller den 31 december 2015 och som har antagits för att uppfylla ett antal uppräknade artiklar i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet. I uppräknningen återfinns samtliga artiklar i det konsoliderade livförsäkringsdirektivet, *förutom* artiklarna 20–26 (bestämmelserna om tekniska avsättningar och om tillgångar som ska motsvara dessa), artikel 31 (tillgångar som inte används för att täcka tekniska avsättningar), artikel 36 (information till försäkringstagare) och artiklarna 68–74 (vissa av de s.k. slutbestämmelserna).

Enligt artikel 308 b.15 *andra stycket* i Solvens II-direktivet får kommissionen anta delegerade akter som justerar övergångsperioden, om ändringar av de artiklar som reglerar kapitalkraven i tjänstepensionsdirektivet har blivit antagna innan den 31 december 2019.

Genomförandet av övergångsregleringen

Enligt utredningens mening innebär övergångsregleringen att Sverige har en möjlighet att föreskriva att *försäkringsföretag*, som bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar – under en period om maximalt fyra år – får fortsätta att tillämpa den samlade svenska normgivning som gäller för dessa företag vid lagens ikraftträdande. Mot bakgrund av att artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet endast tillåter särreglering för *tjänstepensionsverksamhet* kan övergångsregleringen emellertid *inte* anses innebära någon möjlighet för Sverige att tillämpa äldre bestämmelser också på sådan verksamhet i försäkringsföretaget som *inte* avser tjänstepensionsförsäkring.

Mot denna bakgrund bör den svenska övergångsregleringen utformas med utgångspunkt i att den samlade äldre regleringen – dvs. hela försäkringsrörelselagen i dess lydelse per den 31 december 2015 – ska tillämpas av försäkringsföretag som bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkring och att försäkringsföretaget samtidigt tillämpar de bestämmelser som införs till följd av Solvens II-direktivet på verksamhet som *inte* avser tjänstepensionsförsäkring.

Det kan samtidigt ifrågasättas om det är rimligt med en övergångsreglering som tvingar försäkringsföretag som bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkring att – utan anpassningar – tillämpa äldre rätt under fyra år efter det att en ny och ”bättre” reglering har trätt ikraft. Rimligheten kan ifrågasättas med hänsyn till såväl kundskydd som konkurrensaspekter.

Den föreslagna övergångsregleringen innebär att vissa företag under en övergångsperiod kommer att tillämpa äldre reglering på vissa delar av verksamheten och den nya regleringen på övriga delar av verksamheten. Denna typ av övergångsreglering är visserligen inte ovanlig – jämför t.ex. övergångsregleringen såvitt avser skälighetsprincipen – men mot bakgrund av de stora principiella skillnader som finns mellan framförallt den äldre solvensregleringen och den solvensreglering i kombination med s.k. pelare 2- och pelare 3-reglering som införs till följd av Solvens II-direktivet, kan det uppstå besvärliga tillämpningsproblem under övergångsperioden. Ett exempel på de tillämpningsproblem som kan komma att uppstå är hur Solvens II-direktivets bestämmelser om en särskild solvensbalansräkning och ett riskbaserat solvenskapitalkrav ska tillämpas på en viss del av verksamheten, samtidigt som kapitalkravet för andra delar av verksamheten ska beräknas på ett helt annat sätt.

Det kan samtidigt noteras att även den nuvarande regleringen av försäkringsföretag bygger på en tillämpning av olika regelverk för tjänstepensionsverksamheten respektive annan verksamhet, varvid det dock ska understrykas att skillnaderna mellan tjänstepensionsdirektivet och det konsoliderade livförsäkringsdirektivet är betydligt mindre än skillnaderna mellan det konsoliderade livförsäkringsdirektivet och Solvens II-direktivet. Likaså kan det noteras att Solvens II-direktivet innehåller delvis olika regler för olika typer av verksamhet, t.ex. såvitt avser delberäkningar av solvenskapitalkravet, varvid det dock ska understrykas att reglerna i Solvens II-direktivet – även om de kan skilja sig åt för olika typer av verksamhet – bygger på en gemensam grund.

Nu redovisade tillämpningssvårigheter får vägas mot alternativet att avstå från att införa särskild övergångsreglering för tjänstepensionsverksamhet (eller begränsa tiden för denna). Här bör dock understrykas att olika former av tillämpningsproblem torde komma att uppstå även utan övergångsreglering, såvida inte Sverige väljer att avstå från att utnyttja optionen i artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet från och med den 1 januari 2016.

Sammanfattningsvis föreslår utredningen alltså att Sverige ska utnyttja den möjlighet att införa övergångsreglering för tjänstepensionsverksamhet som finns enligt artikel 2.80 i Omnibus II-direktivet (artikel 308 b.15 i Solvens II-direktivet). Bestämmelsen i artikel 308 b.15 *andra stycket* kräver inga lagstiftningsåtgärder, eftersom den är riktad till kommissionen.

5.37.9 Riskfria räntor

Förslag: Finansinspektionen får i ett enskilt fall besluta att ett försäkringsföretag övergångsvis ska använda en tillfälligt justerad riskfri räntestruktur vid beräkningen av den bästa skattningen.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer ska få meddela föreskrifter om de närmare kraven för tillstånd och den närmare beräkningen av övergångsjusteringen.

Bedömning: Bestämmelserna om att försäkringsföretag som har fått tillstånd att använda den övergångsvisa justeringen av den riskfria räntestrukturen ska – som en del av sin solvens- och verksamhetsrapport – offentliggöra företagets användning av den övergångsvisa justeringen och då även kvantifiera effekterna

på den finansiella ställningen av att inte tillämpa justeringen, kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Skälen för förslaget och bedömningen: Av artikel 77.2 första stycket i Solvens II-direktivet framgår att bästa skattningen ska fastställas med tillämpning av riskfria räntesatser för relevanta durationer (löptider). I förslaget till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att de mer detaljerade bestämmelserna kring bl.a. beräkningen av den bästa skattningen ska meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lagnivå, se 5 kap. 13 §. Detta innebär bl.a. att bestämmelserna i artikel 77.2 första stycket har tagits in i lag utan någon uttrycklig hänvisning till den ”riskfria räntestrukturen”.

Genom *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet införs det – genom artikel 308c i Solvens II-direktivet – särskilda övergångsbestämmelser för de riskfria räntesatserna.

Enligt artikel 308c.1 får försäkringsföretag, med tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande, tillämpa en tillfällig justering på de riskfria räntesatserna för relevanta durationer i fråga om godkända försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser.

Enligt artikel 308c.2 ska justeringen av räntesatserna för varje valuta beräknas med utgångspunkt i skillnaden mellan den räntesats som företaget ska tillämpa enligt de regler som gäller per den 31 december 2015 och en räntesats som härleds ur de regler som gäller enligt Solvens II-direktivet. Den ursprungliga justeringen – som alltså utgörs av skillnaden mellan de båda räntesatserna vid dagen för ikraftträdandet – ska vara 100 procent under år 2016 för att sedan linjärt minska till 0 procent under år 2032. I artikel 308c.2 finns vidare vissa detaljbestämmelser kring vilka räntor som ska ligga till grund för beräkningen av den övergångsvisa justeringen.

Som framgått ovan får den övergångsvisa justeringen av räntesatserna endast användas i fråga om *godkända* försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser, och i artikel 308c.3 finns bestämmelser om vilka kriterier som måste vara uppfyllda för att försäkrings- eller återförsäkringsåtaganden ska kunna ”godkännas”. I nyss nämnda artikel finns även bestämmelser om förhållandet till s.k. matchningsjustering. I artikel 308c.4 a och b finns bestämmelser om hur den övergångsvisa justeringen förhåller sig till s.k. volatilitetsjustering och till den särskilda övergångsregleringen för de försäkringstekniska avsättningarna (artikel 308d). Slutligen finns

det i artikel 308c.4 c bestämmelser om att försäkringsföretag som använder den övergångsvisa justeringen av de riskfria räntesatserna ska offentliggöra viss information kring detta i sin solvens- och verksamhetsrapport.

Enligt utredningens mening bör möjligheten att få tillstånd till övergångsvis justering av de riskfria räntesatserna framgå av den särskilda ikraftträdandelagen, medan de närmare kraven för tillstånd kan tas in i föreskrifter på lägre nivå. En liknande lagstiftningsteknik har använts i den nu gällande regleringen när det gäller t.ex. möjligheten att använda s.k. företagsspecifika parameterar, se 8 kap. 7 § och 8 kap. 20 § 2 FRL. Det finns därför anledning att föreslå en liknande lagstiftningsteknik när det gäller regleringen av de s.k. matchnings- och volatilitetsjusteringarna.

När det särskilt gäller de krav på offentliggörande som införs genom artikel 308c.4 c anser utredningen att bestämmelserna lämpligen bör införas genom föreskrifter på lägre nivå än lagnivå, med stöd av det bemyndigande att meddela föreskrifter om innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten som föreslås i utkastet till lagrådsremiss, se 16 kap. 9 § 1 FRL. Enligt utredningens mening får uppgifter om företagets användning av övergångsvisa justeringar av de riskfria räntesatserna anses vara detaljkrav på beskrivningen av företagets ”värderingsmetoder för solvensändamål”, jfr 16 kap. 2 § första stycket 4 FRL i utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet.

5.37.10 Försäkringstekniska avsättningar

Förslag: Ett försäkringsföretag får, efter tillstånd av Finansinspektionen, övergångsvis använda ett tillfälligt avdrag vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer ska få meddela föreskrifter om de närmare kraven för tillstånd och den närmare beräkningen av övergångsjusteringen.

Bedömning: Bestämmelserna om att försäkringsföretag som har fått tillstånd att använda särskilda avdrag vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska – som en del av sin solvens- och verksamhetsrapport – offentliggöra företagets användning av de särskilda avdragen och då även kvantifiera

effekterna på den finansiella ställningen av att inte tillämpa avdragen, kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Skälen för förslaget: I artikel 76 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om försäkringstekniska avsättningar. I förslaget till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att merparten de mer detaljerade bestämmelserna kring beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna ska meddelas genom föreskrifter på lägre nivå än lagnivå, se 5 kap. 13 § FRL.

Genom *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet införs det – genom artikel 308b i Solvens II-direktivet – särskilda övergångsåtgärder för de försäkringstekniska avsättningarna.

Enligt artikel 308b.1 får försäkringsföretag, med tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande, tillämpa ett tillfälligt avdrag för försäkringstekniska avsättningar. Avdraget får tillämpas på ”affärs-grensnivå”.

Enligt artikel 308b.2 ska det tillfälliga avdraget mostavara en andel av skillnaden mellan försäkringstekniska avsättningar beräknade enligt artikel 76 i Solvens II-direktivet och försäkringstekniska avsättningar beräknade enligt den reglering som gäller per den 31 december 2015. Den maximala andelen som kan dras av ska minska linjärt från 100 procent under år 2016 till noll procent under år 2032. I artikel 308b.2 andra stycket finns bestämmelser om hur det tillfälliga avdraget förhåller sig till s.k. volatilitetsjustering.

I artikel 308b.3 finns bestämmelser om att försäkringsföretaget, med tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande eller på dennes initiativ, får göra vissa justeringar av de belopp som används vid beräkningen av det tillfälliga avdraget. Justeringarna får göras vartannat år, eller oftare om företagets riskprofil har ändrats väsentligt.

I artikel 308b.4 finns bestämmelser om att det tillfälliga avdraget får begränsas av tillsynsmyndigheten under vissa förutsättningar, nämligen om en tillämpning av det tillfälliga avdraget kan leda till en minskning av de krav på finansiella medel som skulle gälla vid en tillämpning av de regler som gäller per den 31 december 2015.

Enligt artikel 308b.5 a får ett försäkringsföretag inte tillämpa det tillfälliga avdraget i kombination med den övergångsvisa justeringen av de riskfria räntesatserna. Enligt artikel 308b.5 b ska ett försäkringsföretag som använder det tillfälliga avdraget och som inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan tillämpning av det

tillfälliga avdraget lämna in en årlig lägesrapport. I lägesrapporten ska företaget redogöra för vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortskrider med att senast den 1 januari 2031 uppfylla solvenskapitalkravet. Slutligen finns det i artikel 308b.5 c bestämmelser om att försäkringsföretag som använder tillfälliga avdrag för de försäkringstekniska avsättningarna ska offentliggöra viss information kring detta i sin solvens- och verksamhetsrapport.

Enligt utredningens mening ska möjligheten att få tillstånd till tillfälligt avdrag för de försäkringstekniska avsättningarna framgå av den särskilda ikraftträdandelagen, medan bestämmelserna kring de närmare villkoren för tillstånd och beräkning av det tillfälliga avdraget kan tas in i föreskrifter på lägre nivå. Detsamma gäller bestämmelserna om möjligheterna till justerade beräkningar och bestämmelserna kring vad som ska gälla när det tillfälliga avdraget är en förutsättning för att försäkringsföretaget ska uppfylla solvenskapitalkravet. En liknande lagstiftningsteknik har använts i den nu gällande regleringen när det gäller t.ex. möjligheten att använda s.k. företagsspecifika parameterar, se 8 kap. 7 § och 8 kap. 20 § 2 FRL, och utredningen föreslår en liknande lagstiftningsteknik även när det gäller regleringen av de s.k. matchnings- och volatilitetsjusteringarna.

När det särskilt gäller de krav på offentliggörande som införs genom artikel 308b.5 c anser utredningen att bestämmelserna lämpligen bör införas genom föreskrifter på lägre nivå än lagnivå, med stöd av det bemyndigande att meddela föreskrifter om innehållet i solvens- och verksamhetsrapporten som föreslås i utkastet till lagrådsremiss, se 16 kap. 9 § 1 FRL. Enligt utredningens mening får uppgifter om företagets användning av övergångsvisa justeringar av de riskfria räntesatserna anses vara detaljkrav på beskrivningen av företagets ”värderingsmetoder för solvensändamål”, jfr 16 kap. 2 § första stycket 4 FRL i utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet.

5.37.11 Interna modeller för beräkning av det gruppbaseade solvenskapitalkravet

Bedömning: Det bör inte införas någon övergångsregel av innebörd att ett försäkringsföretag, som är moderföretag och finns i toppen av en grupp, fram till den 31 mars 2022 får ansöka om

godkännande av en intern modell för beräkning av det grupp-baserade solvenskapitalkravet på en urskiljbar del av en grupp som uppvisar en väsentligt annorlunda riskprofil än de övriga företagen i gruppen.

Skälen för bedömningen: I artikel 230-231 i Solvens II-direktivet finns bestämmelser om interna modeller för beräkning av det grupp-baserade solvenskapitalkravet. I förslaget till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet föreslås att delar av dessa bestämmelser genomförs genom nya bestämmelser i lag, men att bestämmelser om hur den grupp-baserade kapitalbasen och det grupp-baserade kapitalkravet ska beräknas ska meddelas genom föreskrifter på lägre nivå.

Genom *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet införs det – genom artikel 308b.16 i Solvens II-direktivet – en möjlighet för medlemsländerna att tillämpa en särskild övergångsregel avseende ansökningar för beräkning av det grupp-baserade solvenskapitalkravet.

Enligt artikel 308b.16 får medlemsstaterna ge det moderförsäkrings- eller moderåterförsäkringsföretag som har det yttersta ägarintresset möjlighet att under en period fram till den 31 mars 2022 ansöka om godkännande av en gruppintern modell som tillämpas på en del av en grupp, om både företaget och företaget med det yttersta ägarintresset är belägna i samma medlemsstat och om denna del utgör en urskiljbar del som uppvisar en väsentligt annorlunda riskprofil än de övriga i gruppen.

Artikeln ställer således inte något krav på att övergångsregeln ska införas utan lämnar till medlemsstaterna att välja om den ska införas eller inte. Med utgångspunkt i svenska förhållanden saknas det enligt utredningens bedömning anledning att införa övergångsbestämmelsen.

5.37.12 Övergångsbestämmelser för grupp

Förslag: De övergångsbestämmelser som gäller för enskilda försäkringsföretag avseende behandlingen av kapitalbasposter som har emitterats före lagens ikraftträdande, tillämpliga bestämmelser för vissa typer av lån som har utgetts före den 1 januari 2011, försäkringsföretag som bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar, tillfällig justering av riskfria räntor,

och tillfälliga åtgärder samt ingripanden gäller, utan hinder av bestämmelserna om kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå i försäkringsrörelselagens lydelse efter den 31 december 2015, i tillämpliga delar även på gruppnivå.

De övergångsbestämmelser som gäller för enskilda försäkringsföretag avseende ingripande när kraven på tillräcklig kapitalbas inte är uppfyllda gäller, utan hinder av bestämmelserna om kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå i försäkringsrörelselagens lydelse efter den 31 december 2015, i tillämpliga delar även på gruppnivå om försäkringsföretagen i en grupp uppfyller de gruppbaseade kapitalkraven i försäkringsrörelselagens lydelse den 31 december 2015 men inte uppfyller kapitalkravet på gruppnivå.

Skälen för förslaget: Genom *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet införs – genom artikel 308b.17 i Solvens II-direktivet – bestämmelser om att vissa övergångsbestämmelser som gäller för enskilda försäkringsföretag även ska gälla på gruppnivå.

Enligt artikel 308b.17 *första stycket* ska, utan hinder av artiklarna 218.2 och 218.3 i Solvens II-direktivet, de övergångsbestämmelser som avses i artikel 308b punkterna 8–12 och 15 och artiklarna 308c, 308d och 308e i Solvens II-direktivet gälla i tillämpliga delar på gruppnivå.

Enligt artikel 308b.17 *andra stycket* ska, utan hinder av artikel 218.2, 218.3 och 218.4 i Solvens II-direktivet, de övergångsbestämmelser som avses i artikel 308b.14 gälla i tillämpliga delar på gruppnivå och om försäkrings- eller återförsäkringsföretagen med ägarintresse eller försäkrings- och återförsäkringsföretagen i en grupp uppfyller de jämkade solvenskraven enligt artikel 9 i direktiv 98/78/EG men inte uppfyller solvenskapitalkravet på gruppnivå.

Av artikel 308b.8 (vartill 308b.17 första stycket hänvisar) framgår att övergångsbestämmelserna i artiklarna 308b.5–308b.7 inte bara ska gälla för enskilda försäkringsföretag utan dessutom i tillämpliga delar ska gälla för försäkringsföretag med ägarintresse, försäkringholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag på gruppnivå i enlighet med artiklarna 254 och 256 i Solvens II-direktivet, varvid de frister som anges i artiklarna 308b.5–308b.7 ska förlängas med sex veckor.

Övergångsbestämmelserna i artiklarna 308b.5–308b.7 har behandlats ovan i avsnitt 5.37.2. Där konstateras att enligt förslaget till

genomförande av artikel 35 och artikel 51 som finns i utkastet till lagrådsremiss kommer de senaste tidpunkterna för olika former av inrapportering och offentliggörande att bestämmas av Finansinspektionen med stöd av det bemyndigande som föreslås i 17 kap. 30 § andra stycket FRL. De särskilda övergångsbestämmelserna i artiklarna 308b.5–308b.7 avseende tidpunkter för inrapportering respektive offentliggörande som införs genom Omnibus II-direktivet kräver alltså inte några lagstiftningsåtgärder.

Bemyndigandet i 17 kap. 30 § andra stycket FRL omfattar dock inte den del av artikel 308b.17 som avser tillämpligheten av artikel 308b.8 på gruppnivå. I utkastet till lagrådsremiss om genomförande av Solvens II-direktivet finns däremot ett motsvarande bemyndigande för gruppnivå i 21 kap. 65 § FRL. På grund av detta bemyndigande krävs inte några lagstiftningsåtgärder för den del av artikel 308b.17 som avser artikel 308b.8.

När det gäller artikel 308b.12 i Solvens II-direktivet innehåller särskilda övergångsbestämmelser kring fastställandet av vissa av de parametrar som ska användas vid beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln, se avsnitt 5.37.5. Som framgått där innebär förslagen i utkastet till lagrådsremiss att bestämmelserna i Solvens II-direktivet om vilka närmare parametrar som ska användas vid beräkningen av solvenskapitalkravet enligt standardformeln kommer att genomföras genom föreskrifter på lägre nivå än lagnivå, jfr 8 kap. 6 § och 8 kap. 20 § 1 FRL. Det bemyndigande som föreslås i 8 kap. 20 § 1 – för föreskrifter om hur det primära solvenskapitalkravet ska beräknas enligt 6 § – kan som konstaterats ovan enligt utredningen också användas för genomförandet av den nu aktuella övergångsbestämmelsen. Den särskilda övergångsbestämmelsen avseende hur kapitalkravet för aktiekurs- och räntedifferensrisk ska beräknas under de första fyra åren efter det att Solvens II-regelverket har trätt ikraft kräver alltså inga ytterligare lagstiftningsåtgärder såvitt avser enskilda försäkringsföretag.

Artikel 308b.17 innehåller som nyss konstaterats ett krav på att övergångsbestämmelserna i artikel 308b.12 ska gälla även på gruppnivå. I utkastet till lagrådsremiss föreslås ett motsvarande bemyndigande för gruppnivå i 21 kap. 65 § 1 FRL. Det bemyndigandet avser hur den gruppbaseade kapitalbasen och det gruppbaseade kapitalkravet ska beräknas enligt 14–18 §§ i samma kapitel. På grund av detta bemyndigande krävs inte några lagstiftningsåtgärder för den del av artikel 308b.17 som avser artikel 308b.12.

Artikel 308b.17 innebär även ett krav på att artikel 308d som reglerar övergångsbestämmelser avseende försäkringstekniska avsättningar ska gälla på gruppnivå. Såvitt avser enskilda försäkringsföretag har artikel 308d behandlats i avsnitt 5.37.9 där det konstaterats att artikel 308d inte föranleder några lagstiftningsåtgärder avseende enskilda försäkringsföretag eftersom bemyndiganden att meddela föreskrifter omfattar hela artikeln. I utkastet till lagrådsremiss föreslås ett bemyndigande för gruppnivå som omfattar de detaljerade bestämmelserna i artikel 308d, se 21 kap. 65 §. På grund av detta bemyndigande krävs inte några lagstiftningsåtgärder för den del av artikel 308b.17 som avser artikel 308d.

Med ovan nämnda undantag för de delar av artikel 308b.17 som avser tillämpning på gruppnivå av artikel 308b.8, 308b.12 och 308d bör bestämmelser motsvarande artikel 308b.17 första och andra stycket införas i lag.

Artikel 308b.17 *tredje stycket* är riktad endast till kommissionen och ska därför inte genomföras.

5.37.13 Krav på plan för infasning m.m.

Förslag: Ett försäkringsföretag som tillämpar övergångsbestämmelserna om justering av de riskfria räntesatserna eller om ett tillfälligt avdrag för de försäkringstekniska avsättningarna ska omedelbart underrätta Finansinspektionen om företaget inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan en tillämpning av övergångsbestämmelserna.

Finansinspektionen ska förelägga företaget att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att företaget kan uppfylla solvenskapitalkravet senast den 1 januari 2032, och att inom två månader från dagen för bristens konstaterande överlämna en plan för infasning till inspektionen.

Företaget ska överlämna en årlig lägesrapport till Finansinspektionen.

Finansinspektionen ska återkalla tillstånd att använda den övergångsvisa regleringen kring justering av de riskfria räntesatserna eller ett tillfälligt avdrag för de försäkringstekniska avsättningarna om lägesrapporten visar att företaget inte kommer att kunna uppfylla solvenskapitalkravet senast den 1 januari 2032.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om innehållet i en plan för infasning och en årlig lägesrapport.

Skälen för förslaget: Genom *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet införs det – genom artikel 308e i Solvens II-direktivet – särskilda bestämmelser om vad som ska gälla för försäkringsföretag som använder de särskilda övergångsreglerna kring justering av de riskfria räntesatserna eller ett tillfälligt avdrag för de försäkrings-tekniska avsättningarna, och som inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan användning av övergångsreglerna.

Enligt artikel 308e *första stycket* ska ett försäkringsföretag som tillämpar övergångsbestämmelserna om justering av de riskfria räntesatserna eller om ett tillfälligt avdrag för de försäkrings-tekniska avsättningarna informera tillsynsmyndigheten så snart företaget konstaterar att det inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan en tillämpning av övergångsbestämmelserna. Enligt bestämmelserna ska tillsynsmyndigheten kräva att företaget vidtar nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de uppfyller solvenskapitalkravet vid utgången av övergångsperioden.

Enligt 308e *andra stycket* ska företaget, inom två månader från det att företaget konstaterade att det inte uppfyller solvenskapitalkravet utan tillämpning av övergångsreglerna, till sin tillsynsmyndighet lämna in en infasningsplan till tillsynsmyndigheten. I planen ska företaget redogöra för de åtgärder som har planerats för att företag ska uppfylla solvenskapitalkravet senast vid utgången av övergångsperioden. Av bestämmelsen framgår vidare att företaget får uppdatera planen under övergångsperioden.

Enligt 308e *tredje stycket* ska företaget varje år till sin tillsynsmyndighet lämna in en lägesrapport till sin tillsynsmyndighet, i vilken företaget ska redogöra för de åtgärder som har vidtagits. I samma stycke finns även en bestämmelse om att tillsynsmyndigheten ska återkalla tillståndet att använda övergångsregleringen om lägesrapporten visar att uppfyllandet av solvenskapitalkravet vid utgången av övergångsperioden är orealistisk.

Enligt utredningens mening bör merparten av bestämmelserna i artikel 308e tas in i den särskilda ikraftträdandelagen. Bestämmelserna om det närmare innehållet i en infasningsplan och en lägesrapport bör dock meddelas genom föreskrifter på lägre nivå.

5.38 Ändringar i bilagor till direktivet

Bedömning: Ändringarna i bilagor till Solvens II-direktivet kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Skälen för bedömningen: Genom *artikel 2.84* i Omnibus II-direktivet läggs det till två nya möjliga försäkringsföretagsformer i bilaga III till Solvens II-direktivet; European company respektive European cooperative society. Tillägget i bilaga III kräver ingen lagstiftningsåtgärd.

I *artikel 2.80* i Omnibus II-direktivet görs vissa justeringar i korrelationstabellen som finns i bilaga VII till Solvens II-direktivet. Justeringarna kräver ingen lagstiftningsåtgärd.

5.39 Ändringar i Eiopa-förordningen

Bedömning: Ändringarna i Eiopa-förordningen kräver inga lagstiftningsåtgärder.

Skälen för bedömningen: Genom *artikel 2a* i Omnibus II-direktivet görs vissa ändringar i Eiopa-förordningen. Ändringarna rör bl.a. parlamentets och rådets möjlighet att protestera mot tekniska standarder och möjligheten för Eiopa att pröva påståenden om brott mot EU-rätten.

Bestämmelserna i EU-förordningen – inklusive de ändringar som görs genom Omnibus II-direktivet – är direkt gällande i Sverige, och ändringarna kräver ingen lagstiftningsåtgärd.

5.40 Genomförande- och ikraftträdanderegler för Omnibus II-direktivet

Bedömning: Bestämmelserna i Omnibus II-direktivet om det direktivets genomförande och ikraftträdande kräver inga lagstiftningsåtgärder utöver de som redovisats ovan.

Skälen för bedömningen: Enligt *artikel 3* i Omnibus II-direktivet ska medlemsländerna anta lagar, förordningar etc. som är nödvändiga för att genomföra ett antal uppräknade artiklar senast den 31 mars 2015. Enligt artikel 1a ska lagarna etc. också publiceras senast den 31 mars 2015. Enligt artikel 1b ska bestämmelserna tillämpas från den 1 januari 2016.

Enligt artikel 2 ska texterna kommuniceras till kommissionen.

Enligt artikel 4 träder Omnibus II-direktivet i kraft dagen efter publicering i OJ. Artiklarna 2.15, 2.20 och 2.70 ska tillämpas från den 31 mars 2015.

Detta kräver inga lagstiftningsåtgärder utöver de som redovisats ovan.

6 Ekonomiska konsekvenser

En ny struktur har skapats inom EU för tillsynen av den finansiella sektorn. Syftet är att uppnå en väsentlig förbättring av möjligheterna att följa och analysera utvecklingen och att vidta relevanta åtgärder för att främja den finansiella stabiliteten i Sverige och i Europa. Detta system för finansiell tillsyn består bl.a. av tre europeiska tillsynsmyndigheter; Europeiska bankmyndigheten, Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten samt Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten. De nya tillsynsmyndigheterna ska till 60 procent finansieras av de nationella tillsynsmyndigheterna och till 40 procent över EU-budgeten. Från och med 2012 anvisas ett särskilt anslag på statens budget för ändamålet.

Genom förslagen i detta betänkande genomförs Omnibus II-direktivet. Direktivet innehåller ändringar i huvudsak av Solvens II-direktivet och i mindre mån Prospektivdirektivet. Ändringarna innebär – förutom preciseringar av de europeiska tillsynsmyndigheternas befogenheter – en rad nya krav på de nationella behöriga myndigheterna om samarbete och utbyte av information med de europeiska tillsynsmyndigheterna. Dessutom kompletteras Solvens II-regelverket med en rad justeringar som syftar till att underlätta tillhandahållandet av försäkringsprodukter med långfristiga garantier. Detta för att skydda mot att det uppstår artificiell volatilitet på finansmarknaderna.

Motsvarande ändringar av sektorsdirektiven på bank-, värdepappersmarknads- och tjänstepensionsområdet har gjorts i det s.k. Omnibus I-direktivet (se avsnitt 2.1).

Finansinspektionen har sedan 2012 tillförts ökade resurser bl.a. för att stärka arbetet med regelverken, utvidga tillsynen, öka det internationella arbetet och förbättra statistiken. Redan genomförandet av Omnibus I-direktivet innebär ett visst ökat ansvar och merarbete för Finansinspektionen när det gäller samarbete och

utbyte av information med de europeiska tillsynsmyndigheterna. Detta samarbete byggs nu ut till att även omfatta försäkringsområdet. Myndigheten har under senare år anvisats ökade resurser bl.a. för detta ändamål. Finansiering av förslagen i betänkandet bör således rymmas inom befintliga ramar.

De förslag som presenteras i betänkandet är som nämnts i huvudsak inriktade på regler som säkerställer ett väl fungerande samarbete mellan de behöriga myndigheterna och de europeiska tillsynsmyndigheterna. I övrigt föreslås endast en viss justering av Solvens II-regelverket. Några regler som innebär direkt ökade krav på de finansiella företagen eller på andra myndigheter än Finansinspektionen föreslås således inte. Förslagen torde därför endast få obetydliga konsekvenser för dessa.

7 Författningskommentar

7.1 Förslaget till lag om ändring i lagen (1991:980) om handel med finansiella instrument

2 kap. 17 §

Förslaget behandlas i avsnitt 4.1.

Paragrafen genomför artikel 1.2 i Omnibus II-direktivet.

Om ett grundprospekt eller ett tillägg till detta inte innehåller de slutliga villkoren för ett erbjudande av överlåtbara värdepapper till allmänheten, ska emittenten så snart det är möjligt ge in villkoren till Finansinspektionen för registrering och offentliggöra dessa enligt ett visst förfarande.

I paragrafen införs nu även en skyldighet för Finansinspektionen att så snart det är möjligt underrätta berörd behörig myndighet i en annan stat inom EES och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten om villkoren.

7.2 Förslaget till lag om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)

1 kap. 14 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.1 och 5.22.

Paragrafen genomför artiklarna 2.1 a, 2.1 b och 2.47 i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen införs definitioner av vad som avses med kvalificerad central motpart och externt kreditvärderingsinstitut. Det införs även en ändring av definitionen av tillsynskollegium.

5 kap. 6 a §

Förslaget behandlas i avsnitten 5.13.2 och 5.13.3.

Paragrafen genomför artikel 2.23 i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen anges att Finansinspektionen i ett enskilt fall får besluta att ett försäkringsföretag ska använda en matchningsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av den bästa skattningen.

Ett försäkringsföretag som har fått tillstånd använda en matchningsjusterad riskfri räntestruktur får inte återgå till att använda en riskfri räntestruktur *utan* matchningsjustering.

Om ett försäkringsföretag som har fått ett föreläggande att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering, får inte beviljas tillstånd att använda en sådan justering inom två år från föreläggandet.

5 kap. 6 b §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.13.6.

Paragrafen genomför artikel 2.23 i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen stadgas att ett försäkringsföretag får använda en volatilitetsjusterad riskfri räntestruktur vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

8 kap. 15 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.14.1.

Paragrafen genomför artikel 2.32 a i Omnibus II-direktivet.

Av paragrafen framgår att garantibeloppet för skadeförsäkringsföretag ska ändras från 2,2 miljoner euro till 2,5 miljoner euro. I de fall rörelsen omfattar vissa särskilda risker ska garantibeloppet ändras från 3,2 miljoner euro till 3,7 miljoner euro.

8 kap. 16 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.14.1.

Paragrafen genomför artikel 2.32 a i Omnibus II-direktivet.

Av paragrafen framgår att garantibeloppet för livförsäkringsföretag ska ändras från 3,2 miljoner euro till 3,7 miljoner euro.

8 kap. 17 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.14.1.

Paragrafen genomför artikel 2.32 a i Omnibus II-direktivet.

Av paragrafen framgår att garantibeloppet för återförsäkringsbolag ska ändras från 3,2 miljoner euro till 3,6 miljoner euro.

8 kap. 18 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.14.1.

Paragrafen genomför artikel 2.32 a i Omnibus II-direktivet.

Av paragrafen framgår att garantibeloppet för captivebolag som meddelar återförsäkring ska ändras från 1 miljon euro till 1,2 miljoner euro.

10 kap. 5 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.7.

Paragrafen genomför artikel 2.10 b tredje stycket i Omnibus II-direktivet.

I paragrafens fjärde stycke anges att i ett försäkringsföretag som använder volatilitetsjusteringen ska styrdokument för riskhantering innehålla riktlinjer för volatilitetsjusteringen.

10 kap. 5 a §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.7

Paragrafen genomför artikel 2.10 a i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen stadgas att ett försäkringsföretag som använder matchnings- eller volatilitetsjustering ska upprätta en särskild likviditetsplan och ska regelbundet utvärdera användningen av justeringar.

10 kap. 5 b §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.7.

Paragrafen genomför artiklarna 2.10 b och 2.10 c i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen anges att ett försäkringsföretag regelbundet ska utvärdera företagets känslighet för de antaganden som ligger till grund för fastställandet av den ränta som används vid beräkningen av den bästa skattningen.

10 kap. 5 c §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.8.

Paragrafen genomför artikel 2.10 c i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen stadgas att ett försäkringsföretag som använder bedömningar från externa kreditvärderingsinstitut vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna eller solvenskapitalkravet ska göra en egen bedömning av de externa bedömningarna.

10 kap. 7 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.9.

Paragrafen genomför artikel 2.11 i Omnibus II-direktivet.

I paragrafens fjärde stycke stagas att ett försäkringsföretag som använder matchnings-, volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntestrukturen, inom ramen för sin egen bedömning av solvensbehov (ORSA), ska göra en bedömning av om företaget lever upp till solvenskapitalkravet såväl med som utan tillämpning av matchnings-, volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna.

10 kap. 18 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.7–5.9.

Genom paragrafen införs nya bemyndiganden för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i de riktlinjer för volatilitetsjustering som avses i 5 § fjärde stycket, innehållet i en sådan likviditetsplan som avses i 5 a § 1, de närmare kraven på regelbundna utvärderingar som ska göras av försäkringsföretag som använder matchnings- eller volatilitetsjuste-

ring enligt 5 a § 2, de närmare kraven på regelbundna utvärderingar som ska göras av försäkringsföretag när det gäller företagets känslighet för de antaganden som ligger till grund för fastställandet av den relevanta riskfria räntestrukturen enligt 5 b §, hur en sådan egen bedömning som avses i 5 c § ska genomföras, samt om rapportering av resultat av den egna risk- och solvensbedömning enligt 9 §.

16 kap. 2 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.10.

Paragrafen genomför artikel 2.13 a i Omnibus II-direktivet.

I paragrafens andra stycke stadgas att ett försäkringsföretag som använder matchningsjustering i sin solvens- och verksamhetsrapport ska beskriva matchningsjusteringen och den portfölj av åtaganden och motsvarande tillgångar på vilka justeringen används, samt kvantifiera effekterna av en slopad matchningsjustering på företagets finansiella position.

Beskrivningen ska även innehålla information om huruvida företaget använder volatilitetsjustering och en kvantifiering av effekterna av en slopad volatilitetsjustering på företagets finansiella position.

17 kap. 3 §

Förslaget behandlas i avsnitten 5.12 och 5.13.8.

Paragrafen genomför artiklarna 2.14 och 2.17 i Omnibus II-direktivet.

Paragrafen innebär sedan tidigare att Finansinspektionen i sin tillsynsverksamhet ska samarbeta och utbyta information med behöriga myndigheter och Europeiska kommissionen i den utsträckning som följer av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen. Den utvidgas nu till att även omfatta Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

17 kap. 3 a §

Förslaget behandlas i avsnitten 5.3, 5.6 och 5.17.

Paragrafen genomför artikel 2.6 och 2.9 i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen anges att Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES

till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning när det gäller tillsyn över filialer i en annan medlemsstat, kontroll av information och överträdelse av beslut om rättelse.

17 kap. 6 a §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.13.3.

Paragrafen genomför artikel 2.23 i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen stadgas att ett försäkringsföretag omedelbart ska underrätta Finansinspektionen om företaget inte uppfyller villkoren för användning av matchningsjustering.

17 kap. 6 b §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.13.3.

Paragrafen genomför artikel 2.23 i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen anges att om ett försäkringsföretag inte längre uppfyller villkoren för användning av matchningsjustering ska Finansinspektionen förelägga företaget att åtgärda bristerna inom två månader från dagen då villkoren inte längre var uppfyllda. Om bristerna inte åtgärdas inom två månader, ska företaget föreläggas att omedelbart upphöra med användningen av matchningsjustering.

17 kap. 23 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.5.

Paragrafen genomför artikel 2.8 a i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen stadgas att om ett försäkringsföretag använder matchningsjustering, volatilitetsjustering eller de särskilda övergångsreglerna för den riskfria räntan, får Finansinspektionen besluta om kapitaltillägg, förutsatt att företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för justeringarna eller övergångsregleringen.

17 kap. 24 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.5.

Paragrafen genomför artikel 2.8 b i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen stadgas att kapitaltillägget ska vara proportionellt till de väsentliga risker som uppstår till följd av de avvikelser som har föranlett detta.

20 kap. 7 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.15.

Paragrafen genomför artikel 2.36 i Omnibus II-direktivet.

I paragrafens första stycke stadgas att om Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten har meddelat att det föreligger exceptionella förhållanden – och dessa förhållanden påverkar ett försäkringsföretag som är föremål för tillsynsåtgärder med anledning av att företaget inte uppfyller solvenskapitalkravet – får Finansinspektionen förlänga den tidsperiod inom vilken företaget återigen ska uppfylla solvenskapitalkravet med högst sju år.

21 kap. 5–5 b §§

Förslaget behandlas i avsnitt 5.28.

Paragraferna genomför artikel 2.65 i Omnibus II-direktivet.

Processen för beslut om grupp-tillsynsmyndighet ska anpassas efter den nya europeiska tillsynsordningen. Genom paragraferna införs en sådan beslutsordning.

21 kap. 19–21 b §§

Förslaget behandlas i avsnitt 5.25.

Paragraferna genomför artikel 2.51 i Omnibus II-direktivet.

Processen för beviljande av tillstånd till användning av interna modeller på gruppnivå ska anpassas efter den nya europeiska tillsynsordningen. Genom paragraferna införs en sådan beslutsordning.

21 kap. 23 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.26.

Paragrafen genomför artiklarna 2.52 och 2.53 i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen stadgas att Finansinspektionen, när inspektionen är grupp tillsynsmyndighet, får besluta om kapitaltillägg till det grupp-baserade solvenskapitalkravet om detta kapitalkrav inte stämmer överens med gruppens riskprofil samt vilka omständigheter som särskilt ska beaktas vid denna bedömning.

I det fallet ska även beaktas om ett försäkringsföretag använder matchningsjustering, volatilitetsjustering eller övergångsreglering och företagets riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som ligger till grund för justeringarna eller övergångsregleringen.

21 kap. 30–50 §§

Förslaget behandlas i avsnitt 5.27.

Paragraferna genomför artikel 2.56–2.59 i Omnibus II-direktivet.

Processen för beslut om särskild tillsynsordning och beslutsordningen inom ramen för denna, ska anpassas efter den nya europeiska tillsynsordningen. Genom paragraferna införs en sådan beslutsordning.

21 kap. 50 b och 50 c §§

Förslaget behandlas i avsnitt 5.31.

Paragraferna genomför artikel 2.69 i Omnibus II-direktivet.

Det försäkringsföretag som är i toppen av en grupp ska, enligt 50 b §, på begäran av Finansinspektionen lämna de uppgifter som behövs för grupp tillsynen.

Om försäkringsföretaget inte fullgör sin uppgiftsskyldighet inom skälig tid, får Finansinspektionen, enligt 50 c §, förelägga ett annat företag inom gruppen att lämna uppgifterna direkt till inspektionen.

21 kap. 50 e §

Förslaget behandlas i avsnitten 5.24, 5.29, 5.30, 5.32 och 5.34.

Paragrafen genomför artiklarna 2.50, 2.55, 2.66, 2.67 och 2.75 i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen anges att Finansinspektionen får hänskjuta en fråga som rör ett förfarande av en annan behörig myndighet inom EES till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten för tvistlösning när det gäller likvärdighet avseende anknutna försäkringsföretag och återförsäkringsföretag i tredjeland, samarbete och utbyte av information, samarbete inom tillsynskollegier, kontroll av information för grupp-tillsyn samt beslut om likvärdighet som strider mot ett beslut som tidigare har fattats av en annan behörig tillsynsmyndighet.

21 kap. 54 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.33.

Paragrafen genomför artikel 2.72 i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen stadgas att försäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag årligen ska offentliggöra den juridiska strukturen på den grupp som företaget ingår i, en beskrivning av alla dotterföretag, filialer och väsentliga anknutna företag i gruppen samt gruppens struktur för styrning och organisation.

21 kap. 57, 58 och 61 §§

Förslaget behandlas i avsnitt 5.34.1.

Paragraferna genomför artikel 2.75 i Omnibus II-direktivet.

När ett moderföretag till ett försäkringsföretag är en försäkringsgivare från tredje land, ett försäkringsholdingföretag med huvudkontor utanför EES eller ett blandat finansiellt holdingföretag med huvudkontor utanför EES, ska Finansinspektionen, enligt 57 §, kontrollera om den tillsyn som utövas av en tillsynsmyndighet i tredje land är likvärdig med den grupp-tillsyn som föreskrivs i Solvens II-direktivet, förutsatt att Finansinspektionen skulle ha varit grupp-tillsynsmyndighet om kriterierna i Solvens II-direktivet för utseende av grupp-tillsynsmyndighet hade varit tillämpliga.

Vid bedömningen av om inspektionen skulle ha varit grupp-tillsynsmyndighet ska det bortses från den del av toppen av gruppen som ligger utanför EES.

Finansinspektionen är, enligt 58 §, skyldig att utföra en sådan kontroll på begäran av moderföretaget eller av en EES-försäkringsgivare inom gruppen.

Innan Finansinspektionen tar ställning till om tillsynen är likvärdig, ska inspektionen samråda med berörda behöriga myndigheter. Inspektionen ska också före ställningstagandet ha rådfrågat Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

Finansinspektionen får fatta ett beslut om likvärdighet och som strider mot ett beslut som tidigare har fattats av en annan behörig tillsynsmyndighet, endast om det skett väsentliga förändringar i tillsynsordningen i det tredje land som avses. Om andra tillsynsmyndigheter inte samtycker till ett sådant beslut, får Finansinspektionen hänskjuta ärendet till Eiopa (se 58 e §).

Om kommissionen har beslutat att tillsynen inte är likvärdig, ska Finansinspektionen besluta att tillämpa bestämmelserna om grupp-tillsyn analogt på gruppen.

I de fall Europeiska kommissionen har fattat ett beslut om att den tillsyn som utövas av tillsynsmyndigheten i tredje land är tillfälligt likvärdig, men det finns ett försäkringsföretag som är dotterföretag till ett moderföretag utanför EES och dotterföretaget har en balansomslutning som är större än balansomslutningen för moderföretaget ska grupp-tillsyn utövas av Finansinspektionen (61 §).

21 kap. 62 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.34.2.

Paragrafen genomför artikel 2.76 i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen stadgas att om tillsynen inte bedöms likvärdig, ska Finansinspektionen besluta att bestämmelserna om grupp-tillsyn avseende grupp-solvans, riskkoncentrationer, interna transaktioner, riskhantering och intern kontroll ska tillämpas på gruppen på samma sätt som om företaget i toppen av gruppen hade haft sitt huvudkontor inom EES, eller besluta att använda andra tillsynsmetoder, om dessa metoder säkerställer att tillsynen över företagen i gruppen är tillräcklig.

Vid beräkningen av grupp-solvans ska moderföretaget i tredje land hanteras som ett försäkringsföretag som omfattas av samma

villkor för att poster i kapitalbasen ska få medräknas för att täcka solvenskapitalkravet.

7.3 Förslaget till lag om införande av lagen om ändring i försäkringsrörelselagen (2010:2043)

1 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.36.

Paragrafen genomför artikel 2.81 och 2.83 i Omnibus II-direktivet.

Förändringarna i försäkringsrörelselagen och övriga lagar till följd av Solvens II-direktivet ska träda i kraft den 1 januari 2016, med undantag för 2 och 3 §§ i denna lag som ska träda i kraft den 1 juli 2015.

2 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.36.

Paragrafen genomför artikel 2.80 i Omnibus II-direktivet (artikel 308a.1 i Solvens II-direktivet).

Det är här fråga om infasningsregler. I paragrafen stadgas att under tiden från och med den 1 juli 2015 till och med den 31 december 2015 ska Finansinspektionen, på begäran av ett försäkringsföretag, kunna göra granskningar och besluta om godkännande av interna modeller, tilläggskapital, klassificering av kapitalbasmedel, företagsspecifika parametrar, specialföretag, durationsbaserade aktiekursrisker och de särskilda övergångsbestämmelserna kring beräkningen av bästa skattning och försäkringstekniska avsättningar. Grunden för granskningen finns i relevanta regler i Solvens II-direktivet och de rättsakter som har meddelats med stöd av dessa. Dessa rättsakter ska vara beslutade av riksdagen och offentliggjorda den 1 juli 2015 – de träder dock inte ikraft förrän den 1 januari 2016.

I bestämmelsen ges även möjlighet för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om grunderna för granskningen.

3 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.36.

Paragrafen genomför artikel 2.80 i Omnibus II-direktivet (artikel 308 a.2–308 a.4 i Solvens II-direktivet).

I likhet med 2 § är det även här fråga om infasningsregler. I paragrafen stadgas att under tiden från och med den 1 juli 2015 till och med den 31 december 2015 ska Finansinspektionen, på begäran av ett försäkringsföretag, kunna göra en granskning och ha befogenhet att fastställa grupp-tillsynens nivå och omfattning, fastställa grupp-tillsynsmyndigheten, inrätta ett tillsynskollegium, dra av ägarintresse, fastställa valet av metod för beräkning av grupp-solvens och fatta beslut om likvärdighet och tillfällig likvärdighet. Dessutom ha befogenhet att låta försäkringsföretaget omfattas av artiklarna 238 och 239, fatta beslut som avses i artiklarna 262 och 263 och fastställa tillämpning av övergångsbestämmelser enligt artikel 308 b i Solvens II-direktivet.

Grunden för granskningen finns i relevanta regler i Solvens II-direktivet och de rättsakter som har meddelats med stöd av dessa. Dessa rättsakter ska vara beslutade av riksdagen och offentligjorda den 1 juli 2015 – de träder dock inte ikraft förrän den 1 januari 2016.

I paragrafen stadgas särskilt att beslut under infasningstiden i dessa grupprelaterade frågor inte ska börja gälla före den 1 januari 2016.

I bestämmelsen ges även möjlighet för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om grunderna för granskningen.

4 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.37.1.

Paragrafen genomför artikel 2.80 i Omnibus II-direktivet (artikel 308 b.1–308 b.3).

I paragrafen stadgas att Finansinspektionen i ett enskilt fall får besluta att ett försäkringsföretag, som senast den 1 januari 2016 upphört med att teckna nya försäkringsavtal och uteslutande förvaltar sitt befintliga bestånd i syfte att avsluta sin verksamhet, ska undantas från skyldigheten att tillämpa vissa delar av försäkringsrörelselagen.

5 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.37.3.

Paragrafen genomför artikel 2.80 i Omnibus II-direktivet (artikel 308 b.9 och 308 b.10 i Solvens II-direktivet).

I paragrafen stadgas att kapitalbasposter i primärkapitalet som har emitterats före den 1 januari 2016 och som enligt den reglering som gäller per den 31 december 2015 får ingå i ett försäkringsföretags kapitalbas, men maximalt utgöra 50 procent av kapitalbasen, ska klassificeras som s.k. nivå 1-kapital fram till den 31 december 2025.

Kapitalbasposter i primärkapitalet som har emitterats före den 1 januari 2016 men som enligt den reglering som gäller per den 31 december 2015 maximalt får utgöra 25 procent av kapitalbasen ska klassificeras som s.k. nivå 2-kapital fram till den 31 december 2025.

6 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.37.4.

Paragrafen genomför artikel 2.80 i Omnibus II-direktivet (artikel 308 b.11 i Solvens II-direktivet).

I paragrafen stadgas att bestämmelserna i EU-förordningen på nivå II om villkor för att få använda ompaketerade lån inte gäller för lån som har utfärdats före den 1 januari 2011, under förutsättning att den underliggande exponeringen inte har utökats eller blivit ersatt efter den 31 december 2014.

7 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.37.7.

Paragrafen genomför artikel 2.80 i Omnibus II-direktivet (artikel 308 b.14 i Solvens II-direktivet).

I paragrafen stadgas att för försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande inte uppfyller de nya solvenskapitalkraven, men som uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt äldre rätt, ska bestämmelserna om ingripande vid bristande uppfyllelse av solvenskapitalkravet inte tillämpas under år 2016 och 2017. Under de två första åren efter lagens ikraftträdande ska i stället denna paragrafs *särskilda bestämmelser om ingripande* vid bristande efterlevnad av solvenskapitalkravet tillämpas.

Enligt de särskilda bestämmelserna ska Finansinspektionen vid lagens ikraftträdande förelägga de aktuella försäkringsföretagen att vidta nödvändiga åtgärder för att uppfylla solvenskapitalkravet senast den 31 december 2017.

Under den period då de särskilda bestämmelserna gäller ska företaget var tredje månad ge in en lägesrapport till Finansinspektionen avseende vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortlöper med att uppfylla solvenskapitalkravet.

Om ett försäkringsföretags lägesrapport visar att det inte har skett några väsentliga framsteg när det gäller företagets möjlighet att uppfylla solvenskapitalkravet senast den 31 december 2017, ska de nya bestämmelserna om ingripande i försäkringsrörelselagen tillämpas.

8 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.14.3.

Paragrafen genomför artikel 2.34 i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen stadgas att för försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande inte uppfyller de nya minimikapitalkraven, men som uppfyller kraven på tillräcklig kapitalbas enligt äldre rätt, ska bestämmelserna om ingripande vid bristande uppfyllelse av minimikapitalkravet inte tillämpas under år 2016.

9 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.14.2.

Paragrafen genomför artikel 2.32 b i Omnibus II-direktivet.

I paragrafen fastställs tidsmässigt de övergångsvisa möjligheterna för Finansinspektionen att kräva att ett försäkringsföretag vid beräkning av minimikapitalkravet ska tillämpa de s.k. gränsvärdena i relation till det solvenskapitalkrav som fås genom tillämpning av standardformeln till den 31 december 2017.

10 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.37.8.

Paragrafen genomför artikel 2.80 i Omnibus II-direktivet (artikel 308 b.15 i Solvens II-direktivet).

I paragrafen stadgas att ett försäkringsföretag som vid lagens ikraftträdande bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar ska, till den 31 december 2019, tillämpa bestämmelserna i försäkringsrörelselagen och lagen om årsredovisning i försäkringsföretag i den lydelse dessa lagar har den 31 december 2015.

11 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.37.9.

Paragrafen genomför artikel 2.80 i Omnibus II-direktivet (artikel 308 c i Solvens II-direktivet).

I paragrafen stadgas att Finansinspektionen i ett enskilt fall får besluta att ett försäkringsföretag övergångsvis ska använda en tillfälligt justerad riskfri räntestruktur vid beräkningen av den bästa skattningen.

I bestämmelsen ges även möjlighet för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de närmare kraven för tillstånd och den närmare beräkningen av den tillfälliga justeringen.

12 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.37.10.

Paragrafen genomför artikel 2.80 i Omnibus II-direktivet (artikel 308 b.1–308 b.4 i Solvens II-direktivet).

I paragrafen stadgas att Finansinspektionen i ett enskilt fall får besluta att ett försäkringsföretag övergångsvis ska använda ett tillfälligt avdrag vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna.

I bestämmelsen ges även en möjlighet för regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om de närmare kraven för tillstånd och den närmare beräkningen av det tillfälliga avdraget.

13 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.37.13.

Paragrafen genomför artikel 2.80 i Omnibus II-direktivet (artikel 308 e i Solvens II-direktivet).

I paragrafen stadgas att ett försäkringsföretag som tillämpar övergångsbestämmelserna om justering av de riskfria räntesatserna eller om ett tillfälligt avdrag för de försäkringstekniska avsättningarna omedelbart ska underrätta Finansinspektionen om företaget inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan en tillämpning av övergångsbestämmelserna.

Finansinspektionen ska förelägga företaget att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att företaget kan uppfylla solvenskapitalkravet senast den 1 januari 2032, och att inom två månader från dagen för bristens konstaterande överlämna en plan för infasning till inspektionen.

Företaget ska överlämna en årlig lägesrapport till Finansinspektionen.

14 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.37.13.

Paragrafen genomför artikel 2.80 i Omnibus II-direktivet (artikel 308 e i Solvens II-direktivet).

I paragrafen stadgas att Finansinspektionen ska återkalla tillstånd att använda den övergångsvisa regleringen kring justering av de riskfria räntesatserna eller ett tillfälligt avdrag för de försäkringstekniska avsättningarna om lägesrapporten i 13 § visar att företaget inte kommer att kunna uppfylla solvenskapitalkravet senast den 1 januari 2032.

15 §

Förslaget behandlas i avsnitt 5.37.13.

Paragrafen genomför artikel 2.80 i Omnibus II-direktivet (artikel 308 e i Solvens II-direktivet).

I paragrafen ges en möjlighet för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om innehållet i en plan för infasning och en årlig lägesrapport.

16 och 17 §§

Förslaget behandlas i avsnitt 5.37.12.

Paragrafen genomför artikel 2.80 i Omnibus II-direktivet (artikel 308b.17 i Solvens II-direktivet).

I 16 § stadgas att de övergångsbestämmelser som gäller för enskilda försäkringsföretag avseende behandlingen av kapitalbasposter som har emitterats före lagens ikraftträdande, tillämpliga bestämmelser för vissa typer av lån som har utgetts före den 1 januari 2011, försäkringsföretag som bedriver verksamhet som avser tjänstepensionsförsäkringar, tillfällig justering av riskfria räntor, och tillfälliga åtgärder samt ingripanden gäller, utan hinder av bestämmelserna om kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå i försäkringsrörelselagens lydelse efter den 31 december 2015, i tillämpliga delar även på gruppnivå.

I 17 § stadgas att de övergångsbestämmelser som gäller för enskilda försäkringsföretag avseende ingripande när kraven på tillräcklig kapitalbas inte är uppfyllda gäller, utan hinder av bestämmelserna om kapitalbas och kapitalkrav på gruppnivå i försäkringsrörelselagens lydelse efter den 31 december 2015, i tillämpliga delar även på gruppnivå om försäkringsföretagen i en grupp uppfyller de gruppbaseade kapitalkraven i försäkringsrörelselagens lydelse den 31 december 2015 men inte uppfyller kapitalkravet på gruppnivå.

Kommittédirektiv 2013:32

Särskild reglering för tjänstepensionsinstitut

Beslut vid regeringssammanträde den 21 mars 2013.

Sammanfattning av uppdraget

En särskild utredare ska lämna förslag till ny rörelse reglering för tjänstepensionsinstitut. Som utgångspunkt för uppdraget gäller att de nya instituten ska uppfylla kraven för att omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (tjänstepensionsdirektivet).

Utredaren ska bl.a.

- analysera och överväga hur tillämpningsområdet för den nya lagstiftningen ska avgränsas,
- överväga hur lämpliga solvensregler för tjänstepensionsinstituten ska utformas,
- analysera och överväga hur lämpliga associationsrättsliga regler för tjänstepensionsinstituten ska utformas,
- överväga vilka andra regler som krävs till följd av tjänstepensionsdirektivet,
- analysera och överväga övergångs- och ombildningsregler för befintliga företag – exempelvis livförsäkringsföretag och tjänstepensionskassor – som kan uppfylla tjänstepensionsdirektivets definition av tjänstepensionsinstitut,
- överväga hur lämpliga redovisningsregler för tjänstepensionsinstituten ska utformas,

- utarbeta de författningsförslag som behövs för den nya rörelse-regleringen för tjänstepensionsinstitut, och
- lämna förslag till följdändringar som behövs i annan lagstiftning.

Uppdraget ska redovisas senast den 31 december 2013.

Bakgrund

Tryggande av tjänstepension

Tjänstepension kan tryggas på tre avdragsgilla sätt: genom betalningar av premier för en tjänstepensionsförsäkring, avsättningar till en pensionsstiftelse och avsättningar i arbetsgivarens egen balansräkning (se 28 kap. 3 § inkomstskattelagen [1999:1229]). Tryggande genom avsättningar till en pensionsstiftelse eller i arbetsgivarens balansräkning regleras i lagen (1967:531) om tryggande av pensionsutfästelse m.m. (tryggandelagen).

Tryggande av tjänstepension genom betalning av premier för en tjänstepensionsförsäkring är den vanligaste tryggandeformen. I de flesta fall betalas premierna till ett försäkringsföretag som har tillstånd enligt försäkringsrörelselagen (2010:2043), förkortad FRL. I övriga fall betalas premierna till en s.k. tjänstepensionskassa. En tjänstepensionskassa är en särskild föreningsform – understödsförening – som inte får driva affärsmässig försäkringsrörelse. En tjänstepensionskassa tillhandahåller försäkringar till en viss bestämd krets personer, såsom anställda i ett visst företag eller personer som tillhör en viss yrkesgrupp eller liknande. Tjänstepensionskassorna har tidigare tillämpat lagen (1972:262) om understödsföreningar, förkortad UFL. Den lagen upphävdes dock vid ikraftträdandet av FRL den 1 april 2011. De understödsföreningar som var registrerade vid den tidpunkten får fortsätta att driva sin verksamhet enligt UFL till utgången av år 2014 (7 § lagen [2010:2044] om införande av försäkringsrörelselagen [2010:2043]). De understödsföreningar som vid utgången av år 2014 inte har ansökt om tillstånd att driva verksamhet enligt FRL ska träda i likvidation.

Solvens II-direktivet

Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II)¹, kallat Solvens II-direktivet, är en samlad EU-rättslig reglering av försäkringsrörelse. Tidpunkten för införlivandet av direktivet i nationell rätt är bestämd till den 30 juni 2013², men datumet kan komma att senareläggas. Genom direktivet upphävs ett flertal befintliga direktiv, bl.a. Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG av den 5 november 2002 om livförsäkring³, kallat konsoliderade livförsäkringsdirektivet, som innehåller de nu gällande rörelsereglerna för livförsäkringsverksamhet.

Av artikel 2.3 i Solvens II-direktivet framgår att direktivet är tillämpligt på livförsäkring som omfattar ”kapitalförsäkring för livsfall och/eller dödsfall”. Det innebär att alla pensionsförsäkringar, såväl tjänstepensionsförsäkringar som övriga pensionsförsäkringar, omfattas av direktivets livförsäkringsbegrepp.

En pensionsförsäkring är till sin natur en försäkring som avser lång levnad, dvs. en försäkring mot risken att på ålderdomen stå utan inkomst. Det är således en försäkring tecknad ”för livsfall”. En livförsäkring som ger rätt till utbetalning av visst belopp till efterlevande om försäkringstagaren avlider är en försäkring tecknad ”för dödsfall”.

För att driva livförsäkringsverksamhet krävs tillstånd. De företag som beviljas tillstånd omfattas av direktivet i egenskap av försäkringsföretag (artiklarna 13.1 och 14.1 i Solvens II-direktivet).

All livförsäkringsverksamhet omfattas emellertid inte av Solvens II-direktivet. För tjänstepensionsverksamhet är undantagsbestämmelsen i artikel 9.2 i Solvens II-direktivet av särskilt intresse. Av artikeln framgår att direktivet inte ska tillämpas på följande livförsäkringsverksamhet.

¹ EUT L 335, 17.12.2009, s. 1–155 (Celex 32009L0138), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/23/EU (EUT L 249, 14.9.2012, s. 1–2, Celex 32012L0023).

² Se Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/23/EU av den 12 september 2012 om ändring av direktiv 2009/138/EG (Solvens II) vad gäller datumet för dess införlivande och datumet för dess tillämpning samt datumet för när vissa direktiv upphör att gälla (EUT L 249, 14.9.2012, s. 1–2, Celex 32012L0023).

³ EGT L 345, 19.12.2002, s. 1–51 (Celex 32002L0083), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/19/EG (EUT L 76, 19.3.2008, s. 44–45, Celex 32008L0019).

Verksamhet som bedrivs av andra organisationer än företag som avses i artikel 2, och som har till ändamål att tillhandahålla förmåner för anställda eller självständiga näringsidkare, som är knutna till ett företag eller grupp av företag eller till en viss bransch eller grupp av branscher, i händelse av dödsfall eller överlevnad eller vid nedläggning eller inskränkning av verksamhetskällan, oavsett om de åtaganden som verksamheten omfattar vid varje tillfälle helt motsvaras av de försäkringsmatematiska avsättningarna.

Undantagsregeln har haft samma sakliga lydelse sedan rådets första direktiv 79/267/EEG av den 5 mars 1979 om samordning av lagar och andra författningar om rätten att starta och driva direkt livförsäkringsrörelse⁴, kallat första livförsäkringsdirektivet. Med stöd av denna regel har de svenska tjänstepensionskassorna undantagits från regleringen av livförsäkringsverksamhet (se SOU 1990:101 s. 165 f., SOU 1998:82 s. 95 f. och prop. 2004/05:165 s. 108).

Tjänstepensionsdirektivet

Tjänstepensionsdirektivet⁵ avser att reglera sådana institut som tillhandahåller tjänstepensionsförmåner och som inte omfattas av annan EU-rättslig reglering (se skäl 4). I artikel 2.2 anges vilka institut som undantas från direktivets tillämpningsområde. Bland de undantagna instituten finns de som omfattas av konsoliderade livförsäkringsdirektivet (se skäl 12 och artikel 2.2 b). På grund av en särskild hänvisningsbestämmelse i Solvens II-direktivet kommer de institut som i framtiden omfattas av Solvens II-direktivet att vara uteslutna från tjänstepensionsdirektivets tillämpningsområde (se artikel 310 i Solvens II-direktivet). För att skapa konkurrensneutralitet mellan den tjänstepensionsverksamhet som bedrivs i tjänstepensionsinstitut och den tjänstepensionsverksamhet som bedrivs i livförsäkringsföretag finns en möjlighet för medlemsstaterna att tillämpa vissa regler i tjänstepensionsdirektivet – om bl.a. kapitalplaceringar och försäkringstekniska avsättningar – på livförsäkringsföretagens tjänstepensionsverksamhet. Denna option för medlemsstaterna återfinns i artikel 4 (se även skäl 12).

⁴ EGT L 63, 13.03.1979 s. 1–18 (Celex 31979L0267), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets förordning 1882/2003/EG (EUT L 284, 31.10.2003, s. 1–53, Celex 32003R1882), samt artikel 3.3 i konsoliderade livförsäkringsdirektivet.

⁵ EGT L 235, 23.9.2003, s. 10–21 (Celex 32003L0041), senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU (EUT L174, 1.7.2011, s. 1–73, Celex 32011L0061).

Tjänstepensionsdirektivet är direkt tillämpligt på tjänstepensionsinstitut, som definieras som ett institut som ”oavsett dess rättsliga form, förvaltar fonderade medel och som är etablerat oberoende av uppdragsgivande företag eller branschorganisation utifrån syftet att tillhandahålla pensionsförmåner i samband med yrkesutövning” (se artikel 6 a). Med pensionsförmåner menas ”förmåner som betalas ut med anledning av uppnådd pensionsålder eller förväntat uppnående av pensionsålder” (se artikel 6 d).

Vid genomförandet av tjänstepensionsdirektivet i svensk rätt konstaterades att direktivet inte var tillämpligt på livförsäkringsföretagen (se prop. 2004/05:165 s. 108). Sverige valde vid genomförandet att utnyttja optionen för medlemsstaterna i artikel 4. Livförsäkringsföretagen gavs därmed i stället tillträde till vissa av tjänstepensionsdirektivets regler såvitt gäller deras tjänstepensionsverksamhet (se a. prop. s. 116–119). Däremot gjordes bedömningen att tjänstepensionskassorna och pensionsstiftelserna omfattades av definitionen av tjänstepensionsinstitut (se a. prop. s. 108–111).

Direktivet införlivades med svensk rätt genom ändringar i FRL, tryggandelagen och UFL.

Tjänstepensionsdirektivet står inför en översyn. Europeiska kommissionen har uttalat att ett förslag till omarbetat tjänstepensionsdirektiv kommer att presenteras under sommaren 2013. Det är dock möjligt att förslaget kommer att senareläggas.

Upphävandet av UFL

UFL upphävdes vid ikraftträdandet av FRL den 1 april 2011. Enligt 7 § lagen (2010:2044) om införande av försäkringsrörelselagen (2010:2043) får understödsföreningarna under en övergångsperiod fortsätta att driva sin verksamhet enligt UFL. Efter övergångsperioden måste föreningarna ansöka om tillstånd enligt FRL eller träda i likvidation. Ändringarna som genomfördes vid införandet av FRL medförde att tjänstepensionskassorna omfattas av Solvens II-direktivets tillämpningsområde i stället för tjänstepensionsdirektivets tillämpningsområde.

I remissbehandlingen inför dessa förändringar gjordes invändningen att svenska tjänstepensionskassor ålades strängare kapitalkrav än tjänstepensionsinstituten i övriga EES-länder. Intresset av konkurrensneutralitet inom Sverige mellan å ena sidan tjänste-

pensionskassorna och å andra sidan livförsäkringsföretagen ansågs dock väga tyngre. Det betonades att tjänstepensionsmarknaden i stort sett var en nationell begivenhet och att inordningen av tjänstepensionskassorna i FRL medförde fördelar som uppvägs av nackdelarna i fråga om konkurrensneutralitet på europeisk nivå. Det framhölls dock att förnyade överväganden skulle göras inom ramen för genomförandet av Solvens II-direktivet (se Ds 2009:55 s. 151 samt prop. 2009/10:246 s. 216 f.).

Solvens II-utredningens förslag om tjänstepensionsverksamhet

Solvens II-direktivet antogs av Europaparlamentet och rådet under hösten 2009. En särskild utredare fick i uppdrag av regeringen att lämna förslag till hur direktivet skulle genomföras i svensk rätt (dir. 2010:14). Utredningen antog namnet Solvens II-utredningen. I uppdraget ingick att analysera hur den tjänstepensionsverksamhet som bedrivs av livförsäkringsföretag ska regleras. För den verksamheten har Sverige, med stöd av optionen för medlemsstaterna i artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet, valt att låta tjänstepensionsdirektivets regler om bl.a. placeringar och försäkringstekniska avsättningar gälla. I optionen ingår dock inte tjänstepensionsdirektivets bestämmelser om kapitalkrav. Kapitalkraven i den EU-rättsliga livförsäkringsrörelseregleringen gäller för all verksamhet hos livförsäkringsföretag, dvs. även för tjänstepensionsverksamheten. Under den tid som konsoliderade livförsäkringsdirektivet ska tillämpas är kapitalkraven i tjänstepensionsdirektivet och i konsoliderade livförsäkringsdirektivet desamma (se artiklarna 27 och 28 i konsoliderade livförsäkringsdirektivet och artikel 17 i tjänstepensionsdirektivet). I Solvens II-direktivet införs dock en annan reglering i fråga om kapitalkrav. Den tidigare regleringen bibehålls i tjänstepensionsdirektivet.

Solvens II-utredningen överlämnade i oktober 2011 betänkandet *Rörelsereglering för försäkring och tjänstepension* (SOU 2011:68). Utredningen föreslog en särskild lag, baserad på tjänstepensionsdirektivet, för de institut som endast bedriver tjänstepensionsrörelse. Befintliga tjänstepensionskassor ska enligt utredningens förslag kunna ombilda sig och bli tjänstepensionsföretag, vilket är den nya benämningen på dessa institut (se s. 496–502). Detsamma föreslås gälla för livförsäkringsföretag som uteslutande eller så gott som uteslutande bedriver tjänstepensionsverksamhet.

För livförsäkringsföretag som bedriver både tjänstepensionsverksamhet och övrig livförsäkringsverksamhet krävs en renodling av verksamheten om de vill ombilda sig till tjänstepensionsföretag, t.ex. på så sätt att de försäkringar som inte är tjänstepensionsförsäkringar ska överföras till ett separat institut. Företagets verksamhetstillstånd ska därefter kunna omvandlas från ett tillstånd för livförsäkringsrörelse enligt FRL till ett tillstånd för tjänstepensionsrörelse enligt den nya lagen. Enligt utredningens förslag ska det även fortsättningsvis vara möjligt att bedriva tjänstepensionsverksamhet enligt FRL, dvs. enligt en reglering som baseras på Solvens II-direktivet. Vidare har utredningen föreslagit att institut som endast bedriver tjänstepensionsverksamhet ska ha möjlighet att välja mellan att driva sin verksamhet enligt FRL eller enligt den föreslagna lagen (se s. 105). Utredningens förslag innebär att tjänstepensionsdirektivet i sin helhet blir tillgängligt för svenska livförsäkringsföretag. Utredningen föreslår därför att Sverige inte längre ska utnyttja optionen för medlemsstaterna i artikel 4 i tjänstepensionsdirektivet (se s. 102 f.).

Utgångspunkten för utredningens förslag är att såväl Solvens II-direktivet som tjänstepensionsdirektivet är möjliga att använda som grund för regleringen av svensk tjänstepensionsverksamhet. Enligt utredningens bedömning är direktiven alternativa regleringar för tjänstepensionsverksamhet (se s. 98–100.) Meddelandet av tjänstepensionsförsäkring omfattas enligt utredningens bedömning både av beskrivningen i Solvens II-direktivet av livförsäkringsverksamhet (se artikel 2.3 i Solvens II-direktivet) och av beskrivningen i tjänstepensionsdirektivet av tillhandahållandet av pensionsförmåner (se artikel 6 a och d i tjänstepensionsdirektivet).

Finansdepartementets tjänstepensionspromemoria

I april 2012 remitterade Finansdepartementet promemorian Förhållandet mellan Solvens II-direktivet och tjänstepensionsdirektivet. Enligt promemorian är direktiven inte alternativa regleringar för institut som meddelar tjänstepensionsförsäkringar. Endast de institut som inte omfattas av Solvens II-direktivet kan omfattas av tjänstepensionsdirektivet. Detta följer av artikel 2 i tjänstepensionsdirektivet. I artikeln undantas ett antal redan reglerade institutskategorier från direktivets tillämpningsområde. De institut som är undantagna från Solvens II-direktivets tillämpningsområde kan

dock, enligt bedömningen som gjordes i promemorian, omfattas av tjänstepensionsdirektivet.

Solvens II-utredningens förslag innehåller inget krav på att de nya instituten ska vara undantagna från Solvens II-direktivets tillämpningsområde. Inte heller uppställs krav på slutenhet eller på möjligheter till extra bidrag från arbetsgivarna. Enligt bedömningen i Finansdepartementets promemoria kan utredningens förslag medföra att företag som omfattas av Solvens II-direktivet undantas från den nationella försäkringsrörelselagstiftningen.

Mot bakgrund av detta gjordes bedömningen i promemorian att Solvens II-utredningens förslag inte kan genomföras. För tjänstepensionskassornas del föreslås därför att övergångsperioden ska förlängas från 2014 års utgång till 2017 års utgång.

I promemorian angavs att en ny reglering för tjänstepensionsinstitut ska tas fram i samband med genomförandet av det omarbetade tjänstepensionsdirektivet.

Europeiska kommissionens skrivelse

Europeiska kommissionen har uttalat sig i frågan om förhållandet mellan Solvens II-direktivet och tjänstepensionsdirektivet. Kommissionen har i en skrivelse som kom in till Finansdepartementet den 7 januari 2013 (dnr Fi2011/4348) anfört bl.a. följande. Artikel 2.2 b i tjänstepensionsdirektivet innehåller en avgränsningsregel. Denna innebär att tjänstepensionsdirektivet inte gäller för institut som omfattas av konsoliderade livförsäkringsdirektivet, vilket ska inarbetas i Solvens II-direktivet. Detta medför att livförsäkringsföretag som bedriver tjänstepensionsverksamhet är uteslutna från tjänstepensionsdirektivets tillämpningsområde. På liknande sätt är den livförsäkringsverksamhet som bedrivs i tjänstepensionsinstitut undantagen från Solvens II-direktivets tillämpningsområde enligt artikel 9.2 i Solvens II-direktivet.

Uppdraget

Det finns behov av att analysera och överväga ett antal frågor rörande genomförandet av tjänstepensionsdirektivet i svensk rätt. En särskild utredare bör få i uppdrag att göra detta. Utgångs-

punkten för uppdraget är att skapa en reglering som gör det möjligt att bilda nya tjänstepensionsinstitut i Sverige.

En ny reglering för tjänstepensionsinstitut

Redan i samband med upphävandet av UFL förutsågs behovet av en långsiktig bedömning av konkurrensförutsättningarna för svenska företag som bedriver tjänstepensionsverksamhet. Därför gavs Solvens II-utredningen i uppdrag att analysera behovet av att reglera denna verksamhet särskilt (prop. 2009/10:246 s. 217–220). Frågan om reglering av tjänstepensionsverksamhet har därefter behandlats både i Solvens II-utredningens betänkande och i Finansdepartementets promemoria.

Tjänstepensionsdirektivet och Solvens II-direktivet riktar sig till olika typer av institut (se bl.a. artikel 2 i tjänstepensionsdirektivet och artikel 9.2 i Solvens II-direktivet). Skillnaderna mellan institutskategorierna har framträtt under beredningen av Solvens II-utredningens betänkande och av Finansdepartementets promemoria. Skillnaderna mellan institutskategorierna medför att det finns anledning att ompröva om det är motiverat att all tjänstepensionsverksamhet även framöver ska omfattas av samma rörelse reglering i syfte att åstadkomma inhemsk konkurrensneutralitet. Skilda typer av institut kan regleras av olika regelverk utan att den inhemska konkurrensneutraliteten åsidosätts. På en gemensam europeisk marknad för finansiella tjänster är det även angeläget att de svenska företagen inte missgynnas i förhållande till sina utländska konkurrenter på grund av inhemsk reglering. Regelverket bör därför inte leda till en omotiverad snedvridning av konkurrensen mellan svenska företag och utländska företag. Det är otillfredsställande att det för närvarande inte är möjligt att bilda ett nytt svenskt tjänstepensionsinstitut i annan form än som pensionsstiftelse. Det är därför angeläget att skapa möjligheter till nybildning av svenska tjänstepensionsinstitut. Arbetet med att ta fram en ny rörelse reglering för tjänstepensionsinstitut bör påbörjas redan nu och inte skjutas upp till dess att ett omarbetat tjänstepensionsdirektiv är beslutat. Genom att påbörja arbetet med en sådan reglering läggs grunden för ett kommande genomförande av ett omarbetat tjänstepensionsdirektiv.

Utredaren ska därför

- lämna förslag till en ny rörelse reglering för tjänstepensionsinstitut.

Tillämpningsområdet

Utredaren ska ta ställning till vilka krav som ska ställas på svenska institut för att de ska uppfylla definitionen av tjänstepensionsinstitut enligt artikel 6 i tjänstepensionsdirektivet. Utredaren ska också analysera och överväga vad som bör krävas i form av slutenhet och möjlighet till extra bidrag eller minskning av förmåner för att instituten med stöd av artikel 9.2 i Solvens II-direktivet ska kunna undantas från den svenska försäkringsrörelselagstiftningen. Vidare ska utredaren analysera vad den juridiska innebörden är av att de företag som uppfyller undantaget enligt artikel 9.2 i Solvens II-direktivet ska vara ”andra organisationer” än de företag som avses i direktivets artikel 2 (se även skäl 4 till Solvens II-direktivet och skäl 15 till konsoliderade livförsäkringsdirektivet).

I arbetet med att analysera de EU-rättsakter som är aktuella kan utredaren behöva undersöka hur dessa har genomförts i andra medlemsstater i EU.

Utredaren ska därför

- analysera och överväga hur tillämpningsområdet för en ny reglering för tjänstepensionsinstitut ska avgränsas.

Solvensregler

Tjänstepensionsdirektivet innehåller bl.a. regler om tekniska avsättningar (artikel 15), skuldtäckning (artikel 16), kapitalkrav (artikel 17) och investeringar (artikel 18). Dessa regler ska genomföras i svensk rätt. I denna del bör utredaren få vägledning av lagändringarna som föranletts av tjänstepensionsdirektivet (se bl.a. 22 a § och 24 b–25 §§ UFL och prop. 2004/05:165 s. 155–186).

Utredaren ska därför

- analysera och utarbeta förslag till solvensregler för tjänstepensionsinstitut som är förenliga med tjänstepensionsdirektivet.

Associationsrättsliga regler

Lagstiftarens utgångspunkt har hittills varit att den associationsrättsliga regleringen för tjänstepensionskassorna ska baseras på lagstiftningen om ekonomiska föreningar (se bl.a. 27, 31 och 33 §§ UFL). Vid upphävandet av UFL hänvisades tjänstepensionskassorna till den nya associationsformen försäkringsförening (se prop. 2009/10:246 s. 384–403).

Utredaren ska analysera vilka associationsformer som det finns skäl att tillåta för de nya tjänstepensionsinstituten.

Beroende på den associationsrättsliga bedömningen bör det även analyseras och övervägas särskilda övergångs- och utbildningsregler för befintliga institut – exempelvis livförsäkringsföretag och tjänstepensionskassor – som kan omfattas av tjänstepensionsdirektivets definition av tjänstepensionsinstitut.

Utredaren ska därför

- analysera och överväga vilken associationsrättslig reglering som de nya tjänstepensionsinstituten ska omfattas av och utarbeta nödvändiga lagförslag, och
- lämna förslag till övergångs- och utbildningsregler för befintliga institut som kan omfattas av tjänstepensionsdirektivets definition av tjänstepensionsinstitut.

Övriga frågor

Utöver de bestämmelser som redan berörts innehåller tjänstepensionsdirektivet en rad regler som ska genomföras i den nya rörelseregleringen för tjänstepensionsinstitut. Det handlar bl.a. om regler om information till medlemmar och förmånstagare samt om gränsöverskridande verksamhet. Dessa regler behöver genomföras i svensk rätt. Vidare måste behovet av andra lagändringar analyseras.

Utredaren ska därför

- lämna förslag till de lagbestämmelser som krävs för att genomföra tjänstepensionsdirektivet i svensk rätt för tjänstepensionsinstituten,
- ta fram förslag till redovisningsregler för de nya instituten, och

- lämna förslag till andra lagändringar med anledning av de nya tjänstepensionsinstituterna än sådana som är direkt föranledda av direktivet.

Utredningsuppdraget omfattar inte regleringen av pensionsstiftelserna. De reglerna har inte berörts av upphävandet av UFL, och berörs inte heller av genomförandet av Solvens II-direktivet.

Utredaren ska inte heller behandla regleringen för försäkringsföretagens tjänstepensionsverksamhet. Den regleringen är under beredning i Finansdepartementet med anledning av Solvens II-utredningens betänkande. Vidare kan ett förslag till omarbetat tjänstepensionsdirektiv innehålla en option för medlemsstaterna för försäkringsföretagens tjänstepensionsverksamhet. Ett sådant förslag kräver ingående överväganden som lämpligen bör göras inom ramen för genomförandet av det omarbetade direktivet. Regleringen av försäkringsföretagens tjänstepensionsverksamhet ingår därför inte i utredningsuppdraget.

Konsekvensbeskrivningar

Utredaren ska utifrån de förslag som läggs fram lämna en redovisning av de konsekvenser och kostnader som uppstår för anställda, arbetsgivare, tjänstepensionsinstituterna, försäkringsföretagen, Finansinspektionen, Skatteverket, Bolagsverket och staten i övrigt. När det gäller kostnadsökningar och intäktsminskningar för staten, kommuner och landsting, ska utredaren föreslå en finansiering. För kostnadsberäkningar, effekter för konkurrensen och andra konsekvensbeskrivningar ska 14–15 a §§ kommittéförordningen (1998:1474) tillämpas. I uppdraget ingår att det ska tas särskild hänsyn till dessa och övriga konsekvenser redan vid utformningen av förslagen.

Samråd och redovisning av uppdraget

Utredaren ska i sitt arbete samråda med berörda myndigheter, arbetsmarknadens parter och andra organisationer som har relevans för utredningsuppdraget. Utredaren ska också följa och beakta arbetet i Finansdepartementet med genomförandet av Solvens II-direktivet och med beredningen av de förslag som lämnats i

livförsäkringsutredningens betänkande Förstärkt försäkringstagar-skydd (SOU 2012:64). Vidare ska utredaren följa arbetet på EU-nivå med framtagande av ett omarbetat tjänstepensionsdirektiv, om Europeiska kommissionen skulle lägga fram ett förslag till sådant direktiv innan utredningsuppdraget har redovisats.

Uppdraget ska redovisas senast den 31 december 2013.

(Finansdepartementet)

Kommittédirektiv 2013:117

Tilläggsdirektiv till Tjänstepensionsföretagsutredningen (Fi 2013:03)

Beslut vid regeringssammanträde den 12 december 2013

Utvidgning av och förlängd tid för uppdraget

Regeringen beslutade den 21 mars 2013 kommittédirektiv om särskild reglering för tjänstepensionsinstitut (dir. 2013:32). Uppdraget innebär att en särskild utredare ska lämna förslag till en ny rörelse reglering för tjänstepensionsinstitut. Utredningen har antagit namnet Tjänstepensionsföretagsutredningen.

Utredningen får nu i uppdrag att i sitt förslag även beakta Europeiska kommissionens förslag till omarbetat tjänstepensionsdirektiv som sannolikt kommer att beslutas inom kort. Dessutom ska utredningen följa de kommande förhandlingarna på EU-nivå.

Utredningen ska också lämna förslag till de lagändringar som krävs för att i svensk rätt genomföra det s.k. omnibus II-direktivet.

Enligt utredningens direktiv ska uppdraget redovisas senast den 31 december 2013. Utredningstiden förlängs. Uppdraget ska i stället redovisas senast den 30 maj 2014 i två separata betänkanden. Det ena betänkandet ska avse tjänstepensionsdirektivet och det andra omnibus II-direktivet.

Uppdraget att beakta kommissionens förslag till omarbetat tjänstepensionsdirektiv

Som utgångspunkt för det ursprungliga uppdraget gäller att de nya instituten ska uppfylla kraven för att omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (tjänstepensionsdirektivet). Enligt direktiven ska utredningen bl.a. följa arbetet på EU-nivå med framtagande av ett omarbetat tjänstepensionsdirektiv, om Europeiska kommissionen skulle lägga fram ett förslag till ett sådant direktiv innan utredningsuppdraget har redovisats. Det är nu sannolikt att kommissionen inom kort kommer att besluta om ett sådant direktiv. Utredningen ska därför i sitt förslag till en ny rörelsereglering för tjänstepensionsinstitut även beakta dessa ändringar. Dessutom ska utredningen följa de kommande förhandlingarna på EU-nivå.

Uppdraget att föreslå hur omnibus II-direktivet ska genomföras

Det pågående arbetet inom EU med anledning av Europeiska kommissionens förslag KOM (2011) 8 slutlig till direktiv om ändring av direktiv 2003/71/EG och 2009/138/EG med avseende på befogenheterna för Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (omnibus II-direktivet) medför behov av lagändringar i svensk rätt. I omnibus II-direktivet föreslår kommissionen en rad ändringar i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG av den 4 november 2003 om de prospekt som ska offentliggöras när värdepapper erbjuds till allmänheten eller tas upp till handel och om ändring av direktiv 2001/34/EG (prospektdirektivet) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II), nedan Solvens II-direktivet.

Ändringarna är en konsekvens bl.a. av att en europeisk försäkrings- och tjänstepensionsmyndighet (Eiopa) och en europeisk värdepappers- och marknadsmyndighet (Esma) inrättats. När det gäller de föreslagna ändringarna i Solvens II-direktivet är ändringarna även en konsekvens av Lissabonfördraget.

De föreslagna ändringarna i prospektdirektivet avser i huvudsak att definiera lämplig räckvidd för tekniska standarder och lämpliga kanaler för informationsutbyte.

I Solvens II-direktivet föreslås mer omfattande ändringar. Utöver de ovan nämnda ändringarna – som avser regler på de områden där kommissionen ges befogenheter att meddela tekniska standarder och lämpliga kanaler för informationsutbyte – föreslås regler om tvistelösning mellan de nationella tillsynsmyndigheterna. Dessutom föreslås regler om hur försäkringsföretag ska hantera och beräkna sina långa försäkringsåtaganden. Vidare föreslås bl.a. möjligheter för kommissionen att meddela övergångsbestämmelser.

Det finns behov av att analysera och överväga ett antal frågor med anledning av kommissionens förslag till ett omarbetat direktiv. Tjänstepensionsföretagsutredningen bör få i uppdrag att göra detta.

Utredningen ska analysera vilka ändringar av den svenska lagstiftningen som behövs för att genomföra de regler som föreslås i direktivet och utarbeta nödvändiga lagförslag.

Redovisning av uppdraget

Enligt utredningens direktiv ska uppdraget redovisas senast den 31 december 2013. Utredningstiden förlängs. Uppdraget ska i stället redovisas senast den 30 maj 2014 i två separata betänkanden. Det ena betänkandet ska avse tjänstepensionsdirektivet och det andra omnibus II-direktivet.

(Finansdepartementet)

Kommittédirektiv 2014:92

Tilläggsdirektiv till Tjänstepensionsföretagsutredningen (Fi 2013:03)

Beslut vid regeringssammanträde den 19 juni 2014

Förlängd tid för uppdraget

Regeringen beslutade den 21 mars 2013 kommittédirektiv om särskild reglering för tjänstepensionsinstitut (dir. 2013:32). Enligt utredningens direktiv skulle uppdraget redovisas senast den 31 december 2013.

Regeringen beslutade den 12 december 2013 att uppdraget skulle utvidgas och utredningstiden förlängas samt att uppdraget i stället skulle redovisas senast den 30 maj 2014 (dir. 2013:117).

Utredningstiden förlängs nu ytterligare. Uppdraget ska i stället redovisas senast den 27 augusti 2014.

(Finansdepartementet)

I

(Lagstiftningsakter)

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2014/51/EU

av den 16 april 2014

om ändring av direktiven 2003/71/EG och 2009/138/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 med avseende på befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 50, 53, 62 och 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Under finanskrisen 2007 och 2008 avslöjades betydande brister i den finansiella tillsynen, såväl i fråga om enskilda fall som när det gäller det finansiella systemet som helhet. De nationellt baserade tillsynsmodellerna har inte hållit jämna steg med den finansiella globaliseringen och den faktiska utvecklingen på de integrerade och sammanlänkade europeiska finansiella marknaderna, där många finansinstitut verkar över nationsgränserna. Genom krisen uppdagades brister när det gäller samarbete, samordning, konsekvens i tillämpningen av unionsrätten och ömsesidigt förtroende mellan de nationella behöriga myndigheterna.
- (2) I ett flertal resolutioner före och under finanskrisen har Europaparlamentet uppmanat till en förändring i riktning mot en mer integrerad europeisk tillsyn, för att säkerställa verkligt likvärdiga förutsättningar för alla aktörer på unionsnivå, och begärt att denna tillsyn ska avspegla de finansiella marknadernas ökande integration i unionen, särskilt i sina resolutioner av den 13 april 2000 om kommissionens meddelande om att genomföra handlingsramen för finansiella marknaderna: en handlingsplan, av den 21 november 2002 om tillsynsregler i Europeiska unionen, av den 11 juli 2007 om politiken på området finansiella tjänster (2005–2010) – vitbok, av den 23 september 2008 med rekommendationer till kommissionen om hedgefonder och private equity, av den 9 oktober 2008 med rekommendationer till kommissionen om uppföljningen av Lamfalussyprocessen: framtida tillsynsstrukturer, och i dess ståndpunkter av den 22 april 2009 om det ändrade förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) och av den 23 april 2009 om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om kreditvärderingsinstitut.

⁽¹⁾ EUT C 159, 28.5.2011, s. 10.⁽²⁾ EUT C 218, 23.7.2011, s. 82.⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 11 mars 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 14 april 2014.

- (3) I november 2008 gav kommissionen en högnivågrupp med Jacques de Larosière som ordförande i uppdrag att ge rekommendationer om hur tillsynsordningarna i Europa skulle kunna förstärkas så att de bättre skyddar unionens medborgare och återställer förtroendet för det finansiella systemet. Högnivågruppen rekommenderade i sin slutrapport, som lades fram den 25 februari 2009 (nedan kallad *de Larosière-rapporten*), att tillsynsramarna skulle förstärkas för att minska risken för och omfattningen av framtida finanskriser. Den rekommenderade långtgående reformer av tillsynsstrukturen för den finansiella sektorn i unionen. I de Larosière-rapporten rekommenderades också att ett europeiskt system för finansiell tillsyn skulle inrättas, bestående av tre europeiska tillsynsmyndigheter: en för tillsyn över banksektorn, en för värdepapperssektorn och en för försäkrings- och tjänstepensionssektorn – samt ett europeiskt systemriskråd.
- (4) Finansiell stabilitet är en förutsättning för att realekonomin ska kunna tillhandahålla arbetstillfällen, krediter och tillväxt. Den finansiella krisen har blottlagt stora brister i den finansiella tillsynen, som varken har lyckats förutse en negativ övergripande utveckling på de finansiella marknaderna eller förhindra att alltför stora risker ackumuleras i det finansiella systemet.
- (5) I slutsatserna av den 18 och 19 juni 2009 rekommenderade Europeiska rådet att ett europeiskt system för finansiell tillsyn, bestående av tre nya europeiska tillsynsmyndigheter, skulle inrättas. Det rekommenderade också att systemet skulle syfta till att förbättra kvaliteten och enhetligheten i den nationella tillsynen, stärka kontrollen av gränsöverskridande företag och inrätta ett enhetligt europeiskt regelverk som är tillämpligt på alla finansinstitut på den inre marknaden. Europeiska rådet framhöll vidare att de europeiska tillsynsmyndigheterna (nedan kallade *ESAMyndigheterna*) också bör ha tillsynsbefogenheter när det gäller kreditvärderingsinstitut och uppmanade kommissionen att lämna konkreta förslag till hur det europeiska systemet för finansiell tillsyn (nedan kallat *ESFS*) ska kunna agera kraftfullt i krisituationer.
- (6) År 2010 antog Europaparlamentet och rådet följande tre förordningar om inrättande av ESA-myndigheterna: Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽¹⁾ om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010⁽²⁾ om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) (Eiopa) och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010⁽³⁾ om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (Esm), som en del av ESFS.
- (7) För att ESFS ska fungera effektivt krävs det ändringar av unionslagstiftningsakter när det gäller de tre ESA-myndigheternas verksamhetsområden. Sådana förändringar består i att fastställa räckvidden för vissa befogenheter för ESA-myndigheterna samt införa vissa befogenheter i befintliga processer som föreskrivs i relevanta unionslagstiftningsakter respektive ändringar för att se till att ESA-myndigheterna fungerar smidigt och effektivt inom ramen för ESFS.
- (8) Inrättandet av de tre tillsynsmyndigheterna bör därför åtföljas av upprättandet av en enda regelbok för att säkerställa en konsekvent harmonisering och enhetlig tillämpning och därigenom bidra till att den inre marknaden fungerar ännu effektivare och att tillsynen på mikronivå genomförs mer effektivt. Enligt förordningarna om inrättande av ESFS får dessa myndigheter utarbeta förslag till tekniska standarder inom de områden som särskilt anges i den tillämpliga lagstiftningen, vilka ska läggas fram för kommissionen för antagande i enlighet med artiklarna 290 och 291 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) i form av delegerade akter eller genomförandeakter. En första grupp med sådana områden anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU⁽⁴⁾, men det här direktivet bör ange ytterligare en grupp områden, i synnerhet för Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/71/EG⁽⁵⁾ och 2009/138/EG⁽⁶⁾ och för Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009⁽⁷⁾ och för förordningarna (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 48).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 84).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/78/EU av den 24 november 2010 om befogenheterna för Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten), Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) och Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (EUT L 331, 15.12.2010, s. 120).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 325, 17.12.2009, s. 1).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009 av den 16 september 2009 om kreditvärderingsinstitut (EUT L 302, 17.11.2009, s. 1).

- (9) I de tillämpliga lagstiftningsakterna bör det fastställas inom vilka områden de europeiska tillsynsmyndigheterna har befogenhet att utarbeta förslag till tekniska standarder och hur de ska antas. I de tillämpliga lagstiftningsakterna bör fastställas delar, villkor och specifikationer, i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget när det gäller delegerade akter.
- (10) Vid fastställandet av de områden där tekniska standarder bör antas bör en lämplig avvägning göras så att det införs en enda uppsättning harmoniserade regler utan att regelverket och verkställigheten kompliceras i onödan. De områden som ska väljas ut bör enbart vara de där enhetliga tekniska regler på ett väsentligt och effektivt sätt kommer att bidra till att syftet med de relevanta lagstiftningsakterna uppnås, samtidigt som det säkerställs att Europaparlamentet, rådet och kommissionen kan göra sina politiska ställningstaganden i enlighet med de gängse förfarandena.
- (11) De frågor som behandlas i tekniska standarder bör vara av genuint teknisk karaktär och behöver utarbetas med stöd av tillsynsexperters sakkunskaper. Genom de tekniska standarder för tillsyn som antagits som delegerade akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget bör villkor för en konsekvent harmonisering av reglerna ytterligare utvecklas, specificeras och fastställas i de lagstiftningsakter som antagits av Europaparlamentet och rådet för att komplettera eller ändra vissa icke-väsentliga delar i dessa. Å andra sidan bör de tekniska standarderna för genomförande som antagits som genomförandeakter enligt artikel 291 i EUF-fördraget fastställa villkor för en enhetlig tillämpning av lagstiftningsakter. Tekniska standarder bör inte inbegripa politiska ställningstaganden.
- (12) I fallet med tekniska standarder för tillsyn är det lämpligt att tillämpa det förfarande som föreskrivs i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010, förordning (EU) nr 1094/2010 och förordning (EU) nr 1095/2010, beroende på vad som är lämpligt. Tekniska standarder för genomförande bör antas i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010, i förordning (EU) nr 1094/2010 och i förordning (EU) nr 1095/2010, beroende på vad som är lämpligt.
- (13) Tekniska standarder för tillsyn och genomförande bör bidra till en enhetlig regeluppsättning för lagstiftningen om finansiella tjänster, vilket Europeiska rådet stödde i sina slutsatser från juni 2009. Eftersom vissa krav i unionens lagstiftningsakter inte är helt harmoniserade och i enlighet med försiktighetsprincipen för tillsyn, bör bindande tekniska standarder för tillsyn och genomförande för att utveckla, specificera eller fastställa tillämpningsvillkoren för dessa krav inte hindra att medlemsstater begär ytterligare information eller inför strängare krav. Tekniska standarder för tillsyn och genomförande bör därför medge att medlemsstaterna begär ytterligare information eller inför strängare krav inom specifika områden när lagstiftningsakterna lämnar ett sådant uttrymme.
- (14) I enlighet med förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 bör ESA-myndigheterna i tillämpliga fall genomföra öppna offentliga samråd vad gäller de tekniska standarderna för tillsyn eller genomförande och analysera de potentiella kostnaderna och fördelarna innan dessa standarder lämnas till kommissionen.
- (15) Tekniska standarder för tillsyn och genomförande bör kunna omfatta övergångsåtgärder där lämpliga tidsfrister anges, om kostnaderna för det omedelbara genomförandet är orimliga i förhållande till nyttan.
- (16) Samtidigt som detta direktiv antas pågår redan arbetet med att förbereda och anordna samråd om den första uppsättningen åtgärder för att genomföra rambestämmelserna enligt direktiv 2009/138/EG. För att dessa åtgärder ska kunna slutföras inom kort är det lämpligt att under en övergångsperiod ge kommissionen rätt att anta de tekniska standarder för tillsyn som föreskrivs i det här direktivet, i enlighet med förfarandet för antagande av delegerade akter. Ändringar av sådana delegerade akter eller, efter det att övergångsperioden löpt ut, eventuella tekniska standarder för tillsyn för genomförande av direktiv 2009/138/EU, bör antas i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

- (17) Det är dessutom lämpligt att låta Eiopa, efter en övergångsperiod på två år, föreslå uppdateringar av ett antal delegerade akter inom ramen för tekniska standarder för tillsyn. De uppdateringarna bör begränsas till tekniska aspekter av de berörda delegerade akterna och bör inte innebära strategiska beslut eller politiska val.
- (18) När Eiopa förbereder och utarbetar förslag till tekniska standarder för tillsyn för att anpassa delegerade akter till den tekniska utvecklingen på de finansiella marknaderna bör kommissionen se till att information om de förslagen till tekniska standarder för tillsyn översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (19) I förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 föreskrivs en mekanism för att lösa tvister mellan nationella tillsynsmyndigheter. Om en nationell tillsynsmyndighet invänder mot en annan nationell tillsynsmyndighets förfarande, med avseende på innehållet i någon av dennas åtgärder eller på grund av att den avstått från att vidta åtgärder inom ett område som specificeras i unionslagstiftningsakter i enlighet med de förordningarna, och de relevanta lagstiftningsakterna kräver samarbete, samordning eller gemensamma beslut av nationella tillsynsmyndigheter från mer än en medlemsstat, bör den berörda ESA-myndigheten på begäran av en av de berörda nationella tillsynsmyndigheterna kunna bistå myndigheterna med att nå fram till en överenskommelse inom den tidsfrist som fastställs av ESA-myndigheten, vilken bör beakta eventuella relevanta tidsfrister i den tillämpliga lagstiftningen och hur komplex och brådskande tvisten är. Om en sådan tvist kvarstår, bör ESA-myndigheten kunna avgöra tvisten.
- (20) Enligt förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 krävs att sektorsspecifik lagstiftning anger när tvistlösningsmekanismen får tillämpas för att lösa tvister mellan nationella tillsynsmyndigheter. Detta direktiv bör fastställa en första grupp med sådana fall inom försäkrings- och återförsäkringssektorn, utan att hindra tillägg av ytterligare fall i framtiden. Detta direktiv bör inte hindra ESA-myndigheterna från att agera i enlighet med andra befogenheter eller utföra uppgifter som anges i förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010, inklusive icke-bindande medling, och sörja för en konsekvent, effektiv och ändamålsenlig tillämpning av unionsrätten. Inom områden där det redan finns någon form av icke-bindande medling i den tillämpliga rätten eller där det förekommer tidsfrister för gemensamma beslut som ska fattas av en eller flera nationella tillsynsmyndigheter, krävs det dessutom ändringar för att säkerställa klarhet och minsta möjliga avbrott i processen för att nå ett gemensamt beslut, men också för att se till att ESA-myndigheterna ska kunna lösa tvister i tillämpliga fall. Syftet med det bindande tvistlösningsförfarandet är att lösa situationer där nationella tillsynsmyndigheter inte själva mellan sig kan lösa förfrandefrågor eller väsentliga problem med efterlevnaden av unionsrätten.
- (21) Detta direktiv bör därför identifiera de situationer där förfrandefrågor kan behöva lösas eller väsentliga problem med efterlevnaden av unionsrätten och där de nationella tillsynsmyndigheterna kanske inte kan lösa problemet på egen hand. I sådana fall bör en av de berörda nationella tillsynsmyndigheterna hänföra frågan till den berörda ESA-myndigheten. Den ESA-myndigheten bör handla i enlighet med sin inrättandeförordning och detta direktiv. Den bör med bindande verkan för de berörda nationella tillsynsmyndigheterna kunna kräva att de berörda nationella tillsynsmyndigheterna vidtar särskilda åtgärder eller avstår från att vidta åtgärder för att lösa problemet och säkerställa förenligheten med unionsrätten. I sådana fall där den relevanta unionslagstiftningsakten ger medlemsstaterna beslutsfattande behörighet, bör en ESA-myndighets beslut inte ersätta de nationella tillsynsmyndigheternas rätt att fatta egna beslut, om denna rätt överensstämmer med unionsrätten.
- (22) I direktiv 2009/138/EG föreskrivs gemensamma beslut i fråga om godkännande av ansökningar om användning av en intern modell på gruppnivå eller i dotterföretag, godkännande av ansökningar om att ett dotterbolag ska omfattas av artiklarna 238 och 239 i det direktivet och utnämmandet av en grupp-tillsynsmyndighet på en annan grundval än de kriterier som föreskrivs i artikel 247 i samma direktiv. Inom samtliga de områdena bör det i en ändring tydligt anges att om en tvist uppstår får Eiopa lösa denna tvist med det förfarande som föreskrivs i förordning (EU) nr 1094/2010. På så sätt blir det tydligt att tvister bör kunna lösas och samarbete stärkas innan ett slutligt beslut fattas av den nationella tillsynsmyndigheten eller utfärdas till en institution, samtidigt som Eiopa inte får ersätta de nationella tillsynsmyndigheternas rätt att fatta egna beslut. Eiopa bör lösa tvister genom medling mellan de nationella tillsynsmyndigheternas skiljaktiga synpunkter.

- (23) Med den nya tillsynsstruktur som införs genom ESFS kommer det att krävas att de nationella tillsynsmyndigheterna samarbetar nära med ESA-myndigheterna. Ändringar i de relevanta lagstiftningsakterna bör säkerställa att det inte finns några rättsliga hinder för de skyldigheter om informationsutbyte som har införts i förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 och att tillhandahållandet av uppgifter inte ger upphov till en onödigt administrativ börda.
- (24) Försäkrings- och återförsäkringsföretag bör endast äläggas att lämna sådan information till sina nationella tillsynsmyndigheter som är relevant för syftena med tillsynen med hänsyn till de tillsynsmål som fastställs i direktiv 2009/138/EG. Uppgifter i en fullständig förteckning där tillgångarna redovisas post för post och andra uppgifter som bör tillhandahållas oftare än en gång per år bör krävas endast om de ytterligare kunskaper som den nationella tillsynsmyndigheten erhåller för syftet att övervaka företagens finansiella situation eller med hänsyn till de eventuella effekterna av deras beslut på den finansiella stabiliteten uppväger den börda som det innebär att beräkna och överlämna den informationen. Efter bedömningen av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i företagens verksamhet bör de nationella tillsynsmyndigheterna ha befogenhet att tillåta en begränsning av frekvensen och omfattningen av den information som ska rapporteras eller att göra undantag från kravet på rapportering av tillgångarna post per post endast om företaget inte överstiger särskilda tröskelvärdet. Det bör säkerställas att de minsta företagen har rätt till begränsningar och undantag och att de företagen inte representerar mer än 20 procent av en medlemsstats livförsäkrings- och skadeförsäkringsmarknad eller dess återförsäkringsmarknad.
- (25) I syfte att säkerställa att den information som rapporteras av försäkrings- och återförsäkringsföretag med ägarintresse eller försäkringsholdingbolag på gruppnivå är korrekt och fullständig bör nationella tillsynsmyndigheter inte tillåta begränsningar av den information som ska rapporteras eller undantag från kravet att rapportera tillgångarna post per post för företag som ingår i en grupp, såvida inte den nationella tillsynsmyndigheten är övertygad om att rapporteringskravet skulle vara olämpligt med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i gruppens verksamhet.
- (26) På de områden där kommissionen enligt direktiv 2009/138/EG för närvarande har befogenhet att anta genomförandeåtgärder, där dessa åtgärder är akter med allmän räckvidd som inte är lagstiftningsakter och som kompletterar eller ändrar vissa icke-väsentliga delar i det direktivet i den mening som avses i artikel 290 i EUF-fördraget, bör kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med den artikeln eller tekniska standarder för tillsyn i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.
- (27) För att säkerställa likabehandling av alla försäkrings- och återförsäkringsföretag som beräknar solvenskapitalkravet enligt direktiv 2009/138/EG, på grundval av standardformeln, eller för att ta hänsyn till utvecklingen på marknaden, bör kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter med hänsyn till beräkningen av solvenskapitalkravet på grundval av standardformeln.
- (28) I det fall riskerna inte i tillräcklig utsträckning täcks av en undergrupp till en riskmodul bör Eiopa ges befogenhet att utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa kvantitativa gränser och kriterier för godtagbara tillgångar vid beräkning av solvenskapitalkravet på grundval av standardformeln.
- (29) För att säkerställa en konsekvent beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna hos försäkrings- och återförsäkringsföretag enligt direktiv 2009/138/EG är det nödvändigt att ett centralt organ regelbundet härleder, offentliggör och uppdaterar vissa tekniska uppgifter vad gäller riskfria räntesatser för relevanta durationer, med beaktande av iakttagelser på den finansiella marknaden. Det sätt på vilket de riskfria räntesatserna för relevanta durationer härleds bör vara transparent. Med tanke på dessa uppgifters tekniska och försäkringsrelaterade natur bör de utföras av Eiopa.
- (30) De riskfria räntesatserna för relevanta durationer bör undvika artificiell volatilitet för försäkringstekniska avsättningar och medräkningsbara kapitalbasmedel och erbjuda incitament för god riskhantering. Valet av tidpunkt för att inleda extrapoleringen av riskfria räntesatser bör ge företagen möjlighet att vid beräkning av bästa skattning med obligationer matcha de kassaflöden som diskonteras med icke-extrapolerade räntesatser. Under marknadsförhållanden liknande dem som råder den dag då detta direktiv träder i kraft bör extrapoleringen av riskfria räntesatser, särskilt i euro, ha utgångspunkt i en återstående löptid på 20 år. Under liknande marknadsförhållanden som råder den dag då detta direktiv träder i kraft bör den extrapolerade delen av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer, särskilt i euro, konvergera på ett sådant sätt mot den slutliga terminkursen att den extrapolerade terminsräntan för löptider som sträcker sig 40 år längre fram i tiden än tidpunkten för inledandet av

extrapoleringen av de extrapolerade terminskurserna inte avviker mer än tre räntepunkter från den slutliga terminskursen. För andra valutor än euron bör hänsyn tas till särdragen på de lokala obligations- och swapmarknaderna när tidpunkten för inledandet av extrapoleringen av riskfria räntesatser och den lämpliga konvergensperioden för den slutliga terminskursen fastställs.

- (31) Om försäkrings- och återförsäkringsföretag innehar obligationer eller andra tillgångar med liknande kassaflödesegenskaper fram till förfallodagen, är de inte exponerade för risken för ändringar i spreaden för de tillgångarna. För att undvika att ändringar i tillgångens spreadar påverkar dessa företags kapitalbasvolym bör företagen tillåtas att justera de riskfria räntesatserna för relevanta durationer för beräkning av bästa skattning i linje med förändringarna av spreaden för sina tillgångar. Tillämpningen av en sådan justering bör inte kräva tillsynsmyndighetens godkännande och strikta krav på tillgångar och skulder bör säkerställa att försäkringsföretaget och återförsäkringsföretaget kan hålla kvar sina tillgångar till förfalldatum. Särskilt bör kassaflödena för tillgångar och skulder matchas och tillgångarna bör ersättas i syfte att bibehålla matchningen endast när de förväntade kassaflödena har ändrats väsentligt, såsom när en obligation skrivs ner eller vid fallissemang. Försäkrings- och återförsäkringsföretag bör offentligt redogöra för hur matchningsjusteringen påverkat deras finansiella position för att trygga fullgod transparens.
- (32) I syfte att undvika procykliska investeringsbeteenden bör försäkrings- och återförsäkringsföretag tillåtas att justera de riskfria räntesatserna för relevanta durationer för beräkning av bästa skattning av försäkringstekniska avsättningar för att mildra effekterna av mycket stora räntedifferenser för obligationer. En sådan volatilitetsjustering bör bygga på referensportföljer för de företags relevanta valutor och, vid behov för att säkra representativitet, på referensportföljer för de nationella försäkringsmarknaderna. För att trygga fullgod transparens bör försäkrings- och återförsäkringsföretag offentligt redogöra för hur volatilitetsjusteringen påverkat deras finansiella position.
- (33) Med hänsyn till vikten av diskontering vid beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna bör direktiv 2009/138/EG säkerställa enhetliga villkor för försäkrings- och återförsäkringsföretagens val av diskonteringsräntor. För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter för att fastställa relevanta riskfria räntesatser för relevanta durationer för att använda vid beräkningen av bästa skattning och de grundläggande räntedifferenserna för beräkningen av matchningsjusteringen och volatilitetsjusteringen. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽¹⁾. Dessa genomförandeakter bör ta hänsyn till den tekniska information som fås från och offentliggörs av Eiopa. Det rådgivande förfarandet bör användas för antagande av de genomförandeakterna.
- (34) Kommissionen bör anta genomförandeakter med omedelbar verkan om det, i vederbörligen motiverade fall hänförliga till riskfria räntesatser för relevanta durationer, är nödvändigt på grund av tvingande skäl till skyndsamt.
- (35) I syfte att mildra oönskade potentiella procykliska effekter bör perioden för återupprättande av efterlevnaden av solvenskapitalkravet utökas under exceptionellt svåra förhållanden, inbegripet i fall av stora kursfall på finansiella marknaderna, förhållanden med ihållande låga räntor och katastrofer med stora efterverkningar, som påverkar försäkrings- och återförsäkringsföretag som utgör en betydande del av marknaden eller berörda försäkringsklasser. Eiopa bör vara ansvarigt för att konstatera huruvida exceptionellt svåra förhållanden råder och kommissionen bör ges befogenheter att vidta åtgärder med stöd av delegerade akter och genomförandeakter som närmare anger kriterier och relevanta förfaranden.
- (36) I samband med matchningsjusteringen av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer enligt detta direktiv bör kravet att den portfölj med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser på vilken matchningsjusteringen tillämpas och portföljen med avsatta tillgångar identifieras, förvaltas och organiseras separat från företagets övriga verksamheter, och att dessa tillgångar inte kan användas för att täcka förluster som uppstår inom företagets övriga verksamheter, förstås i ett ekonomiskt perspektiv. Det bör inte innebära ett krav på att medlemsstaterna ska ha ett juridiskt begrepp för separerade fonder i den nationella lagstiftningen. Företag som utnyttjar matchningsjusteringen bör identifiera, organisera och förvalta portföljen med tillgångar och förpliktelser separat från

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

- andra delar av affärsverksamheten och bör därför inte tillåtas att hantera risker som uppstår i andra delar av verksamheten genom att utnyttja den avsatta tillgångsportföljen. Samtidigt som detta gör det möjligt att förvalta portföljen effektivt behöver den minskade möjligheten till överföring och diversifiering mellan den avsatta portföljen och återstoden av företagen, med hänsyn till matchningsjusteringen, återspeglas i justeringar av kapitalbasmedel och solvenskapitalkravet.
- (37) Spreaden för den referensportfölj som avses i detta direktiv bör fastställas på ett transparent sätt genom utnyttjande av relevanta index när så är möjligt.
- (38) I syfte att säkra en transparent tillämpning av volatilitetsjusteringen, matchningsjusteringen och de övergångsåtgärder för riskfria räntesatser och försäkringstekniska avsättningar som fastställs i detta direktiv, bör försäkrings- och återförsäkringsföretag offentliggöra effekterna av att inte tillämpa dessa åtgärder på sina finansiella positioner, inbegripet effekter på beloppet för de försäkringstekniska avsättningarna, solvenskapitalkravet, minimikapitalkravet enligt direktiv 2009/138/EG, primärkapitalet och beloppet för medräkningsbara kapitalbasmedel som kan täcka minimikapitalkravet och solvenskapitalkravet.
- (39) Medlemsstaterna bör i sin nationella lagstiftning kunna ge sina nationella tillsynsmyndigheter befogenheter att tillåta, och under exceptionella omständigheter avvisa, utnyttjandet av volatilitetsjusteringen.
- (40) För att säkerställa att vissa tekniska uppgifter till solvenskapitalkravet med tillämpning av standardformeln tillhandahålls regelbundet, t.ex. för att möjliggöra harmoniserade strategier för användningen av tariffer, bör särskilda uppgifter tilldelas Eiopa. Erkännandet av kreditvärderingsinstitut bör anpassas till och göras förenligt med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009, Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013⁽¹⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU⁽²⁾. Överlappning med förordning (EG) nr 1060/2009 bör undvikas och därför är det motiverat att ge den gemensamma kommitté för de europeiska tillsynsmyndigheterna som inrättats genom förordningarna (EU) nr 1093/2010, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 en roll. Eiopa bör utnyttja Esmas kompetens och erfarenhet optimalt. Exakt hur sådana uppgifter ska utföras bör anges närmare i de åtgärder som antas genom delegerade akter eller genomförandeakter.
- (41) Förteckningar över regionala regeringar och lokala myndigheter som offentliggörs av Eiopa bör inte vara mer detaljerade än vad som är nödvändigt för att se till att dessa regeringar eller myndigheter behandlas på samma sätt endast om exponeringsriskerna är lika stora som för centralregeringarna.
- (42) För att säkerställa en harmoniserad strategi enligt direktiv 2009/138/EG för att fastställa när återhämtningsperioden för överträdelser mot solvenskapitalkravet får förlängas, bör det specificeras vilka villkor som anses utgöra ett "exceptionellt svårt förhållande". Eiopa bör vara ansvarigt för att konstatera när sådana exceptionellt svåra förhållanden råder och kommissionen bör ges befogenheter att anta åtgärder med stöd av delegerade akter och genomförandeakter som närmare anger kriterier och relevanta förfaranden i fall av sådana exceptionellt svåra förhållanden.
- (43) För att säkerställa överensstämmelse mellan sektorerna och få intressena att sammanfalla hos företag som "ompaketerar" lån till överlåtbara värdepapper och andra finansiella instrument (originatorer eller sponsorer) och intressena hos försäkrings- eller återförsäkringsföretag som investerar i sådana värdepapper eller instrument, bör kommissionen ges befogenhet att anta åtgärder genom delegerade akter inom ramen för investeringar i ompaketerade lån i enlighet med direktiv 2009/138/EG som inte bara anger kraven, utan även konsekvenserna om de överträds.
- (44) För att möjliggöra större enhetlighet vid de förfaranden som föreskrivs i direktiv 2009/138/EG för myndigheternas godkännande av företagsspecifika parametrar, styrdokument för ändringar av modeller, specialföretag samt fastställande och upphävande av kapitaltillägg, bör kommissionen ges befogenhet att anta åtgärder genom delegerade akter som anger relevanta förfaranden på dessa områden.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

- (45) Den utveckling som Internationella organisationen för försäkringstillsynsmyndigheter bedriver när det gäller en global, riskbaserad solvensstandard är fortlöpande och bidrar fortsättningsvis till ökad tillsynsämordning och tillsynssamarbete internationellt. Bestämmelserna i direktiv 2009/138/EG som hänför sig till kommissionens delegerade akter där det fastställs om likvärdighet för tredjeländers solvens- och tillsynsordningar är förenligt med målet att främja internationell konvergens mot införandet av riskbaserade solvens- och tillsynsordningar. För att ta hänsyn till att vissa tredjeländer kan behöva mer tid för att anpassa och tillämpa solvens- och tillsynsordningar som helt uppfyller kriterierna för att bedömas som likvärdig, är det nödvändigt att närmare ange villkor för hur sådana ordningar i tredjeländer ska behandlas för att dessa tredjeländer bör kunna bedömas som tillfälligt likvärdiga. Kommissionens delegerade akter där det fastställs om tillfällig likvärdighet bör om så är lämpligt ta hänsyn till den internationella utvecklingen. Om kommissionen fastställer att ett tredjelands tillsynsordning för grupp-tillsyn är tillfälligt likvärdig, bör ytterligare tillsynsrapportering tillåtas i syfte att garantera att försäkringstagare och förmånstagare skyddas inom unionen.
- (46) Med hänsyn till försäkringsmarknadens särskilda struktur bör kommissionen, i syfte att trygga lika villkor för försäkrings- och återförsäkringsföretag etablerade i tredjeländer, oavsett om deras moderbolag är etablerade inom unionen eller inte, kunna fastställa att ett tredje land är tillfälligt likvärdigt när det gäller beräkning av grupp-tillsynskrav och medräkningsbara kapitalbasmedel för att uppfylla de kraven.
- (47) För att se till att berörda aktörer informeras korrekt om försäkrings- och återförsäkringsgruppernas struktur måste information om deras juridiska struktur samt styr- och organisationsstruktur offentliggöras för allmänheten. Den informationen bör åtminstone innehålla uppgifter om firmanamn, typ av affärsverksamhet och dotterbolagens etableringsland, väsentliga anknutna företag och betydande filialer.
- (48) I kommissionens beslut om huruvida ett tredjelands solvens- eller tillsynsordning är helt eller tillfälligt likvärdig bör i förekommande fall hänsyn tas till förekomsten av övergångsåtgärder i dessa tredjeländers ordningar samt åtgärdernas varaktighet och karaktär.
- (49) För att göra det möjligt för europeiska kooperativa föreningar, inrättade genom rådets förordning (EG) nr 1435/2003⁽¹⁾, att tillhandahålla försäkrings- och återförsäkringstjänster är det nödvändigt att utöka förteckningen över tillåtna former för företags- och återförsäkringsföretag enligt direktiv 2009/138/EG för att inbegripa europeiska kooperativa föreningar.
- (50) Minimikapitalkravets grundbelopp i euro för försäkrings- och återförsäkringsföretagen bör justeras. Detta är nödvändigt på grund av att grundbeloppen till de befintliga kapitalkraven för sådana företag har justerats regelbundet för att anpassas till inflationen.
- (51) Beräkningen av solvenskapitalkravet för sjukförsäkringar bör återspegla nationella utjämningsystem och även beakta ändringar i den nationella hälso- och sjukvårdslagstiftningen, eftersom dessa faktorer är grundläggande delar i försäkringssystemet inom de nationella marknaderna för hälso- och sjukvård.
- (52) Vissa genomförandebefogenheter som tilldelas i enlighet med artikel 202 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen bör ersättas med lämpliga bestämmelser enligt artikel 290 i EUF-fördraget.
- (53) Anpassningen av kommittéförfarandet till EUF-fördraget, och särskilt artikel 290, bör ske från fall till fall. För att kunna beakta den tekniska utvecklingen på de finansiella marknaderna och specificera de krav som fastställs genom de direktiv som ändras genom detta direktiv, ska kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget. Delegerade akter bör i synnerhet antas när det gäller detaljer som rör förvaltningskrav, värdering, tillsynsrapportering och offentliggörande, fastställande och klassificering av kapitalbasmedel, standardformeln för beräkning av solvenskapitalkravet (inklusive eventuella följdändringar avseende kapitaltillägg) och val av metoder och antaganden för beräkningen av försäkringstekniska avsättningar.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1435/2003 av den 22 juli 2003 om stadga för europeiska kooperativa föreningar (SCE-föreningar) (EUT L 207, 18.8.2003, s. 1).

- (54) I förklaring nr 39 om artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, som fogats till slutakten från den regeringskonferens som antog Lissabonfördraget, noterade konferensen kommissionens avsikt att i enlighet med sin etablerade praxis även i fortsättningen samråda med experter som utsetts av medlemsstaterna vid utarbetandet av kommissionens utkast till delegerade akter för finansiella tjänster.
- (55) Europaparlamentet och rådet bör kunna invända mot den delegerade akten inom en period på tre månader från delgivningsdatum. På Europaparlamentets eller rådets initiativ bör denna frist kunna förlängas med tre månader i fråga om väsentliga problemområden. Europaparlamentet och rådet bör också ha möjlighet att underrätta de övriga institutionerna om att de inte kommer att göra några invändningar. Ett sådant tidigt godkännande av delegerade akter är särskilt lämpligt om en tidsfrist måste respekteras, till exempel när det finns tidsplaner i grundakten för kommissionens rätt att anta delegerade akter.
- (56) Mot bakgrund av finanskrisen och de procykliska mekanismer som bidrog till att den uppstod och som förstärkte dess effekter, utfärdade rådet för finansiell stabilitet, Baselkommittén för banktillsyn och G20-gruppen rekommendationer för att mildra de procykliska effekterna av den finansiella regleringen. Dessa rekommendationer har en direkt relevans för försäkrings- och återförsäkringsföretag, vilka utgör viktiga delar av finanssystemet.
- (57) För att uppnå samstämmig tillämpning av detta direktiv och säkerställa makrotillsyn i hela unionen bör Europeiska systemrisknämnden, som etablerats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010⁽¹⁾, utarbeta principer som skräddarsyts för unionens ekonomi.
- (58) Finanskrisen har visat att finansinstituten i stor utsträckning underskattade nivån på den motpartsrisk som är förknippad med OTC-derivat. Detta föranledde G20-gruppen att i september 2009 begära att fler OTC-derivat ska clearas genom en central motpart. Dessutom begärde de att OTC-derivat som inte kan clearas centralt ska omfattas av högre kapitalkrav för att de högre risker de är förknippade med ska återspeglas korrekt.
- (59) Vid beräkningen av standardformeln för solvenskapitalkravet bör exponeringar mot kvalificerade centrala motparter behandlas konsekvent med behandlingen av sådana exponeringar i kapitalkraven för kreditinstitut och finansinstitut, enligt definitionen i artikel 4.1 i förordning (EU) nr 575/2013, i synnerhet när det gäller skillnader i behandlingen mellan kvalificerade centrala motparter och andra motparter.
- (60) I syfte att se till att unionens mål om långsiktig hållbar tillväxt och målen i direktiv 2009/138/EG, att främst skydda försäkringstagare och även trygga finansiell stabilitet, fortsätter att uppnås, bör kommissionen se över lämpligheten av de metoder, antaganden och standardparametrar som används vid beräkningen av standardformeln för solvenskapitalkravet inom fem år efter det att direktiv 2009/138/EG börjar tillämpas. Översynen bör särskilt baseras på den övergripande erfarenheten hos de försäkrings- och återförsäkringsföretag som använder standardformeln för solvenskapitalkravet under en övergångsperiod. I översynen bör även hänsyn tas till tillgängsklassernas och de finansiella instrumentens resultat, beteendet hos dem som investerar i de tillgångarna och finansiella instrumenten samt utvecklingen när det gäller fastställande av internationella standarder för finansiella tjänster. Översynen av standardparametrarna för vissa tillgångsklasser, såsom räntebärande värdepapper och långsiktig infrastruktur, kan behöva prioriteras.
- (61) För att möjliggöra en smidig övergång i enlighet med direktiv 2009/138/EG till ett nytt system är det nödvändigt att fastställa infasningsperioder och särskilda övergångsperioder. Övergångsbestämmelserna bör syfta till att undvika marknadsstörningar, begränsa konflikter med befintliga produkter och säkra tillgången på försäkringsprodukter. Övergångsbestämmelserna bör uppmanra företag att så snart som möjligt övergå till att följa de särskilda bestämmelserna i det nya systemet.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd (EUT L 331, 15.12.2010, s. 1).

- (62) Det är nödvändigt att fastställa en övergångsordning för tjänstepensionsverksamhet som drivs av försäkringsföretag enligt artikel 4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG⁽¹⁾ under den tid som kommissionen utför sin översyn av det direktivet. Övergångsperioden bör löpa ut så snart som ändringarna till direktiv 2003/41/EG träder i kraft.
- (63) Utan hinder av den provisoriska tillämpningen av direktiv 2009/138/EG, särskilt när det gäller bedömningar relaterade till godkännande av interna modeller, tilläggskapital, klassificering av kapitalbasmedel, företagsspecifika parametrar, specialföretag, undergruppen durationsbaserade aktiekursrisker och övergångsbestämmelsen för beräkning av bästa skattning vad avser försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser som motsvarar inbetalda premier för befintliga kontrakt, bör rådets direktiv 64/225/EEG⁽²⁾, 73/239/EEG⁽³⁾, 73/240/EEG⁽⁴⁾, 76/580/EEG⁽⁵⁾, 78/473/EEG⁽⁶⁾, 84/641/EEG⁽⁷⁾, 87/344/EEG⁽⁸⁾, 88/357/EEG⁽⁹⁾ och 92/49/EEG⁽¹⁰⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG⁽¹¹⁾, 2001/17/EG⁽¹²⁾, 2002/83/EG⁽¹³⁾ och 2005/68/EG⁽¹⁴⁾ (tillsammans kallade Solvens I), i deras ändrade lydelse enligt de rättsakter som förtecknas i del A i bilaga VI till direktiv 2009/138/EG, fortsätta att gälla fram till utgången av 2015.
- (64) I enlighet med medlemsstaternas och kommissionens gemensamma politiska förklaring av den 28 september 2011 om förklarande dokument har medlemsstaterna åtagit sig att, i motiverade fall, låta anmälan om införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan ett direktivs olika delar och motsvarande delar i nationella instrument för införlivande. Med avseende på detta direktiv och direktiv 2009/138/EG anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.
- (65) Eftersom målen med detta direktiv – nämligen att förbättra den inre marknads funktionssätt genom att säkerställa en hög, effektiv och enhetlig nivå av stabilitetsreglering och tillsyn, skydda försäkringstagare och förmånstagare och därigenom företag och konsumenter, skydda finansiella marknadernas integritet, effektivitet och korrekta funktionssätt, upprätthålla det finansiella systemets stabilitet och stärka den internationella samordningen av tillsynen – inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av den planerade åtgärdens omfattning, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (66) Direktiven 2003/71/EG och 2009/138/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009, (EU) nr 1094/2010 och (EU) nr 1095/2010 bör därför ändras i enlighet med detta.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/41/EG av den 3 juni 2003 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (EGT L 235, 23.9.2003, s. 10).

⁽²⁾ Rådets direktiv 64/225/EEG av den 25 februari 1964 om avskaffande av inskränkningar i etableringsfriheten och i friheten att tillhandahålla tjänster avseende återförsäkring och retrocession (EGT 56, 4.4.1964, s. 878).

⁽³⁾ Rådets första direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (EGT L 228, 16.8.1973, s. 3).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 73/240/EEG av den 24 juli 1973 om avskaffande av inskränkningar i etableringsfriheten för verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (EGT L 228, 16.8.1973, s. 20).

⁽⁵⁾ Rådets direktiv nr 76/580/EEG av den 29 juni 1976 om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (EGT L 189, 13.7.1976, s. 13).

⁽⁶⁾ Rådets direktiv 78/473/EEG av den 30 maj 1978 om samordning av lagar och andra författningar som avser koassuransverksamhet inom gemenskapen (EGT L 151, 7.6.1978, s. 25).

⁽⁷⁾ Rådets direktiv 84/641/EEG av den 10 december 1984 om ändring, speciellt med avseende på reserisker, i första direktivet (73/239/EEG) om samordning av lagar och andra författningar om rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (EGT L 339, 27.12.1984, s. 21).

⁽⁸⁾ Rådets direktiv 87/344/EEG av den 22 juni 1987 om samordning av lagar och andra författningar angående rättskydds försäkring (EGT L 185, 4.7.1987, s. 77).

⁽⁹⁾ Rådets andra direktiv 88/357/EEG av den 22 juni 1988 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring, och med bestämmelser avsedda att göra det lättare att effektivt utöva friheten att tillhandahålla tjänster samt om ändring av direktiv 73/239/EEG (EGT L 172, 4.7.1988, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring) (EGT L 228, 11.8.1992, s. 1).

⁽¹¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG av den 27 oktober 1998 om extra tillsyn över försäkringsföretag som ingår i en försäkringsgrupp (EGT L 330, 5.12.1998, s. 1).

⁽¹²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/17/EG av den 19 mars 2001 om rekonstruktion och likvidation av försäkringsföretag (EGT L 110, 20.4.2001, s. 28).

⁽¹³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG av den 5 november 2002 om livförsäkring (EGT L 345, 19.12.2002, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG av den 16 november 2005 om återförsäkring och om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG och 92/49/EEG samt direktiven 98/78/EG och 2002/83/EG (EUT L 323, 9.12.2005, s. 1).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av direktiv 2003/71/EG

Direktiv 2003/71/EG ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 5.4 ska tredje stycket ersättas med följande:

"Om de slutgiltiga villkoren för erbjudandet inte ingår i vare sig grundprospektet eller något tillägg, ska de göras tillgängliga för investerarna, registreras hos den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten samt meddelas av den behöriga myndigheten till den behöriga myndigheten i värdmedlemsstaten/värdmedlemsstaterna så snart det är praktiskt möjligt när ett erbjudande till allmänheten görs, och om möjligt före den tidpunkt då erbjudandet till allmänheten börjar gälla eller de berörda värdepappren tas upp till handel. Hemmedlemsstatens behöriga myndighet ska meddela de slutliga villkoren till Esma. De slutgiltiga villkoren ska innehålla information som endast avser värdepappersnoten och ska inte användas för att komplettera grundprospektet. Artikel 8.1 a ska tillämpas i sådana fall."

2. Artikel 11.3 ska ersättas med följande:

"3. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller denna artikel ska Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare ange vilken information som ska införlivas genom hänvisning.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010."

3. Artikel 13.7 ska ersättas med följande:

"7. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller godkännandet av prospekt ska Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera förfarandena för godkännande av prospekt och villkoren för justering av tidsfristerna.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010."

4. Artikel 14.8 ska ersättas med följande:

"8. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller denna artikel ska Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera bestämmelserna om offentliggörande av prospekt i punkterna 1–4.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förfarandet i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010."

5. Artikel 15.7 ska ersättas med följande:

"7. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller denna artikel ska Esma utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera bestämmelserna i fråga om spridning av annonser som gäller planerade erbjudanden av värdepapper till allmänheten eller upptagande till handel på en reglerad marknad, framför allt innan prospektet har gjorts tillgängliga för allmänheten eller innan teckningstiden inletts samt specificera bestämmelserna i punkt 4.

Esma ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen senast den 1 juli 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket, i enlighet med förslaget i artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1095/2010.”

6. Följande artikel ska införas:

”Artikel 31a

Esmas personal och resurser

Esma ska göra en bedömning av de personal- och resursbehov som uppstår till följd av befogenheterna och uppgifterna i enlighet med detta direktiv och översända en rapport om detta till Europaparlamentet, rådet och kommissionen.”

Artikel 2

Ändringar av direktiv 2009/138/EG

Direktiv 2009/138/EG ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 13 ska ändras på följande sätt:

a) Följande led ska införas efter led 32:

”32a. *kvalificerad central motpart*: en central motpart som antingen auktoriserats i enlighet med artikel 14 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 (*) eller erkänts i enlighet med artikel 25 i den förordningen.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).”

b) Följande led ska läggas till:

”40. *extern ratinginstitut eller ECAI*: ett kreditvärderingsinstitut som är registrerat eller certifierat i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009 (***) eller en centralbank som utfärdar kreditbetyg som inte omfattas av den förordningen.

(***) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1060/2009 av den 16 september 2009 om kreditvärderingsinstitut (EUT L 302, 17.11.2009, s. 1).”

2. Artikel 17.3 ska ersättas med följande:

”3. Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a beträffande de företagsformer som anges i bilaga III, med undantag av punkterna 28 och 29 i delarna A, B och C.”

3. Följande artikel ska införas:

”Artikel 25a

Anmälan och offentliggörande av auktorisation eller återkallande av auktorisation

Varje auktorisation eller återkallande av en auktorisation ska anmälas till Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) (Eiopa), inrättad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 (***). Namnet på varje försäkringsföretag eller återförsäkringsföretag som beviljats auktorisation ska föras in på en förteckning. Eiopa ska offentliggöra denna förteckning på sin webbplats och hålla den uppdaterad.

(***) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 48).”

4. Artikel 29.4 ska ersättas med följande:

”4. I de delegerade akter, tekniska standarder för tillsyn och tekniska standarder för genomförande som kommissionen antar ska proportionalitetsprincipen beaktas så att detta direktiv tillämpas proportionerligt, särskilt när det gäller små försäkringsföretag.

I de förslag till tekniska standarder för tillsyn som överlämnats av Eiopa i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010, de förslag till tekniska standarder för genomförande som lagts fram i enlighet med artikel 15 i den förordningen och de riktlinjer och rekommendationer som utfärdats i enlighet med artikel 16 i samma förordning ska proportionalitetsprincipen beaktas så att detta direktiv tillämpas proportionerligt, särskilt när det gäller små försäkringsföretag.”

5. Artikel 31.4 ska ersättas med följande:

”4. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 35, 51, 254.2 och 256 ska kommissionen enligt artikel 301a anta delegerade akter för punkt 2 i den här artikeln med närmare uppgifter om de centrala aspekter för vilka aggregerade statistiska uppgifter ska offentliggöras och om innehållsförteckningar och publiceringsdatum för dessa offentliggöranden.

5. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av punkt 2 i denna artikel, och utan att tillämpningen av artiklarna 35, 51, 254.2 och 256 påverkas, ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande för att specificera mallarna för och strukturen på det offentliggörande som anges i den här artikeln.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 september 2015.

Kommissionen ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

6. I artikel 33 ska följande stycken läggas till:

”Om en tillsynsmyndighet har underrättat tillsynsmyndigheterna i en värdmedlemsstat om att den kommer att utföra undersökningar på plats i enlighet med första stycket, och om den tillsynsmyndigheten är förhindrad att utföra dessa undersökningar på plats eller om dessa tillsynsmyndigheter i värdmedlemsstaten i praktiken inte har möjlighet att utöva sin rätt att delta i enlighet med andra stycket, får tillsynsmyndigheterna hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln.

I enlighet med artikel 21 i förordning (EU) nr 1094/2010 får Eiopa delta i undersökningar på plats om dessa utförs gemensamt av två eller flera tillsynsmyndigheter.”

7. Artikel 35 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska inledningen ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag lämnar tillsynsmyndigheterna de uppgifter som är nödvändiga för tillsynen med hänsyn till de tillsynsmål som fastställs i artiklarna 27 och 28. Sådana uppgifter ska minst omfatta vad som krävs för följande under genomförandet av förfarandet i artikel 36:”

b) Punkt 6 ska ersättas med följande:

”6. Om den i förväg fastställda periodicitet som avses i punkt 2 a i understiger ett år kan de berörda myndigheterna, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 129.4, begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen om

a) överlämnandet av dessa uppgifter skulle vara alltför betungande mot bakgrund av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i företagets verksamhet,

b) uppgifterna rapporteras minst årligen.

Tillsynsmyndigheterna ska inte begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen till en frekvens som är kortare än ett år för försäkrings- och återförsäkringsföretag som utgör en del av en grupp i den mening som avses i artikel 212.1 c, såvida inte företaget på ett övertygande sätt kan påvisa för tillsynsmyndigheten att en regelbunden tillsynsrapportering till en frekvens som är kortare än ett år är olämplig med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i gruppens verksamhet.

Begränsning av den regelbundna tillsynsrapporteringen ska endast beviljas försäkrings- och återförsäkringsföretag som inte representerar mer än 20 % av en medlemsstats livförsäkrings- och skadeförsäkringsmarknad eller dess återförsäkringsmarknad, där andelen av skadeförsäkringsmarknaden grundas på bruttopremieinkomsterna och andelen av livförsäkringsmarknaden på tekniska bruttoavsättningar.

Tillsynsmyndigheterna ska prioritera de minsta företagen när de fastställer vilka företag som kan omfattas av dessa begränsningar.

7. De berörda tillsynsmyndigheterna får begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen eller bevilja försäkrings- och återförsäkringsföretag undantag från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post om

- a) överlämnandet av dessa uppgifter skulle vara alltför betungande mot bakgrund av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i företagets verksamhet,
- b) överlämnandet av dessa uppgifter inte är nödvändigt för den effektiva tillsynen över företaget,
- c) undantaget inte undergräver de berörda finanssystemens stabilitet i unionen, och
- d) företaget kan tillhandahålla dessa uppgifter på *ad-hoc*-basis.

Tillsynsmyndigheterna ska inte begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen för försäkrings- och återförsäkringsföretag som utgör en del av en grupp i den mening som avses i artikel 212.1 c, såvida inte företaget på ett övertygande sätt kan påvisa för tillsynsmyndigheten att en rapportering där tillgångarna redovisas post för post är olämplig med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i gruppens verksamhet och med beaktande av den finansiella stabiliteten.

Undantaget från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post ska endast beviljas försäkrings- och återförsäkringsföretag som inte representerar mer än 20 procent av en medlemsstats livförsäkrings- och skadeförsäkringsmarknad eller dess återförsäkringsmarknad, där andelen av skadeförsäkringsmarknaden grundas på bruttopremieinkomsterna och andelen av livförsäkringsmarknaden på tekniska bruttoavsättningar.

Tillsynsmyndigheterna ska ge prioritet till de minsta företagen när de fastställer vilka företag som kan omfattas av de undantagen.

8. Med hänsyn till tillämpningen av punkterna 6 och 7 ska tillsynsmyndigheterna, som en del av översynen av tillsynsprocessen, bedöma om överlämnandet av uppgifter skulle vara alltför betungande mot bakgrund av arten, omfattningen och komplexiteten av de inneboende riskerna i företagets verksamhet, med beaktande av åtminstone

- a) volymen av företagets premier och försäkringstekniska avsättningar,
- b) volatiliteten för de anspråk och förmåner som företaget täcker,
- c) de marknadsrisker som företagets investeringar ger upphov till,
- d) riskkoncentrationsnivån,
- e) det totala antalet livförsäkrings- och skadeförsäkringsklasser för vilka auktoriseringen beviljas,
- f) eventuella effekter av förvaltningen av företagets tillgångar på den finansiella stabiliteten,
- g) företagets system och strukturer för att tillhandahålla information för tillsynsändamål och det styrdokument som avses i punkt 5,
- h) lämpligheten av företagets förvaltningssystem,
- i) storleken på de kapitalbasmedel som täcker solvenskapitalkravet och minimikapitalkravet,
- j) huruvida företaget är ett captivebolag för försäkring eller återförsäkring som endast täcker risker som är förknippade med den industri- eller handelsgrupp som det tillhör.

9. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att specificera de uppgifter som avses i punkterna 1–4 i den här artikeln och tidsfristerna för inlämnande av dessa uppgifter, i syfte att nå en lämplig grad av enhetlighet i rapporteringen till tillsynsorganen.

10. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor i förhållande till denna artikel ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av den regelbundna tillsynsrapporteringen med avseende på mallarna för överlämnande av uppgifter till de tillsynsmyndigheter som avses i punkterna 1 och 2.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

11. För att främja en sammanhängande och konsekvent tillämpning av punkterna 6 och 7 ska Eiopa utfärda riktlinjer i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1094/2010 för att närmare specificera de metoder som ska användas vid fastställande av den marknadsandel som avses i tredje stycket i punkterna 6 och 7."

8. Artikel 37 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:

i) Led b ska ersättas med följande:

"b) Om tillsynsmyndigheten har funnit att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som legat till grund för solvenskapitalkravet, beräknat enligt en fullständig eller partiell intern modell i enlighet med kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 3, på grund av att vissa kvantifierbara risker inte beaktas i tillräcklig utsträckning och det inte har lyckats att inom skälig tid anpassa modellen så att den bättre ger uttryck för den föreliggande riskprofilen."

ii) Följande led ska läggas till:

"d) Om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget tillämpar den matchningsjustering som avses i artikel 77b, den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d eller de övergångsåtgärder som avses i artiklarna 308c och 308d och tillsynsmyndigheten har funnit att detta företags riskprofil avviker väsentligt från de antaganden som legat till grund för dessa justeringar och övergångsåtgärder."

b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

"2. I de fall som anges i led a och b i punkt 1 ska kapitaltillägget beräknas så att det säkerställs att företaget uppfyller kraven i artikel 101.3.

I de fall som beskrivs under punkt 1 c ska kapitaltillägget vara proportionerligt mot de betydande risker som uppstått på grund av de brister som föranledde tillsynsmyndigheten att besluta om kapitaltillägg.

I de fall som beskrivs under punkt 1 d ska kapitaltillägget vara proportionerligt mot de betydande risker som uppstått på grund av de avvikelser som avses i den punkten."

c) Punkt 6 ska ersättas med följande:

"6. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att ytterligare specificera de omständigheter under vilka ett krav på kapitaltillägg kan föreläggas.

7. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att ytterligare specificera metoderna för beräkningen av kapitaltillägg.

8. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpning med avseende på denna artikel ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden för beslut om att fastställa, beräkna och upphäva kapitaltillägg.

Eiopa ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 september 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket."

9. I artikel 38.2 ska följande stycken läggas till:

"Om en tillsynsmyndighet har underrättat den berörda myndigheten i tjänsteleverantörens medlemsstat om att den kommer att utföra kontroll på plats i enlighet med denna punkt, eller om den utför en kontroll på plats i enlighet med första stycket och denna tillsynsmyndighet i praktiken inte har möjlighet att utöva sin rätt att utföra denna kontroll på plats, får tillsynsmyndigheten hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I detta fall får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom samma artikel.

I enlighet med artikel 21 i förordning (EU) nr 1094/2010 ska Eiopa ha rätt att delta i kontroller på plats, om dessa utförs gemensamt av två eller flera tillsynsmyndigheter."

10. Artikel 44 ska ändras på följande sätt:

- a) I punkt 2 ska följande stycke läggas till:

"Om försäkrings- eller återförsäkringsföretag tillämpar den matchningsjustering som avses i artikel 77b eller den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d ska de upprätta en likviditetsplan för inkommande och utgående kassaflöden när det gäller de tillgångar och skulder som omfattas av de justeringarna."

- b) Följande punkt ska införas:

"2a. När det gäller förvaltning av tillgångar och skulder ska försäkrings- och återförsäkringsföretag regelbundet bedöma följande:

- a) Hur känsliga deras försäkringstekniska avsättningar och medräkningsbara kapitalbasmedel är för de antaganden som ligger till grund för de riskfria räntesatser för relevanta durationer som avses i artikel 77a.

- b) Om den matchningsjustering som avses i artikel 77b tillämpas

- i) hur känsliga deras försäkringstekniska avsättningar och medräkningsbara kapitalbasmedel är för de antaganden som ligger till grund för beräkningen av matchningsjusteringen, inbegripet beräkningen av den grundläggande räntedifferens (spreaden) som avses i artikel 77c.1 b, och de eventuella effekterna av en tvångsförsäljning av tillgångar på deras medräkningsbara kapitalbasmedel,
- ii) hur känsliga deras försäkringstekniska avsättningar och medräkningsbara kapitalbasmedel är för ändringar i sammansättningen av portföljen med avsatta tillgångar,
- iii) effekterna av minskningen av matchningsjusteringen till noll.

- c) Om den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d tillämpas,

- i) hur känsliga deras försäkringstekniska avsättningar och medräkningsbara kapitalbasmedel är för de antaganden som ligger till grund för beräkningen av volatilitetsjusteringen och de eventuella effekterna av en tvångsförsäljning av tillgångar på deras medräkningsbara kapitalbasmedel,
- ii) effekterna av minskningen av volatilitetsjusteringen till noll.

Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska årligen lägga fram de bedömningar som avses i leden a, b och c i första stycket för tillsynsmyndigheten som en del av den information som ska rapporteras enligt artikel 35. I det fall minskningen av matchningsjusteringen eller volatilitetsjusteringen till noll skulle innebära att solvenskapitalkravet inte efterlevs, ska företagen även överlämna en analys av de åtgärder det skulle kunna tillämpa i en sådan situation för att återskapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller för att reducera riskprofilen för att återupprätta efterlevnaden av solvenskapitalkravet.

Om den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d tillämpas, ska det styrdokument för riskhantering som avses i artikel 41.3 innehålla en policy för kriterierna för tillämpningen av volatilitetsjusteringen."

- c) Följande punkt ska införas:

"4a. För att undvika ett alltför stort utnyttjande av externa ratinginstitut vid utnyttjande av extern kreditvärdering för beräkning av de försäkringstekniska avsättningarna och solvenskapitalkravet, ska försäkrings- och återförsäkringsföretag som en del av sin riskhantering bedöma huruvida de externa kreditvärderingarna är korrekta genom att använda ytterligare värderingar när det är möjligt, i syfte att undvika ett mekaniskt beroende av externa värderingar.

För att säkerställa enhetliga villkor vid tillämpningen av denna punkt ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden för att bedöma externa kreditvärderingar.

Eiopa ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i andra stycket.”

11. I artikel 45 ska följande punkt läggas till:

”2a. Om försäkrings- eller återförsäkringsföretaget tillämpar den matchningsjustering som avses i artikel 77b, den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d eller de övergångsåtgärder som fastställs i artiklarna 308c och 308d, ska de utföra den bedömning av efterlevnad av kapitalkraven som avses i punkt 1 b både genom att beakta och inte beakta de justeringarna och övergångsåtgärderna.”

12. Artikel 50 ska ersättas med följande:

”Artikel 50

Delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn

1. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att ytterligare specificera följande:

a) Delarna i de system som avses i artiklarna 41, 44, 46 och 47, särskilt de områden som ska tas upp i försäkrings- och återförsäkringsföretagens styrdokument för ALM-tekniker och placeringar som avses i artikel 44.2.

b) De funktioner som avses i artiklarna 44, 46, 47 och 48.

2. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller detta avsnitt ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare specificera följande:

a) Kraven i artikel 42 och de företagsfunktioner som berörs av dem.

b) Villkor för uppdragsavtal, särskilt till tjänsteleverantörer i tredjeländer.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

3. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller den bedömning som avses i artikel 45.1 a ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att ytterligare specificera delarna av denna bedömning.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

13. Artikel 51 ska ändras på följande sätt:

a) Följande punkt ska införas:

”1a. Om den matchningsjustering som avses i artikel 77b tillämpas, ska den beskrivning som avses i punkt 1 d inkludera en beskrivning av matchningsjusteringen och den portfölj med förpliktelser och avsatta tillgångar på vilken matchningsjusteringen tillämpas, samt en kvantifiering av vilka effekter en ändring av matchningsjusteringen till noll får på företagets finansiella position.

Den beskrivning som avses i punkt 1 d ska också inkludera en förklaring om huruvida den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d tillämpas av företaget och en kvantifiering av vilka effekter en ändring av matchningsjusteringen till noll får på företagets finansiella position.”

b) I punkt 2 ska tredje stycket ersättas med följande:

"Medlemsstaterna får dock – utan att detta påverkar andra offentliggöranden som är obligatoriska enligt andra rättsliga och administrativa krav – föreskriva att även om solvenskapitalkravet i punkt 1 e ii offentliggörs behöver inte kapitaltillägget, eller effekten av de specifika parametrar som försäkrings- eller återförsäkringsföretaget måste använda i enlighet med artikel 110, offentliggöras separat under en övergångsperiod som löper ut senast den 31 december 2020."

14. Artikel 52 ska ersättas med följande:

"Artikel 52

Information till och rapporter från Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 35 i förordning (EU) nr 1094/2010 ska medlemsstaterna begära att tillsynsmyndigheterna årligen ska lämna följande uppgifter till Eiopa:

- a) Genomsnittligt kapitaltillägg per företag och fördelningen av det kapitaltillägg som tillsynsmyndigheten ålagt under det föregående året, uttryckt i procent av solvenskapitalkravet och med separat redovisning för
 - i) försäkrings- och återförsäkringsföretag,
 - ii) livförsäkringsföretag,
 - iii) skadeförsäkringsföretag,
 - iv) försäkringsföretag som bedriver både livförsäkrings- och skadeförsäkringsverksamhet,
 - v) återförsäkringsföretag.
- b) För var och en av de uppgifter som anges i led a i denna punkt: andelen av kapitaltillägg som ålagts enligt artikel 37.1 a, b respektive c.
- c) Antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag som utnyttjar begränsningen av den regelbundna tillsynsrapporteringen och antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag som utnyttjar det undantag från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post som avses i artikel 35.6 och 35.7, tillsammans med deras respektive volymer när det gäller kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar, mätta som en procentandel av den totala volymen av medlemsstatens försäkrings- och återförsäkringsföretags kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar.
- d) Antalet grupper som drar nytta av begränsningen av den regelbundna tillsynsrapporteringen och antalet grupper som drar nytta av det undantag från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post som avses i artikel 254.2, tillsammans med deras respektive volymer när det gäller kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar, mätta som en procentandel av den totala volymen av alla gruppers kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar.

2. Eiopa ska årligen offentliggöra följande uppgifter:

- a) Den totala fördelningen av tilläggskapitalet för samtliga medlemsstater, uttryckt i procent av solvenskapitalkravet och separat redovisat för
 - i) försäkrings- och återförsäkringsföretag,
 - ii) livförsäkringsföretag,
 - iii) skadeförsäkringsföretag,
 - iv) försäkringsföretag som bedriver livförsäkrings- och skadeförsäkringsverksamhet,
 - v) återförsäkringsföretag.

- b) Fördelningen av kapitaltilläggen för varje medlemsstat separat, uttryckt i procent av solvenskapitalkravet, för samtliga försäkrings- och återförsäkringsföretag i den berörda medlemsstaten.
- c) För var och en av de uppgifter som avses i leden a och b i denna punkt andelen av kapitaltillägg som ålagts enligt artikel 37.1 a, b respektive c.
- d) För alla medlemsstater kollektivt, det totala antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag och grupper som drar nytta av begränsningen av den regelbundna tillsynsrapporteringen och det totala antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag och grupper som drar nytta av det undantag från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post som avses i artiklarna 35.6 och 35.7 samt 254.2, tillsammans med deras respektive volymer när det gäller kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar, mätta som en procentandel av den totala volymen av alla försäkrings- och återförsäkringsföretags och grupperns kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar.
- e) För varje medlemsstat separat, antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag och grupper som drar nytta av begränsningen av den regelbundna tillsynsrapporteringen och antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag och grupper som drar nytta av det undantag från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post som avses i artiklarna 35.6 och 35.7 samt 254.2, tillsammans med deras respektive volymer när det gäller kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar, mätta som en procentandel av den totala volymen av medlemstatens försäkrings- och återförsäkringsföretags samt grupperns kapitalkrav, premier, försäkringstekniska avsättningar och tillgångar.
3. Eiopa ska tillhandahålla de uppgifter som avses i punkt 2 till Europaparlamentet, rådet och kommissionen tillsammans med en rapport som redogör för graden av samstämmighet mellan tillsynsmyndigheternas tillämpning av krav på kapitaltillägg i de olika medlemsstaterna."

15. Artikel 56 ska ersättas med följande:

"Artikel 56

Lägesrapport om solvens och finansiell ställning: Delegerade akter och tekniska standarder för genomförande

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att ytterligare specificera vilka uppgifter som obligatoriskt ska offentliggöras och tidsfrister för det årliga offentliggörandet av uppgifter i enlighet med avsnitt 3.

För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpning av detta avsnitt ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden, format och mallar.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att, i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta de tekniska standarder för genomförande som avses i andra stycket."

16. Artikel 58.8 ska ersättas med följande:

"8. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller detta avsnitt får Eiopa, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att fastställa en uttömmande förteckning över uppgifter som avses i artikel 59.4, vilken de tilltänkta förvärvarna ska inkludera i sin anmälan, utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 58.2.

För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller detta avsnitt och för att beakta den framtida utvecklingen, ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare specificera justeringar av kriterierna i artikel 59.1.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första och andra stycket.

9. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av detta direktiv får Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden, blanketter och mallar för det samråd mellan berörda tillsynsmyndigheter som avses i artikel 60.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket."

17. Följande artikel ska införas:

"Artikel 65a

Samarbete med Eiopa

Medlemsstaterna ska se till att tillsynsmyndigheterna samarbetar med Eiopa vid tillämpning av detta direktiv, i enlighet med förordning (EU) nr 1094/2010.

Medlemsstaterna ska se till att tillsynsmyndigheterna omgående förser Eiopa med alla uppgifter den behöver för att utföra sina uppgifter i enlighet med förordning (EU) nr 1094/2010."

18. Följande artikel ska införas:

"Artikel 67a

Europaparlamentets utredningsbefogenheter

Artiklarna 64 och 67 ska inte påverka de undersökningsbefogenheter som Europaparlamentet tilldelats enligt artikel 226 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget)."

19. I artikel 69 ska andra stycket ersättas med följande:

"Sådant utlämnande får ske endast då det är nödvändigt för utövande av stabilitetskontroll. Medlemsstaterna ska dock föreskriva att sådan information som har erhållits med stöd av artikel 65 och artikel 68.1, och information som erhållits vid kontroll på plats i enlighet med artikel 33 får röjas endast med uttryckligt samtycke av den tillsynsmyndighet från vilka informationen härrör eller av tillsynsmyndigheten i den medlemsstat i vilken kontrollen på plats utfördes."

20. Artikel 70 ska ersättas med följande:

"Artikel 70

Överföring av uppgifter till centralbanker, monetära myndigheter, organ som utövar tillsyn över betalningssystem samt Europeiska systemrisknämnden

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 64–69 får en tillsynsmyndighet överföra uppgifter som är avsedda för att de ska kunna utföra sina uppgifter till följande:

- a) Centralbanker inom Europeiska centralbankssystemet (ECBS), inklusive Europeiska centralbanken (ECB) och andra organ med liknande uppgifter i deras egenskap av monetära myndigheter, om denna information är relevant för utövandet av deras respektive lagstadgade uppdrag, inklusive bedrivandet av monetär politik och tillhandahållande av likviditet i detta sammanhang, övervakning av systemen för betalningar, clearing och värdepappersavveckling, samt för skyddet av det finansiella systemets stabilitet.
- b) I förekommande fall, andra nationella offentliga myndigheter som ansvarar för tillsyn över betalningssystem.
- c) Europeiska systemrisknämnden (ESRB), som etablerats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 (*), om dessa uppgifter är relevanta för utövan av dess uppgifter.

2. I en krissituation, inbegripen en sådan krissituation som avses i artikel 18 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska medlemsstaterna tillåta behöriga myndigheter att utan dröjsmål lämna information till centralbankerna inom ECBS, inklusive ECB, om denna information är relevant för utövandet av deras respektive lagstadgade uppgifter, inklusive bedrivandet av monetär politik och relaterade åtgärder för att tillföra likviditet, övervakning av systemen för betalningar, clearing och värdepappersavveckling, och för skyddet av det finansiella systemets stabilitet, samt till ESRB om denna information är relevant för dess uppgifter.

3. Sådana myndigheter eller organ får också till tillsynsmyndigheterna vidarebefordra sådana uppgifter som dessa kan behöva enligt artikel 67. Information som tas emot i detta sammanhang ska omfattas av bestämmelserna om tystnadsplikt enligt detta avsnitt.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisnkämnad (EUT L 331, 15.12.2010, s. 1)."

21. Artikel 71 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 2 ska ersättas med följande:

"2. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna vid fullgörandet av sina skyldigheter beaktar enhetligheten när det gäller tillsynsverktyg och tillsynsrutiner vid tillämpningen av de lagar, förordningar och administrativa krav som antagits i enlighet med detta direktiv. För detta ändamål ska medlemsstaterna se till att

- a) tillsynsmyndigheterna deltar i verksamheten i Eiopa,
- b) tillsynsmyndigheterna vidtar alla åtgärder som krävs för att efterleva de riktlinjer och rekommendationer som utfärdats av Eiopa i enlighet med artikel 16 i förordning (EU) nr 1094/2010 och att de, när de avviker från dessa, ska ange skälen för detta,
- c) tillsynsmyndigheternas nationella mandat inte inkräktar på utövandet av deras skyldigheter som medlemmar i Eiopa eller enligt detta direktiv."

b) Punkt 3 ska utgå.

22. I artikel 75 ska punkt 2 ersättas med följande:

"2. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att ange vilka metoder och antaganden som ska användas vid värderingen av tillgångar och skulder enligt punkt 1.

3. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller värdering av tillgångar och skulder ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera följande:

- a) I vilken utsträckning de delegerade akter som avses i punkt 2 kräver användning av de internationella redovisningsstandarder som antagits av kommissionen i enlighet med förordning (EG) nr 1606/2002 och huruvida de redovisningsstandarderna är förenliga med den strategi för värdering av tillgångar och skulder som fastställs i punkterna 1 och 2.
- b) De metoder och antaganden som ska användas om marknadsnoteringar antingen inte är tillgängliga eller om internationella redovisningsstandarder, såsom de antagits av kommissionen i enlighet med förordning (EG) nr 1606/2002, antingen tillfälligt eller varaktigt är förenliga med den strategi för värdering av tillgångar och skulder som fastställs i punkterna 1 och 2.
- c) De metoder och antaganden som ska användas vid värderingen av tillgångar och skulder som fastställs i punkt 1, om de delegerade akter som avses i punkt 2 tillåter utnyttjande av alternativa värderingsmetoder.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010."

23. Följande artiklar ska införas:

"Artikel 77a

Extrapolering av riskfria räntesatser för relevanta durationer

Förfarandet för fastställande av de riskfria räntesatser för relevanta durationer som avses i artikel 77.2 ska utnyttja och vara förenligt med information från relevanta finansiella instrument. Det fastställandet ska ta hänsyn till relevanta finansiella instrument för de löptiderna, om marknaderna för de finansiella instrumenten samt obligationerna är djupa, likvida och transparenta. För löptider där marknaderna för de relevanta finansiella instrumenten eller för obligationer inte längre är djupa, likvida och transparenta ska de riskfria räntesatserna för relevanta durationer extrapoleras.

Den extrapolerade delen av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer ska grundas på terminskurser som konvergerar smidigt från en eller ett antal räntesatser i förhållande till de längsta löptiderna för vilka de relevanta finansiella instrumenten och obligationerna kan observeras på en djup och likvid marknad, till en slutlig terminskurs.

Artikel 77b

Matchningsjustering av riskfria räntesatserna för relevanta durationer

1. Försäkrings- och återförsäkringsföretag får, med tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande, tillämpa en matchningsjustering på de riskfria räntesatserna för relevanta durationer för beräkning av bästa skattning i fråga om en portfölj med livförsäkringsförpliktelser, inbegripet livräntor som härrör från skadeförsäkrings- eller återförsäkringskontrakt, förutsatt att följande villkor är uppfyllda:

- a) Försäkrings- eller återförsäkringsföretaget har avsatt en tillgångsportfölj, bestående av obligationer och andra tillgångar med liknande kassaflödesegenskaper, för att täcka bästa skattning för portföljen med försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser och bibehåller denna portfölj under förpliktelseernas livstid, med undantag för syftet att bevara överensstämmelsen i kassaflödena mellan tillgångar och skulder när kassaflödena har ändrats väsentligt.
- b) Den portfölj med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser på vilken matchningsjusteringen tillämpas och portföljen med avsatta tillgångar identifieras och förvaltas och organiseras separat från försäkringsföretagets övriga verksamheter, och den avsatta tillgångsportföljen kan inte användas för att täcka förluster som uppstår inom företagets övriga verksamheter.
- c) De förväntade kassaflödena för den avsatta tillgångsportföljen återspeglar vart och ett av de förväntade kassaflödena för portföljen med försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser i samma valuta, och eventuellt bristande matchning orsakar inga risker som är väsentliga i förhållande till de inneboende riskerna i den försäkrings- eller återförsäkringsverksamhet på vilken matchningsjusteringen tillämpas.
- d) De underliggande kontrakten i portföljen med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser genererar inte framtida premiebetalningar.
- e) De enda tekningsrisker som är relaterade till portföljen med försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser är livsfallsrisk, kostnadsrisk, omprövningsrisk och dödsfallsrisk.
- f) Om den tekningsrisk som är relaterad till portföljen med försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser inbegriper dödsfallsrisk, ska bästa skattningen av portföljen med försäkrings- och livförsäkringsförpliktelser inte öka mer än 5 procent under en dödsfallsriskstress som kalibreras i enlighet med artikel 101.2–101.5
- g) De underliggande kontrakten till portföljen med försäkrings- och återförsäkringsförpliktelseerna inbegriper inga valmöjligheter för försäkringstagaren eller inbegriper endast en återköpsoption om återköpsvärdet inte överstiger värdet på de tillgångar, värderade i enlighet med artikel 75, som täcker försäkrings- och återförsäkringsförpliktelseerna vid den tidpunkt då återköpsoptionen tas i bruk.
- h) Kassaflödena för den avsatta tillgångsportföljen är fasta och kan inte ändras av tillgångarnas emittent eller annan tredje part.
- i) Vid tillämpningen av denna punkt ska försäkrings- och återförsäkringsförpliktelseerna i ett kontrakt för försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser inte delas upp i olika delar när portföljen med försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser sammanställs enligt denna artikel.

Utän hinder av led h i första stycket kan försäkrings- eller återförsäkringsföretag använda tillgångar för vilka kassaflödena är fasta, med undantag för ett inflationsberoende, förutsatt att dessa tillgångar återspeglar de kassaflöden som inbegriper inflation i portföljen med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser.

I det fall att emittenter eller tredjeparter har rätt att ändra kassaflödena för en tillgång på ett sådant sätt att investeraren erhåller tillräcklig kompensation för att kunna uppnå samma kassaflöden genom att återinvestera i tillgångar med likvärdig eller bättre kreditkvalitet ska rätten att ändra kassaflödena inte innebära att tillgångarna inte längre tilläts ingå i den portfölj som avsåts i enlighet med led h i första stycket.

2. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag som tillämpar matchningsjusteringen på en portfölj med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser ska inte återgå till en metod som inte inkluderar en matchningsjustering. Om ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som tillämpar matchningsjustering inte längre kan uppfylla villkoren i punkt 1 ska det omedelbart informera tillsynsmyndigheten och vidta nödvändiga åtgärder för att på nytt säkra efterlevnaden av de villkoren. Om företaget inte har möjlighet att inom två månader från och med den dag då det inte längre uppfyllde villkoren, på nytt säkra efterlevnaden av de villkoren, ska det upphöra att tillämpa matchningsjusteringen på sina försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser och ska inte tillämpa justeringen under en period på ytterligare 24 månader.

3. Matchningsjusteringen ska inte tillämpas i fråga om försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser om de riskfria räntesatserna för relevanta durationer för beräkning av bästa skattning för de förpliktelserna inbegriper en volatilitetsjustering enligt artikel 77d eller övergångsåtgärder för riskfria räntesatser enligt artikel 308c.

Artikel 77c

Beräkning av matchningsjusteringen

1. För varje valuta ska den matchningsjustering som avses i artikel 77b beräknas i enlighet med följande principer:

a) Matchningsjusteringen ska motsvara skillnaden mellan följande:

- i) Den årliga effektiva räntesatsen, beräknad som en enda diskonteringsatts som, när den tillämpas på kassaflödena för portföljen med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser, ger ett värde som är lika stort som värdet i enlighet med artikel 75 på portföljen med avsåtta tillgångar.
- ii) Den årliga effektiva räntesatsen, beräknad som en enda diskonteringsatts som, när den tillämpas på kassaflödena för portföljen med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser, ger ett värde som är lika stort som bästa skattningen för portföljen med försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser om pengarnas tidvärde beaktas med tillämpning av riskfria basräntesatser för durationerna.

b) Matchningsjusteringen ska inte inkludera den grundläggande räntedifferens som återspeglar försäkrings- eller återförsäkringsföretagets risker.

c) Utan att det påverkar tillämpningen av led a ska den grundläggande räntedifferensen vid behov ökas för att säkra att matchningsjusteringen för tillgångar med lägre än fullgod kreditvärdighet (investment grade) med samma löptid och av samma tillgångsklass.

d) Utnyttjandet av externa kreditvärderingar vid beräkningen av matchningsjusteringen ska vara i enlighet med artikel 111.1 n.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 b ska följande gälla för den grundläggande räntedifferensen:

a) Den ska motsvara summan av

- i) den kreditspread som motsvarar sannolikheten för fallissemang bland tillgångarna,
- ii) den kreditspread som motsvarar den förväntade förlust som följer av en nedgradering av tillgångarna.

b) För exponeringar mot medlemsstaternas nationella regeringar eller centralbanker ska den inte vara lägre än 30 procent av det långfristiga genomsnittet av räntespreaden över de riskfria räntesatserna för tillgångar med samma löptid och kreditkvalitet och av samma tillgångsklass, enligt vad som kan observeras på de finansiella marknaderna.

- c) För andra exponeringar än mot medlemsstaternas nationella regeringar och centralbanker ska den inte vara lägre än 35 procent av det långfristiga genomsnittet av räntespreaden över de riskfria räntesatserna för tillgångar med samma löptid och kreditkvalitet och av samma tillgångsklass, enligt vad som kan observeras på finansiella marknaderna.

Sannolikheten för fallissemang som avses i led a i i första stycket ska baseras på långfristig statistik över fallissemang som är relevant för tillgångarna med avseende på deras löptid, kreditkvalitet och tillgångsklass.

Om ingen tillförlitlig kreditspread kan härledas från den statistik som avses i andra stycket ska den grundläggande räntedifferensen vara lika stor som den andel av det långfristiga genomsnittet av räntespreaden över de riskfria räntesatserna som anges i leden b och c.

Artikel 77d

Volatilitetsjustering av riskfria räntesatser för relevanta durationer

1. Medlemsstaterna får kräva att tillsynsmyndigheterna ger ett förhandsgodkännande för försäkrings- och återförsäkringsföretags tillämpning av en volatilitetsjustering på de riskfria räntesatserna för relevanta durationer för beräkning av den bästa skattning som avses i artikel 77.2.

2. För varje relevant valuta ska volatilitetsjusteringen av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer grundas på räntedifferensen mellan den räntesats som kan fås för tillgångar som ingår i en referensportfölj för den valutan och de riskfria basräntesatserna för relevanta durationer för den valutan.

Referensportföljen för en valuta ska vara representativ för de tillgångar som är uttryckta i den valutan och i vilka försäkrings- och återförsäkringsföretag investerar för att täcka bästa skattning för försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser uttryckta i den valutan.

3. Omfattningen av volatilitetsjusteringen av riskfria räntesatser ska motsvara 65 procent av den riskkorrigerade valutaspreaden.

Den riskkorrigerade valutaspreaden ska beräknas som skillnaden mellan den spread som avses i punkt 2 och den andel av denna spread som kan tillskrivas en realistisk bedömning av förväntade förluster eller oförutsedda kredit- eller andra risker för tillgångarna.

Volatilitetsjusteringen ska endast tillämpas på de riskfria räntesatserna för relevanta durationer som inte härletts genom extrapolering i enlighet med artikel 77a. Extrapoleringen av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer ska baseras på de justerade riskfria räntesatserna.

4. För varje relevant land ska volatilitetsjusteringen av de riskfria räntesatser som avses i punkt 3 för detta lands valuta, före tillämpningen av 65 procentsfaktorn, ökas med skillnaden mellan den riskkorrigerade landsspreaden och två gånger den riskkorrigerade valutaspreaden, om denna differens är positiv och den riskkorrigerade landsspreaden är högre än 100 räntepunkter. Den ökade volatilitetsjusteringen ska tillämpas på beräkningen av bästa skattning för försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser i fråga om produkter som sålts på detta lands försäkringsmarknad. Den riskkorrigerade landsspreaden beräknas på samma sätt som den riskkorrigerade valutaspreaden för detta lands valuta, men baseras på en referensportfölj som är representativ för de tillgångar i vilka försäkrings- och återförsäkringsföretag investerar för att täcka bästa skattning för försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser av produkter som sålts på detta lands försäkringsmarknad och som är uttryckta i det landets valuta.

5. Volatilitetsjusteringen ska inte tillämpas i fråga om försäkringsförpliktelser om de riskfria räntesatserna för relevanta durationer för beräkning av bästa skattning för dessa förpliktelser inbegriper en matchningsjustering enligt artikel 77b.

6. Genom undantag från artikel 101 ska solvenskapitalkravet inte täcka risker för förlust av primärkapital till följd av ändringar av volatilitetsjusteringen.

Artikel 77e

Tekniska uppgifter som tillhandahålls av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten

1. Eiopa ska för varje relevant valuta fastställa och offentliggöra följande tekniska uppgifter minst en gång per kvartal:
 - a) Riskfria räntesatser för relevanta durationer för att beräkna bästa skattning som avses i artikel 77.2, utan någon matchnings- eller volatilitetsjustering.
 - b) För varje relevant duration, kreditkvalitet och tillgångsklass, en grundläggande räntedifferens för beräkning av den matchningsjustering som avses i artikel 77c.1 b.
 - c) För varje relevant nationell försäkringsmarknad, en volatilitetsjustering av de riskfria räntesatser för relevanta durationer som avses i artikel 77d.1.
2. I syfte att säkerställa enhetliga villkor för beräkning av försäkringstekniska avsättningar och kapitalbasmedel får kommissionen anta genomförandeakter, i vilka det för varje relevant valuta anges de tekniska uppgifter som avses i punkt 1. I de genomförandeakterna ska den informationen utnyttjas.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 301.2.

Vid vederbörligen motiverade och tvingande skäl till skyndsamhet i fråga om tillgängligheten av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer, ska kommissionen anta genomförandeakter med omedelbar verkan i enlighet med det förfarande som avses i artikel 301.3.

3. När de tekniska uppgifter som avses i punkt 1 antas av kommissionen i enlighet med punkt 2 ska försäkrings- och återförsäkringsföretag utnyttja dessa tekniska uppgifter för att beräkna bästa skattning i enlighet med artikel 77, matchningsjusteringen i enlighet med artikel 77c och volatilitetsjusteringen i enlighet med artikel 77d.

När det gäller valutor och nationella marknader där den justering som avses i punkt 1 c inte anges i de genomförandeakter som avses i punkt 2, ska ingen volatilitetsjustering tillämpas på riskfria räntesatser för relevanta durationer för beräkning av bästa skattning.

Artikel 77f

Översyn av långsiktiga garantiåtgärder och aktieriskåtgärder

1. Eiopa ska årligen, fram till den 1 januari 2021, rapportera till Europaparlamentet, rådet och kommissionen om effekterna av tillämpningen av artiklarna 77a–77e och 106, 138.4 och 304, 308c och 308d, inbegripet de delegerade akter eller genomförandeakter som antagits enligt dessa artiklar.

Tillsynsmyndigheterna ska under denna period årligen lämna följande uppgifter till Eiopa:

- a) Tillgången till långsiktiga garantier i försäkringsprodukter på deras nationella marknader och försäkrings- och återförsäkringsföretagens beteende som långsiktiga investerare.
- b) Antalet försäkrings- och återförsäkringsföretag som tillämpar matchningsjusteringen, volatilitetsjusteringen, förlängningen av återhämtningsplanen i enlighet med artikel 138.4, undergruppen durationsbaserade aktiekursrisker och de övergångsåtgärder som fastställs i artiklarna 308c och 308d.
- c) Effekterna av matchningsjusteringen, volatilitetsjusteringen, den symmetriska justeringen av kapitalkravet för aktier, undergruppen durationsbaserade aktiekursrisker och de övergångsåtgärder som fastställs i artiklarna 308c och 308d på försäkrings- och återförsäkringsföretag, både på nationell nivå och i anonym form för varje enskilt företag.
- d) Effekterna av matchningsjusteringen, volatilitetsjusteringen, den symmetriska justeringen av kapitalkravet för aktier och undergruppen durationsbaserade aktiekursrisker på försäkrings- och återförsäkringsföretags investeringsbeteende och huruvida de tillämpar otillbörlig nedsättning av kapitalkravet.

- e) Effekterna av förlängningar av återhämtningsperioden i enlighet med artikel 138.4 på försäkrings- och återförsäkringsföretagens insatser för att återställa nivån på den medräkningsbara kapitalbas som täcker solvenskapitalkravet eller för att reducera riskprofilen för att efterleva solvenskapitalkravet.
- f) Om försäkrings- och återförsäkringsföretag tillämpar de övergångsåtgärder som anges i artiklarna 308c och 308d, huruvida de efterlever de infasningsplaner som avses i artikel 308e och utsikterna för ett minskat beroende av dessa övergångsåtgärder, inbegripet åtgärder som har vidtagits eller förväntas vidtas av företagen och tillsynsmyndigheterna, med beaktande av den berörda medlemsstatens lagstiftning.
2. Eiopa ska när så är lämpligt, efter samråd med ESRB och efter ett offentligt samråd, ge kommissionen ett yttrande om utvärderingen av tillämpningen av artiklarna 77a–77e och 106, 138.4 och 304, 308c och 308d, inbegripet de delegerade akter eller genomförandeakter som antagits enligt dessa artiklar. Den utvärderingen ska göras med avseende på tillgången till långsiktiga garantier i försäkringsprodukter, försäkrings- och återförsäkringsföretagens beteende som långsiktiga investerare och, mer generellt, den finansiella stabiliteten.
3. På basis av det yttrande som överlämnats av Eiopa som avses i punkt 2 ska kommissionen till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport senast den 1 januari 2021 eller tidigare, om så är lämpligt. Rapporten ska särskilt fokusera på effekterna för
- skydd av försäkringstagare,
 - de europeiska försäkringsmarknadernas stabilitet och sätt att fungera,
 - den inre marknaden och särskilt konkurrenskraften och lika villkor på de europeiska försäkringsmarknaderna,
 - den utsträckning i vilken försäkrings- och återförsäkringsföretag fortsätter att verka som långsiktiga investerare,
 - tillgången på och prissättningen av livränteprodukter,
 - tillgången på och prissättningen av konkurrerande produkter,
 - försäkringsföretagens långsiktiga investeringsstrategier i fråga om produkter på vilka artiklarna 77b och 77c tillämpas i förhållande till strategier för andra långsiktiga garantier,
 - konsumentval och konsumenternas riskmedvetenhet,
 - diversifieringsgraden inom försäkringsverksamheten och försäkrings- och återförsäkringsföretagens tillgångsprofil,
 - den finansiella stabiliteten.

Rapporten ska dessutom bygga på tillsynserfarenhet när det gäller tillämpningen av artiklarna 77a–77e och 106, 138.4 och 304, 308c och 308d, inbegripet de delegerade akter eller genomförandeakter som antagits enligt dessa artiklar.

4. Kommissionens rapport ska vid behov åtföljas av lagstiftningsförslag.”

24. Artikel 86 ska ersättas med följande:

”Artikel 86

Delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn och genomförande

1. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att fastställa följande:
 - a) Försäkringsmatematiska och statistiska metoder för att beräkna bästa skattning enligt artikel 77.2.
 - b) Metoder, principer och tekniker för att fastställa de riskfria räntesatser för relevanta durationer som ska användas vid beräkningen av bästa skattning enligt artikel 77.2.

- c) De omständigheter under vilka de försäkringstekniska avsättningarna ska beräknas som en helhet respektive som summa av en bästa skattning och en riskmarginal och de metoder som ska användas då de försäkringstekniska avsättningarna beräknas som en helhet som avses i artikel 77.4.
- d) De metoder och antaganden som ska användas vid beräkningen av riskmarginalen, däribland bestämningen av det belopp av medräkningsbara kapitalbasmedel som krävs för att säkra försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser och kalibreringen av kapitalkostnadstillägget som avses i artikel 77.5.
- e) De klasser på vilka försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser ska fördelas för beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna som avses i artikel 80.
- f) De standarder som ska uppfyllas i fråga om lämpligheten, fullständigheten och riktigheten av data som används vid beräkningen av de försäkringstekniska avsättningarna och de specifika omständigheter under vilka det vore lämpligt att använda lämpliga approximationer, inklusive individuella beräkningsmetoder för beräkning av bästa skattning som avses i artikel 82.
- g) Specifikationer avseende de krav som anges i artikel 77b.1, inbegripet de metoder, antaganden och standardparametrar som ska användas vid beräkning av effekterna av den dödsfallsriskstress som avses i artikel 77b.1 e.
- h) Specifikationer avseende de krav som anges i artikel 77c, inbegripet de antaganden och metoder som ska användas vid beräkning av matchningsjusteringen och den grundläggande räntedifferensen.
- i) Metoder och antaganden för beräkning av den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d, inbegripet en formel för beräkning av den spread som avses i punkt 2 i den artikeln.
2. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller metoder för beräkningen av försäkringstekniska avsättningar ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att närmare specificera följande:

- a) De metoder som ska användas vid beräkningen av den anpassning med hänsyn till risken för motpartsfallemang som avses i artikel 81 och som är avsedd att täcka förväntade förluster till följd av sådant fallissemang.
- b) I nödvändig utsträckning, förenklade metoder och tekniker för att beräkna de försäkringstekniska avsättningarna för att se till att de försäkringsmatematiska och statistiska metoder som avses i leden a och d står i proportion till arten, omfattningen och komplexiteten av de risker som försäkrings- och återförsäkringsföretagen tar på sig, inbegripet captivebolag för försäkring eller återförsäkring.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

3. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpning av artikel 77b, ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden för godkännande av tillämpningen av en matchningsjustering enligt artikel 77b.1.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 oktober 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta dessa tekniska standarder för tillsyn.”

25. Artikel 92 ska ändras på följande sätt:

- a) Titeln ska ersättas med följande:

”Delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn och genomförande”

- b) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller fastställandet av kapitalbasmedel ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera kriterierna för tillsynsmyndigheternas godkännande av tilläggs kapital i enlighet med artikel 90.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

1a. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att specificera behandlingen av ägarintressen enligt artikel 212.2 tredje stycket, i finansiella institut och kreditinstitut avseende fastställandet av kapitalbasen.”

c) Följande punkt ska läggas till:

”3. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av artikel 90 ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden för tillsynsmyndigheternas godkännande av tilläggskapital.

Eiopa ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 oktober 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

26. Artikel 97 ska ersättas med följande:

”Artikel 97

Delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn

1. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att fastställa en förteckning över kapitalbasposter, inklusive dem som avses i artikel 96, som bedöms uppfylla kriterierna i artikel 94 med en fullständig redovisning för varje post av de egenskaper som har legat till grund för klassificeringen.

2. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller klassificering av kapitalbasmedel ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera de metoder som tillsynsmyndigheterna ska tillämpa vid godkännandeförfarandet för bedömningar och klassificeringar av poster som ingår i de egna medlen och som inte ingår i den förteckning som avses i punkt 1.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Kommissionen ska regelbundet se över och vid behov uppdatera den förteckning som avses i punkt 1 med hänsyn till marknadsutvecklingen.”

27. Artikel 99 ska ersättas med följande:

”Artikel 99

Delegerade akter avseende medräkningsbara kapitalbasmedel

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att fastställa följande:

a) De kvantitativa gränsvärden som avses i artikel 98.1 och 98.2.

b) De justeringar som bör göras för att återspegla den bristande möjligheten att överföra de kapitalbasposter som enbart kan användas för att täcka förluster som uppstår från ett särskilt skuldsegment eller från särskilda risker (separata fonder).”

28. Följande artikel ska införas:

”Artikel 109a

Harmoniserade tekniska uppgifter till standardformler

1. Vid tillämpning av beräkningen av solvenskapitalkravet i enlighet med standardformeln ska ESA-myndigheterna via den gemensamma kommittén utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av placeringen av externa ratinginstituts (ECAI) kreditvärderingar på en objektiv skala för kreditkvalitet genom tillämpning av de kreditkvalitetsvärden som specificeras i enlighet med artikel 111.1 n.

ESA-myndigheternas gemensamma kommitté ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket.

2. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av denna artikel och i syfte att förenkla beräkningen av den marknadsriskmodul som avses i artikel 105.5, förenkla beräkningen av den motpartsriskmodul som avses i artikel 105.6, utvärdera de riskreducerande tekniker som avses i artikel 101.5 och beräkna försäkringstekniska avsättningar, ska Eiopa utarbeta tekniska standarder för genomförande av

- a) förteckningar över de regionala och lokala självstyrelseorgan vilkas exponeringar ska behandlas som exponeringar mot den centrala regeringen i den jurisdiktion där de är etablerade, förutsatt att det inte förekommer några skillnader i risk mellan sådana exponeringar på grund av de regionala regeringarnas och lokala myndigheternas särskilda beskattningsrätt, och att det finns särskilda institutionella ordningar som minskar risken för fallissemang,
- b) det aktieindex som avses i artikel 106.2, i enlighet med de detaljerade kriterier som fastställs i artikel 111.1 c och o,
- c) de justeringar som ska göras för valutor som är knutna till euron i undergruppen valutatisk i artikel 105.5, i enlighet med de detaljerade kriterier för justeringar av de valutor som är knutna till euron i syfte att förenkla beräkningen av undergruppen valutatisk, såsom den fastställs i artikel 111.1 p.

Eiopa ska överlämna de förslagen till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket.

3. Eiopa ska minst en gång per kvartal offentliggöra tekniska uppgifter som inbegriper information om den symmetriska justering som avses i artikel 106.

4. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av denna artikel och i syfte att underlätta beräkningen av den teckningsriskmodul för sjukförsäkring som avses i artikel 105.4 ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande, med beaktande av de beräkningar som gjorts av tillsynsmyndigheterna i de berörda medlemsstaterna, av standardavvikelser när det gäller medlemsstaternas särskilda nationella lagstiftningsåtgärder som gör det möjligt för försäkrings- och återförsäkringsföretag att dela utbetalningar vid försäkringsfall gällande hälsorisk och som uppfyller kriterierna i punkt 5 och alla ytterligare kriterier som fastställs genom delegerade akter.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket.

5. De tekniska standarder för genomförande som avses i punkt 4 ska endast tillämpas på de av medlemsstaternas nationella lagstiftningsåtgärder som ger försäkrings- och återförsäkringsföretag möjlighet att dela utbetalningar vid försäkringsfall gällande hälsorisk och som uppfyller följande kriterier:

- a) Mekanismen för delning av anspråk ska vara transparent och till fullo specificerad före den årsperiod till vilken den hänför sig.
- b) Mekanismen för delning av anspråk, antalet försäkringsföretag som deltar i systemet för utjämning av hälsorisker (*Health Risk Equalisation System* – HRES) och riskkaraktären hos den affärsverksamhet som omfattas av HRES ska, för varje företag som deltar i HRES, säkerställa att volatiliteten hos de årliga förlusterna inom den affärsverksamhet som omfattas av HRES avsevärt minskas genom detta system, både avseende premier och avseende reservrisk.

- c) Den sjukförsäkring som omfattas av HRES ska vara obligatorisk och fungera helt eller delvis som ett alternativ till det skydd vid sjukdom som ingår i det lagstadgade socialförsäkringssystemet.
- d) Vid fallissemang i ett försäkringsföretag som deltar i HRES ska en eller flera medlemsstaters regeringar garantera att de till fullo tillgodoser försäkringstagarnas anspråk i det försäkringsföretag som omfattas av HRES.

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a som anger de ytterligare kriterier som arrangemangen i de nationella lagstiftningsåtgärderna ska uppfylla, och metod och krav för beräkningen av de standardavvikelser om avses i punkt 4 i den här artikeln.”

29. Artikel 111 ska ersättas med följande:

”Artikel 111

Delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn och genomförande avseende artiklarna 103–109

1. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att fastställa följande:
 - a) En standardformel i enlighet med artiklarna 101 och 103–109.
 - b) Undergrupper som är nödvändiga eller som mer exakt täcker de risker som omfattas av riskmoduler enligt artikel 104 och följande uppdateringar.
 - c) Metoder, antaganden och standardparametrar som ska kalibreras till den konfidensnivå som avses i artikel 101.3 och som ska tillämpas vid beräkningen av var och en av de riskmoduler eller undergrupper inom ramen för det primära solvenskapitalkravet som fastställs genom artiklarna 104, 105 och 304, mekanismen för symmetrisk justering och den lämpliga tidsperioden, uttryckt i månader, i enlighet med artikel 106 samt det lämpliga sättet för att integrera metoden i artikel 304 i solvenskapitalkravet beräknat i enlighet med standardformeln.
 - d) Korrelationsparametrarna, om nödvändigt inklusive parametrarna i bilaga IV samt förfarandena för att uppdatera dessa parametrar.
 - e) För försäkrings- och återförsäkringsföretag som använder riskreduceringstekniker: metoder och antaganden som ska användas vid bedömningen av förändringar av berörda företags riskprofil och vid justeringar av beräkningen av solvenskapitalkravet.
 - f) Kvalitativa kriterier som de riskreduceringstekniker som avses i led e ska uppfylla för att säkerställa att respektive risk faktiskt har överförts till tredje part.
 - fa) Den metod och de parametrar som ska användas för att bedöma kapitalkravet för motpartsrisk i fall av exponeringar mot kvalificerade centrala motparter; de parametrarna säkerställer konsekvens med behandlingen av sådana exponeringar för kreditinstitut och finansinstitut i den mening som avses i artikel 4.1.1 och 4.1.26 i förordning (EU) nr 575/2013.
 - g) Metoder och parametrar för bedömningen av kapitalkravet för operativ risk enligt artikel 107, inklusive den procentsats som avses i artikel 107.3.
 - h) De metoder och justeringar som ska användas för att återspegla försäkrings- och återförsäkringsföretagens minskade möjligheter till riskdiversifiering i samband med separerade fonder.
 - i) Den metod som ska användas vid beräkningen av justeringsbeloppet för förlustreducering genom försäkringstekniska avsättningar eller uppskjutna skatter som fastställs i artikel 108.
 - j) Deluppsättningen av standardparametrar inom teckningsriskmodulerna för skade-, liv- och sjukförsäkring som får ersättas av företagsspecifika parametrar enligt artikel 104.7.

- k) Kriterier gällande de standardiserade metoder som försäkrings- och återförsäkringsföretagen ska använda för att beräkna de företagsspecifika parametrar som avses i led j och kriterier i fråga om de använda uppgifternas fullständighet, exakthet och tillämplighet som ska uppfyllas innan tillsynsmyndigheterna kan ge sitt godkännande, tillsammans med förfarandet för ett sådant godkännande.
- l) De förenklade beräkningarna för specifika riskmoduler och undergrupper av riskmoduler samt de kriterier som det ska krävas att försäkrings- och återförsäkringsföretag, inklusive captivebolag för försäkring eller återförsäkring, uppfyller för att de ska vara berättigade enligt artikel 109 att använda någon av dessa förenklade beräkningar.
- m) Det angreppssätt som ska användas för anknutna företag i den mening som avses i artikel 212 vid beräkningen av solvenskapitalkravet, särskilt beräkningen av undergruppen aktierisk som avses i artikel 105.5, med beaktande av den förmodat minskade volatiliteten för värdet på dessa anknutna företag på grund av de investeringarnas strategiska natur och det inflytande som företaget med ägarintresse har över dessa anknutna företag.
- n) Hur de externa ratinginstitutens externa kreditvärderingar ska användas vid beräkningen av solvenskapitalkravet i enlighet med standardformeln och placeringen av externa kreditvärderingar på den skala för kreditkvalitet som avses i artikel 109a.1, vilket ska vara förenligt med utnyttjandet av externa ratinginstituts (ECAI) kreditvärderingar vid beräkningen av kapitalkraven för kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i förordning (EU) nr 575/2013 och finansinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.26 i det direktivet.
- o) Detaljerade kriterier för det aktieindex som avses i artikel 109a.2 c.
- p) Detaljerade kriterier för justeringar av de valutor som är knutna till euron i syfte att förenkla beräkningen av undergruppen valutarisk som avses i artikel 109a.2 d.
- q) Villkoren för den kategorisering av regionala och lokala självstyrelseorgan som avses i artikel 109a.2 a.
2. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av denna artikel ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden för tillsynsmyndigheternas godkännande av företagsspecifika parametrar som avses i punkt 1 k.

Eiopa ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 oktober 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

3. Senast den 31 december 2020 ska kommissionen göra en bedömning av lämpligheten för de metoder, antaganden och standardparametrar som används vid beräkningen av standardformeln för solvenskapitalkravet. Kommissionen ska ta särskild hänsyn till tillgångsklassernas och de finansiella instrumentens resultat, beteendet hos dem som investerar i dessa tillgångar och finansiella instrument samt utvecklingen när det gäller fastställande av internationella standarder för finansiella tjänster. Granskningen av vissa tillgångsklasser får prioriteras. Kommissionen ska översända en rapport till Europaparlamentet och rådet, vid behov åtföljd av lämpliga förslag till ändringar av detta direktiv eller av delegerade eller genomförandeakter som antagits enligt detta direktiv.

4. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller solvenskapitalkravet ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att definiera kvantitativa gränser och kriterier för tillgångars medräkningsbarhet för det fall att dessa risker inte täcks i tillräcklig utsträckning av en undergrupp till en riskmodul.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

De tekniska standarderna för tillsyn ska tillämpas på de tillgångar som täcker de försäkringstekniska avsättningarna med undantag av tillgångar som innehas med avseende på livförsäkringsavtal för vilka försäkringstagarna står för placeringsrisken. De ska ses över av kommissionen i ljuset av utvecklingen av standardformeln och på de finansiella marknaderna.”

30. Artikel 114 ska ersättas med följande:

"Artikel 114

Delegerade akter och tekniska standarder för genomförande avseende de interna modellerna för solvenskapitalkravet

1. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att fastställa följande:

- a) Anpassningar av de standarder som anges i artiklarna 120–125 mot bakgrund av det begränsade tillämpningsområdet som avses i ansökningar om tillämpning av partiella interna modeller.
- b) Det sätt genom vilket en partiell intern modell helt och fullt ska integreras i solvenskapitalkravets standardformel enligt artikel 113.1 c och kraven för användningen av alternativa integreringstekniker.

2. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av denna artikel ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden när det gäller

- a) godkännande av en intern modell i enlighet med artikel 112, och
- b) godkännande av större ändringar av en intern modell och ändringar av det styrdokument för ändringar av interna modeller som avses i artikel 115.

Eiopa ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 oktober 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010."

31. Artikel 127 ska ersättas med följande:

"Artikel 127

Delegerade akter avseende artiklarna 120–126

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a avseende artiklarna 120–126 i syfte att ytterligare förbättra bedömningen av riskprofil och ledning när det gäller försäkrings- och återförsäkringsföretagens verksamheter, beträffande användningen av interna modeller i hela unionen."

32. Artikel 129 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 d ska leden i, ii och iii ersättas med följande:

- i) 2 500 000 EUR för skadeförsäkringsföretag, inbegripet captivebolag, utom i de fall alla eller vissa av de risker som ingår i klasserna 10–15 under del A i bilaga I täcks, varvid beloppet inte får underskrida 3 700 000 EUR.
- ii) 3 700 000 EUR för livförsäkringsföretag, inbegripet captivebolag.
- iii) 3 600 000 EUR för återförsäkringsföretag, utom i fråga om captivebolag för återförsäkring, varvid minimikapitalkravet inte får understiga 1 200 000 EUR."

b) I punkt 3 ska andra stycket ersättas med följande:

"Medlemsstaterna ska tillåta att deras tillsynsmyndigheter, under en tidsperiod som löper ut senast 31 december 2017, kräver att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag ska tillämpa de procentsatser som anges i första stycket endast på ett företags solvenskapitalkrav beräknat i enlighet med kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 2."

c) I punkt 4 ska följande stycke införas efter första stycket:

"Vid beräkningen av de gränser som avses i punkt 3 ska företagen inte vara ålagda att beräkna solvenskapitalkravet varje kvartal."

d) I punkt 5 ska första stycket ersättas med följande:

"5. Kommissionen ska senast den 31 december 2020 till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport om de bestämmelser och den praxis som medlemsstaterna respektive tillsynsmyndigheterna antagit enligt punkterna 1–4."

33. Artikel 130 ska ersättas med följande:

"Artikel 130

Delegerade akter

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att precisera den beräkning av minimikapitalkravet som avses i artiklarna 128 och 129."

34. I artikel 131 första stycket ska datumen "31 oktober 2012" och "31 oktober 2013" ersättas med datumen "31 december 2015" respektive "31 december 2016".

35. Artikel 135 ska ersättas med följande:

"Artikel 135

Delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn avseende kvalitativa krav

1. Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a för att specificera kvalitativa krav inom följande områden:

- a) Påvisande, mätning, övervakning och hantering av risker i samband med placeringar i anslutning till artikel 132.2 första stycket.
- b) Påvisande, mätning, övervakning och hantering av specifika risker i samband med derivatinstrument och sådana tillgångar som avses i artikel 132.4 andra stycket och fastställande av i vilken utsträckning användning av sådana tillgångar bidrar till att reducera riskerna eller underlättar en effektiv portföljförvaltning i enlighet med artikel 132.4 tredje stycket.

2. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att fastställa följande:

- a) De krav som de företag som ompaketerar lån till överlåtbara värdepapper och andra finansiella instrument (originatorer eller sponsorer) måste uppfylla för att ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag ska få investera i värdepapper eller instrument av denna typ som getts ut efter den 1 januari 2011, inklusive krav som säkerställer att originatorerna, sponsorerna eller de ursprungliga långivarna på löpande basis upprätthåller ett väsentligt ekonomiskt intresse netto som under inga omständigheter får understiga 5 procent.
- b) Kvalitativa krav som måste uppfyllas av försäkrings- eller återförsäkringsföretag som investerar i dessa värdepapper eller instrument.
- c) Specificering av de omständigheter enligt vilka ett proportionerligt ytterligare kapitalkrav får åläggas vid överträdelse av kraven som fastställs i leden a och b i denna punkt, utan hinder av artikel 101.3.

3. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller punkt 2 c, ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera metoderna för beräkning av ett proportionerligt ytterligare kapitalkrav.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010."

36. Artikel 138.4 ska ersättas med följande:

"4. Om Eiopa, efter samråd med ESRB när så är lämpligt, fastställer att det råder exceptionellt svåra förhållanden som påverkar försäkrings- och återförsäkringsföretag som utgör en betydande del av marknaden eller berörda försäkringsklasser, får tillsynsmyndigheten förlänga perioden i punkt 3 andra stycket för berörda företag med en period på högst sju år, med beaktande av alla relevanta faktorer, inbegripet de försäkringstekniska avstämningarnas genomsnittliga löptid.

Ut att det påverkar Eiopas befogenheter enligt artikel 18 i förordning (EU) nr 1094/2010 ska Eiopa vid tillämpningen av denna punkt på begäran av den berörda tillsynsmyndigheten fastställa när det föreligger exceptionellt svåra förhållanden. Den berörda tillsynsmyndigheten får lämna in en begäran om försäkrings- eller återförsäkringsföretag som utgör en betydande del av marknaden eller berörda försäkringsklasser sannolikt inte kommer att uppfylla ett av de krav som fastställs i punkt 3. Exceptionellt svåra förhållanden föreligger om den finansiella situationen för försäkrings- eller återförsäkringsföretag som utgör en betydande del av marknaden eller berörda försäkringsklasser allvarligt eller negativt påverkas av en eller flera av följande förutsättningar:

- a) Ett kursfall på de finansiella marknaderna som är oförutsett, kraftigt och tvärt.
- b) Förhållanden med ihållande låga räntor.
- c) Katastrofer med stora efterverkningar.

Eiopa ska i samarbete med den berörda tillsynsmyndigheten regelbundet bedöma huruvida de förutsättningar som avses i andra stycket fortfarande är tillämpliga. Eiopa ska i samarbete med den berörda tillsynsmyndigheten förklara när exceptionellt svåra förhållanden inte längre föreligger.

Det berörda försäkrings- och återförsäkringsföretaget ska var tredje månad till sin tillsynsmyndighet lämna in en lägesrapport i vilken det redogörs för vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortskrider med att återstapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet.

Den förlängning som avses i första stycket ska inte längre gälla om denna lägesrapport visar att det inte skett några väsentliga framsteg med att återstapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet, mellan det datum då bristen på efterlevnad av solvenskapitalkravet konstaterades och det datum då lägesrapporten inlämnades."

37. Artikel 143 ska ersättas med följande:

"Artikel 143

Delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn avseende artikel 138.4

1. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a som kompletterar de olika typerna av svåra förhållanden och närmare anger de faktorer och kriterier som ska beaktas av Eiopa vid fastställandet av när det föreligger exceptionellt svåra förhållanden och av tillsynsmyndigheterna vid fastställandet av förlängningen av återhämtningsperioden i enlighet med artikel 138.4.

2. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller artiklarna 138.2, 139.2 och 141, ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera åtgärdsplaner som avses i artikel 138.2 och finansiella saneringsplaner enligt artikel 139.2 samt med avseende på artikel 141, och därvid vara uppmärksamma på att inte förorsaka procykliska effekter.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010."

38. Artikel 149 ska ersättas med följande:

"Artikel 149

Ändringar av risker eller åtaganden

Varje ändring som ett försäkringsföretag avser att göra av de uppgifter som avses i artikel 147 ska omfattas av det förfarande som föreskrivs i artiklarna 147 och 148."

39. Artikel 155 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 3 ska följande stycke införas efter första stycket:

”Vidare får tillsynsmyndigheten i hem- eller värdmedlemsstaten hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln.”

b) Punkt 9 ska ersättas med följande:

”9. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen och Eiopa om det antal och de olika typer av fall som lett till vägran enligt artiklarna 146 och 148, eller där åtgärder har vidtagits enligt punkterna 3 och 4 i den här artikeln.”

40. Följande stycke ska införas efter första stycket i artikel 158.2:

”Vidare får tillsynsmyndigheten i hem- eller värdmedlemsstaten hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I detta fall får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln.”

41. Artikel 159 ska ersättas med följande:

”Artikel 159

Statistik om gränsöverskridande verksamhet

Varje försäkringsföretag ska, uppdelat på verksamhet som bedrivs med stöd av etableringsfriheten och verksamhet som bedrivs inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, underrätta tillsynsmyndigheten i sin hemmedlemsstat om summan av premier, försäkringsersättningar och provisioner, utan avdrag för återförsäkring och angivna per medlemsstat, enligt följande:

a) För skadeförsäkring: per försäkringsklass i enlighet med den relevanta delegerade akten.

b) För livförsäkring: för var och en av försäkringsklasserna i enlighet med den relevanta delegerade akten.

Vad gäller bilaga I, del A, klass 10, med uteslutande av fraktförarens ansvar, ska det berörda företaget också informera tillsynsmyndigheten om skadefrekvens och genomsnittliga försäkringsersättningar.

Tillsynsmyndigheten i hemmedlemsstaten ska inom rimlig tid vidarebefordra en sammanställning av de uppgifter som avses i första och andra styckena till tillsynsmyndigheterna i varje berörd medlemsstat på deras begäran.”

42. Artikel 172 ska ersättas med följande:

”Artikel 172

Likvärdighet avseende försäkringsföretag

1. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a som specificerar kriterierna för att bestämma om den solvensordning i ett tredjeland som tillämpas på återförsäkringsverksamheter som bedrivs av företag med huvudkontor i det tredjelandet är likvärdig med den som fastställs genom avdelning I.

2. Om de kriterier som antagits i enlighet med punkt 1 har uppfyllts av ett tredjeland får kommissionen, i enlighet med artikel 301a och med bistånd av Eiopa enligt artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta delegerade akter där det fastställs att den solvensordning i ett tredjeland som tillämpas på återförsäkringsverksamheter som bedrivs av företag med huvudkontor i det tredjelandet är likvärdig med den som fastställs genom avdelning I i detta direktiv.

De delegerade akterna ska regelbundet ses över för att beakta alla väsentliga ändringar av den tillsynsordning som fastställs genom avdelning I och tillsynsordningen i tredjelandet.

Eiopa ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över alla de tredjeländer som avses i första stycket.

3. Om solvensordningen i ett tredjeland enligt punkt 2 har bedömts vara likvärdig med den i detta direktiv, ska återförsäkringsavtal som ingås med företag som har sitt huvudkontor i det tredjelandet behandlas på samma sätt som återförsäkringsavtal med företag som är auktoriserade enligt detta direktiv.

4. Genom undantag från punkt 2, och även om de kriterier som fastställts i enlighet med punkt 1 inte har uppfyllts, får kommissionen under en begränsad tidsperiod, i enlighet med artikel 301a, och med bistånd av Eiopa enligt artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta delegerade akter där det fastställs att den solvensordning som ett tredjeland tillämpar på återförsäkringsverksamheter som bedrivs av företag med huvudkontor i det tredjelandet är tillfälligt likvärdig med den som fastställs genom avdelning I, om det tredjelandet uppfyller åtminstone följande kriterier:

- a) Det har ingått ett åtagande gentemot unionen om att anta och tillämpa en solvensordning som kan bedömas som likvärdig i enlighet med punkt 2, innan den perioden löper ut, och om att inleda bedömningsförfarandet.
- b) Det har inrättat ett arbetsprogram för att uppfylla åtagandet som avses i led a.
- c) Det har avsatt tillräckligt med resurser för att uppfylla åtagandet som avses i led a.
- d) Det har en solvensordning som är riskbaserad och fastställer kvantitativa och kvalitativa solvenskrav och krav för tillsynsrapportering och transparens.
- e) Det har ingått skriftliga överenskommelser om att samarbeta och utbyta konfidentiella tillsynsuppgifter med Eiopa och tillsynsmyndigheter.
- f) Det har ett oberoende tillsynssystem.
- g) Det har fastställt skyldigheter avseende sekretess för alla personer som agerar för dess tillsynsmyndigheters räkning, särskilt när det gäller utbyte av information med Eiopa och tillsynsmyndigheter.

I alla delegerade akter om tillfällig likvärdighet ska kommissionens rapporter beaktas i enlighet med artikel 177.2. De delegerade akterna ska ses över regelbundet på basis av lägesrapporter från det berörda tredjelandet, vilka ska läggas fram för och bedömas av kommissionen varje år. Eiopa ska bistå kommissionen i bedömningen av de lägesrapporterna.

Eiopa ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över alla de tredjeländer som avses i första stycket.

Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a som närmare specificerar de villkor som fastställs i första stycket.

5. Den begränsade period som avses i första stycket i punkt 4 ska upphöra den 31 december 2020 eller det datum då tillsynsordningen för det tredjelandet, i enlighet med punkt 2, har bedömts vara likvärdig med den som fastställs i avdelning I, beroende på vilket som infaller först.

Denna period kan förlängas till ett år, om detta är nödvändigt för att Eiopa och kommissionen ska kunna genomföra bedömningen av likvärdighet enligt punkt 2.

6. Återförsäkringsavtal som ingås med företag med huvudkontor i ett tredjeland vars tillsynsordning har bedömts som tillfälligt likvärdig i enlighet med punkt 4, ska behandlas på samma sätt som i punkt 3. Artikel 173 ska även tillämpas på återförsäkringsföretag med huvudkontor i ett tredjeland vars tillsynsordning har bedömts som tillfälligt likvärdig i enlighet med punkt 4."

43. Artikel 176 ska ersättas med följande:

"Artikel 176

Information från medlemsstaterna till kommissionen och Eiopa

Medlemsstaternas tillsynsmyndigheter ska underrätta kommissionen, Eiopa och tillsynsmyndigheterna i övriga medlemsstater om varje auktorisation av ett direkt eller indirekt dotterföretag till ett eller flera moderföretag för vilka ett tredjelands lag gäller.

Underrättelsen ska också innehålla en uppgift om den berörda företagsgruppens struktur.

När ett företag, som omfattas av ett tredjelands lagstiftning, förvärvar ett innehav i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i unionen så att detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag skulle bli ett dotterföretag till det tredjelandsföretaget, ska tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten underrätta kommissionen, Eiopa och tillsynsmyndigheterna i övriga medlemsstater om detta."

44. Artikel 177.1 ska ersättas med följande:

"1. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen och Eiopa om alla svårigheter av allmän natur som deras försäkrings- eller återförsäkringsföretag mött vid etablering och utövande av verksamhet i ett tredjeländ eller vid pågående verksamhet i ett tredjeländ."

45. Artikel 210.2 ska ersättas med följande:

"2. Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a för att närmare specificera bestämmelserna som avses i punkt 1 i den här artikeln i fråga om övervakning, hantering och kontroll av risker till följd av finansiell återförsäkringsverksamhet."

46. Artikel 211.2 och 211.3 ska ersättas med följande:

"2. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att specificera följande kriterier för tillsynsmyndigheternas godkännande:

- a) Auktorisationens omfattning.
- b) Obligatoriska villkor som ska ingå i alla ingångna avtal.
- c) De lämplighetskrav som avses i artikel 42 för specialföretagets ledningspersonal.
- d) Lämplighetskrav för aktieägare eller medlemmar med kvalificerat innehav i specialföretaget.
- e) Sunda rutiner för administration och redovisning, adekvata rutiner för intern kontroll och krav för riskhanteringen.
- f) Informationskrav vad beträffar redovisning, uppgifter för stabilitetstillsyn och statistik.
- g) Solvenskrav.

2a. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpning av artikel 211.1 och 211.2 ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden för tillsynsmyndighetens godkännande av etablering av specialföretag och för de format och modeller som ska användas med avseende på punkt 2 f.

Eiopa ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 31 oktober 2014.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

2b. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av artikel 211.1 och 211.2 får Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för att specificera de tillämpliga förfarandena för samarbete och informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheterna, i de fall där det specialföretag som övertar risker från ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag är etablerat i en annan medlemsstat än den där försäkrings- eller återförsäkringsföretaget är auktoriserat.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

3. Specialföretag som auktoriserats före den 31 december 2015 ska omfattas av lagen i den medlemsstat som auktoriserat specialföretaget. All ny verksamhet som ett specialföretag startar efter det datumet ska emellertid omfattas av punkterna 1, 2 och 2a."

47. I artikel 212.1 ska led e ersättas med följande:

"e) tillsynskollegium: en permanent men flexibel struktur för samarbete, samordning och underlättande av beslutsfattande avseende tillsynen över en grupp."

48. Artikel 216 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska följande stycken läggas till:

"I sådana fall ska tillsynsmyndigheten ange motiven till sitt beslut för både grupp tillsynsmyndigheten och moderföretaget med det yttersta ägarintresset på unionsnivå. Grupp tillsynsmyndigheten ska underrätta tillsynskollegiet i enlighet med artikel 248.1 a.

Artiklarna 218–258 ska gälla i tillämpliga delar om inte annat följer av punkterna 2–6 i den här artikeln."

b) Punkt 4 tredje stycket ska ersättas med följande:

"Tillsynsmyndigheten ska ange motiven till sådana beslut för både företaget och grupp tillsynsmyndigheten. Grupp tillsynsmyndigheten ska underrätta tillsynskollegiet i enlighet med artikel 248.1 a."

c) Punkt 7 ska ersättas med följande:

"7. Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a för att specificera under vilka förhållanden beslut enligt punkt 1 i den här artikeln får fattas."

49. Artikel 217 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska följande stycke läggas till:

"I sådana fall ska tillsynsmyndigheterna ange motiven till sin överenskommelse för både grupp tillsynsmyndigheten och moderföretaget med det yttersta ägarintresset på unionsnivå. Grupp tillsynsmyndigheten ska underrätta tillsynskollegiet i enlighet med artikel 248.1 a."

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

"3. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att specificera under vilka förhållanden beslut som avses i punkt 1 i den här artikeln får fattas."

50. Artikel 227 ska ersättas med följande:

"Artikel 227

Likvärdighet avseende anknutna försäkringsföretag och återförsäkringsföretag i tredjeland

1. När solvensen på grupp nivå beräknas för ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som har ägarintresse i ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i tredjeland i enlighet med artikel 233, ska försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i tredjeland endast vid den beräkningen behandlas som ett anknutet försäkrings- eller återförsäkringsföretag.

Om det tredjeland där det företaget har sitt huvudkontor emellertid kräver att det ska vara auktoriserat och ålägger det en solvensordning som är minst likvärdig med den som fastställs genom avdelning I kapitel VI, får medlemsstaterna dock föreskriva att det i fråga om detta företag vid beräkningen ska beaktas det solvenskapitalkrav och de kapitalbasposter som får medräknas för att täcka det krav som fastställs av det berörda tredjelandet.

2. Om inga delegerade akter antagits i enlighet med punkterna 4 eller 5 i den här artikeln ska kontrollen av att ordningen i tredjelandet är minst likvärdig utföras av grupp tillsynsmyndigheten, antingen på eget initiativ eller på begäran av företaget med ägarintresse. Eiopa ska bistå grupp tillsynsmyndigheten i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Grupp tillsynsmyndigheten ska i samband med detta, och med bistånd av Eiopa, samråda med övriga berörda tillsynsmyndigheter innan den fattar sitt beslut. Det beslutet ska fattas i enlighet med de kriterier som antagits i enlighet med punkt 3. Grupp tillsynsmyndigheten ska inte fatta något beslut avseende ett tredjeland som strider mot något beslut som tidigare fattats avseende detta tredjeland, såvida det inte är nödvändigt att beakta väsentliga ändringar av den tillsynsordning som fastställs genom avdelning I kapitel VI och tillsynsordningen i tredjelandet.

Om tillsynsmyndigheter inte samtycker till det beslut som fattats i enlighet med andra stycket får de hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010 inom tre månader efter det att grupp tillsynsmyndigheten meddelat beslutet. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom samma artikel.

3. Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a som specificerar kriterierna för att bedöma huruvida tillsynsordningen i ett tredjeland är likvärdig med den som fastställs genom avdelning I, kapitel VI.

4. Om de kriterier som antagits i enlighet med punkt 3 har uppfyllts av ett tredjeland får kommissionen, i enlighet med artikel 301a och med bistånd av Eiopa i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta delegerade akter där det fastställs att tillsynsordningen i det tredjelandet är likvärdig med den som fastställs genom avdelning I kapitel VI.

De delegeradeakterna ska regelbundet ses över för att ta hänsyn till väsentliga ändringar av tillsynsordningen i avdelning I kapitel VI och den tillsynsordning som gäller i tredjelandet.

Eiopa ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över alla de tredjeländer som avses i första stycket.

5. Genom undantag från punkt 4, och även när de kriterier som fastställs i enlighet med punkt 3 inte har uppfyllts, får kommissionen under den tidsperiod som avses i punkt 6 i enlighet med artikel 301a, samt med bistånd av Eiopa i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta delegerade akter där det fastställs att den solvensordning som ett tredjeland tillämpar på företag med huvudkontor i det tredjelandet är tillfällig likvärdig med den som fastställs genom avdelning I kapitel VI, när:

- a) Det kan påvisas att en solvensordning som kan bedömas som likvärdig i enlighet med punkt 4 för närvarande tillämpas eller kan antas och tillämpas av tredjelandet.
- b) Tredjelandet har en solvensordning som är riskbaserad och fastställer kvantitativa och kvalitativa solvenskrav och krav för tillsynsrapportering och transparens.
- c) Tredjelandets lagstiftning i princip tillåter samarbete och utbyte av konfidentiella tillsynsuppgifter med Eiopa och tillsynsmyndigheter.
- d) Tredjelandet har ett oberoende tillsynssystem.
- e) Tredjelandet har fastställt skyldigheter avseende tystnadsplikt för alla personer som agerar för dess tillsynsmyndigheters räkning.

Eiopa ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över alla de tredjeländer som avses i första stycket.

6. Den ursprungliga tidsperioden för det beslut om tillfällig likvärdighet som avses i punkt 5 ska vara 10 år om inte, innan den perioden löpt ut,

- a) den delegerade akten har återkallats,
- b) en delegerad akt har antagits i enlighet med punkt 4 med effekten att tillsynsordningen i det tredjelandet bedömts vara likvärdig med den som fastställs i avdelning I kapitel VI.

Beslutet om tillfällig likvärdighet ska förnyas för ytterligare tioårsperioder om de kriterier som avses i punkt 5 fortfarande uppfylls. Kommissionen ska anta alla sådana delegerade akter enligt artikel 301a och med bistånd av Eiopa i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010.

I alla delegerade akter som fastställer tillfällig likvärdighet ska kommissionens rapporter beaktas i enlighet med artikel 177.2. Kommissionen ska regelbundet se över sådana delegerade akter. Eiopa ska bistå kommissionen i bedömningen av de besluten. Kommissionen ska underrätta Europaparlamentet om varje översyn som utförs och ska rapportera slutsatserna till parlamentet.

7. När det i enlighet med punkt 5 har antagits en delegerad akt som fastställer att tillsynsordningen i ett tredjeland är tillfälligt likvärdig, ska detta tredjeland bedömas som likvärdigt vid tillämpningen av punkt 1 andra stycket."

51. Artikel 231 ska ersättas med följande:

”Artikel 231

Gruppintern modell

1. Om en ansökan om tillstånd att med en intern modell beräkna både det sammanställda solvenskapitalkravet på gruppnivå och solvenskapitalkraven för försäkrings- och återförsäkringsföretagen i gruppen inlämnas av ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag och dess anknutna företag, eller gemensamt av företag som är anknutna till ett försäkringsholdingbolag, ska de berörda tillsynsmyndigheterna samarbeta vid beslutet om huruvida ett sådant tillstånd ska beviljas och om eventuella särskilda villkor för tillståndet.

Ansökan som avses i första stycket ska lämnas över till grupp-tillsynsmyndigheten.

Grupp-tillsynsmyndigheten ska utan dröjsmål underrätta och överlämna den fullständiga ansökan till de övriga medlemmarna av tillsynskollegiet.

2. De berörda tillsynsmyndigheterna ska göra allt de kan för att nå fram till ett gemensamt beslut om ansökan inom sex månader från den dag då grupp-tillsynsmyndigheten mottog den fullständiga ansökan.

3. Om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna inom den period på sex månader som avses i punkt 2 har hänskjutit ärendet till Eiopa i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska grupp-tillsynsmyndigheten uppskjuta beslutet och invänta ett eventuellt beslut som får fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut. Det beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

Eiopa ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet ska inte hänskjutas till Eiopa efter det att sexmånadersperioden har löpt ut eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats.

Om det beslut som föreslås av panelen i enlighet med artiklarna 41.2 och 41.3 samt 44.1.3 i förordning (EU) nr 1094/2010 avvisas ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta det slutliga beslutet. Det beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Denna sexmånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperiod i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen.

4. Eiopa får utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att säkerställa en enhetlig tillämpning av den gemensamma beslutsprocess som avses i punkt 2, med beaktande av de ansökningar om tillstånd som avses i punkt 1 och i syfte att underlätta gemensamma beslut.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

5. Om de berörda tillsynsmyndigheterna har fattat ett gemensamt beslut enligt punkt 2, ska grupp-tillsynsmyndigheten ge sökanden ett dokument där skälen till fullo anges.

6. Om inget gemensamt beslut antas inom sex månader från den dag då gruppen mottog den fullständiga ansökan ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta ett eget beslut om ansökan.

Grupp-tillsynsmyndigheten ska ta vederbörlig hänsyn till de synpunkter och reservationer som övriga berörda tillsynsmyndigheter lämnat under den sexmånadersperioden.

Grupp-tillsynsmyndigheten ska ge sökanden och övriga berörda tillsynsmyndigheter ett dokument med det fullständigt motiverade beslutet.

Beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

7. Om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna finner att riskprofilen hos ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som står under dess tillsyn avviker väsentligt från de antaganden som ligger bakom den interna modell som godkänts på gruppnivå, får den myndigheten i enlighet med artikel 37, så länge som företaget inte på ett korrekt sätt har vidtagit åtgärder med anledning av de synpunkter som myndigheten framfört, fastställa ett kapitaltillägg för försäkrings- eller återförsäkringsföretaget utöver det solvenskapitalkrav som blir resultatet med tillämpning av den interna modellen.

Om under särskilda omständigheter ett sådant kapitaltillägg inte skulle vara en lämplig lösning, får tillsynsmyndigheten kräva att företaget ska beräkna sitt solvenskapitalkrav enligt den standardformel som anges i avdelning I kapitel VI avsnitt 4 underavsnitten 1 och 2. I enlighet med artikel 37.1 a och c får tillsynsmyndigheten för detta försäkrings- eller återförsäkringsföretag fastställa ett kapitaltillägg till solvenskapitalkravet utöver det solvenskapitalkrav som framkommer med tillämpning av standardformeln.

Tillsynsmyndigheten ska motivera sådana beslut som avses i första och andra styckena för såväl försäkrings- eller återförsäkringsföretaget som övriga medlemmar av tillsynskollegiet.

Eiopa får utfärda riktlinjer för att se till att denna punkt tillämpas på ett konsekvent och enhetligt sätt.”

52. I artikel 232 första stycket ska inledningen ersättas med följande:

”Vid avgörandet av om ett sammanställt solvenskapitalkrav på gruppnivå tillräckligt väl motsvarar gruppens riskprofil ska grupp-tillsynsmyndigheten särskilt uppmärksamma de fall då sådana omständigheter som avses i artikel 37.1 a–d kan uppkomma på gruppnivå, särskilt i följande fall:”

53. I artikel 232 ska tredje stycket ersättas med följande:

”Artikel 37.1–37.5 ska, tillsammans med de delegerade akter och tekniska standarder för genomförande som antagits i enlighet med artikel 37.6, 37.7 och 37.8 gälla i tillämpliga delar.”

54. I artikel 233.6 ska tredje stycket ersättas med följande:

”Artikel 37.1–37.5 ska, tillsammans med de delegerade akter och tekniska standarder för genomförande som antagits i enlighet med artikel 37.6, 37.7 och 37.8 gälla i tillämpliga delar.”

55. Artikel 234 ska ersättas med följande:

”Artikel 234

Delegerade akter avseende artiklarna 220–229 och 230–233

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att närmare specificera de försäkringstekniska principerna och metoderna i artiklarna 220–229 och tillämpningen av artiklarna 230–233, med beaktande av den ekonomiska karaktären hos vissa juridiska strukturer.”

56. Artikel 237 ska ersättas med följande:

”Artikel 237

Dotterföretag till försäkrings- eller återförsäkringsföretag: beslut om ansökningar

1. I fråga om ansökningar om tillstånd att omfattas av bestämmelserna i artiklarna 238 och 239 ska de berörda tillsynsmyndigheterna inom tillsynskollegiet samarbeta fullt ut för att besluta om huruvida det tillstånd som söks ska meddelas eller ej samt för att fastställa eventuella särskilda villkor som ska gälla för det.

Ansökan som avses i första stycket ska endast överlämnas till den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget. Den tillsynsmyndigheten ska utan dröjsmål underrätta de övriga medlemmarna av tillsynskollegiet och vidarebefordra den fullständiga ansökan till dem.

2. De berörda tillsynsmyndigheterna ska göra allt de kan för att nå fram till ett gemensamt beslut om ansökan inom tre månader från den dag då samtliga tillsynsmyndigheter i kollegiet mottog den fullständiga ansökan.

3. Om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna inom den period på tre månader som avses i punkt 2 har hänskjutit ärendet till Eiopa i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska grupp-tillsynsmyndigheten uppskjuta sitt beslut och invänta ett eventuellt beslut som får fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut. Beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

Eiopa ska fatta sitt beslut inom en månad. Ärendet får inte hänskjutas till Eiopa efter det att tremånadersperioden har löpt ut, eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats.

Om det beslut som föreslås av panelen i enlighet med artiklarna 41.2 och 41.3 samt 44.1.3 i förordning (EU) nr 1094/2010 avvisas ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta det slutliga beslutet. Beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Denna tremånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperiod i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen.

4. Eiopa får utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande i syfte att säkerställa enhetliga villkor för tillämpning av den gemensamma beslutsprocess som avses i punkt 2, med beaktande av de ansökningar om tillstånd som avses i punkt 1, och i syfte att underlätta gemensamma beslut.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

5. Om de berörda tillsynsmyndigheterna har fattat ett gemensamt beslut som avses i punkt 2, ska den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget tillhandahålla sökanden ett beslut där skälen till fullo anges. Detta gemensamma beslut ska betraktas som avgörande och tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

6. Om inget gemensamt beslut fattats av de berörda tillsynsmyndigheterna inom den tremånadersperiod som anges i punkt 2 ska grupp-tillsynsmyndigheten fatta ett eget beslut om ansökan.

Under den perioden ska grupp-tillsynsmyndigheten vederbörligen beakta följande:

- a) Synpunkter och reservationer från berörda tillsynsmyndigheter.
- b) Reservationer från andra tillsynsmyndigheter i tillsynskollegiet.

Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och en förklaring av eventuella väsentliga avsteg från reservationerna från andra berörda tillsynsmyndigheter. Grupp-tillsynsmyndigheten ska överlämna beslutet till sökanden och till övriga berörda tillsynsmyndigheter. Detta beslut ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna."

57. Artikel 238.4 ska ersättas med följande:

"4. Tillsynskollegiet ska göra allt det kan för att nå en överenskommelse om förslaget från den tillsynsmyndighet som har auktoriserat dotterföretaget eller om eventuella andra åtgärder.

Överenskommelsen ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna."

58. Artikel 238.5 ska ersättas med följande:

"5. Om tillsynsmyndigheten och grupp-tillsynsmyndigheten är av skiljaktig mening får endera tillsynsmyndigheten inom en månad från tillsynsmyndighetens förslag hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats i den artikeln, och ska fatta sitt beslut inom en månad från hänskjutandet. Denna period på en månad ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen. Frågan får inte hänskjutas till Eiopa efter det att den tidsfrist som avses i detta stycke har löpt ut, eller efter det att en överenskommelse har uppnåtts inom tillsynskollegiet i enlighet med punkt 4 i den här artikeln.

Den tillsynsmyndighet som har auktoriserat detta dotterföretag ska uppskjuta sitt beslut och invänta ett eventuellt beslut som kan fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut.

Det beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

Beslutet ska innehålla en fullständig motivering.

Beslutet ska översändas till dotterföretaget och till tillsynskollegiet.”

59. I artikel 239 ska följande punkt läggas till:

”4. Tillsynsmyndigheten eller grupp-tillsynsmyndigheten får hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010 när de är av skiljaktiga meningar

- a) om godkännandet av återhämtningsplanen, inklusive varje förlängning av denna, inom den fyramånadersperiod som avses i punkt 1, eller
- b) om godkännandet av de föreslagna åtgärderna inom den period på en månad som avses i punkt 2.

I de fallen får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln, och ska fatta sitt beslut inom en månad från hänskjutandet.

Ärendet får inte hänskjutas till Eiopa

- a) efter det att den period på fyra månader respektive en månad som avses i första stycket har löpt ut,
- b) efter det att en överenskommelse har nåtts inom tillsynskollegiet i enlighet med punkt 1 andra stycket eller punkt 2 andra stycket,
- c) i krissituationer som avses i punkt 2.

Denna period på fyra månader eller en månad ska anses utgöra förlikningsperiod i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen.

Den tillsynsmyndighet som har auktoriserat det dotterföretaget ska uppskjuta sitt beslut och invänta ett eventuellt beslut som kan fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt slutgiltiga beslut i enlighet med Eiopas beslut. Det beslutet ska betraktas som avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna.

Beslutet ska innehålla en fullständig motivering.

Beslutet ska översändas till dotterföretaget och till tillsynskollegiet.”

60. Artikel 241 ska ersättas med följande:

”Artikel 241

Dotterföretag till försäkrings- eller återförsäkringsföretag: delegerade akter

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a och specificera följande:

- a) Kriterier för att bedöma om de villkor som anges i artikel 236 är uppfyllda.
- b) Kriterier för att bedöma vad som ska betraktas som krissituationer, enligt artikel 239.2.
- c) De förfaranden tillsynsmyndigheterna ska följa när de utbyter information, utövar sina befogenheter och uppfyller sina förpliktelser enligt artiklarna 237–240.”

61. Artikel 242.1 ska ersättas med följande:

”1. Senast den 31 december 2017 ska kommissionen göra en utvärdering av tillämpningen av avdelning III, särskilt av tillsynsmyndigheternas samarbete inom tillsynskollegiet, dess funktionsduglighet och tillsynspraxisen för att fastställa kapitaltilläggen, och ska översända en rapport till Europaparlamentet och rådet, om lämpligt åtföljd av förslag till ändringar av detta direktiv.”

62. I artikel 242.2 ska datumet ”31 oktober 2015” ersättas med datumet ”31 december 2018”.

63. Artikel 244.4 ska ersättas med följande:

"4. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a med avseende på punkterna 2 och 3 i den här artikeln i fråga om definition av väsentliga riskkoncentrationer.

5. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller tillsyn över riskkoncentrationer ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att med avseende på punkt 3 specificera identifiering av väsentliga riskkoncentrationer och besluta om lämpliga tröskelvärden.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

6. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av denna artikel ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av, med avseende på punkt 2, blanketter och mallar för rapportering av sådana riskkoncentrationer.

Eiopa ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 september 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket."

64. Artikel 245.4 ska ersättas med följande:

"4. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a med avseende på punkterna 2 och 3 i den här artikeln i fråga om definition av väsentliga transaktioner inom en grupp.

5. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller tillsyn över transaktioner inom en grupp får Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med avseende på punkt 3 för att specificera identifiering av väsentliga transaktioner inom en grupp.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

6. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av denna artikel får Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av, med avseende på punkt 2, förfarandena, blanketter och mallar för rapportering av sådana transaktioner inom en grupp.

Kommissionen ska ges befogenhet att i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010 anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket."

65. Artikel 247.3–247.7 ska ersättas med följande:

"3. I särskilda fall får de berörda tillsynsmyndigheterna, på begäran från någon av de andra tillsynsmyndigheterna, fatta ett gemensamt beslut att göra avsteg från de kriterier som anges i punkt 2 om det vore olämpligt att tillämpa dessa kriterier med hänsyn till gruppens struktur och den relativa omfattningen av försäkrings- och återförsäkringsföretagens verksamheter i olika länder och utse en annan tillsynsmyndighet till grupptillsynsmyndighet.

I det avseendet får varje berörd tillsynsmyndighet begära att frågan om huruvida kriterierna i punkt 2 är lämpliga tas upp till diskussion. En sådan diskussion ska inte äga rum mer än en gång per år.

De berörda tillsynsmyndigheterna ska göra allt de kan för att nå fram till ett gemensamt beslut om valet av grupp-tillsynsmyndighet inom tre månader från det att diskussionen om frågan begärdes. Innan de berörda tillsynsmyndigheterna fattar sitt beslut ska de ge företagsgruppen möjlighet att yttra sig.

Den utsedda grupp tillsynsmyndigheten ska till gruppen överlämna det gemensamma beslutet tillsammans med en fullständig motivering.

4. Om någon av de berörda tillsynsmyndigheterna inom den tremånadersperiod som avses i punkt 3 har hänskjutit ärendet till Eiopa i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010, ska de berörda tillsynsmyndigheterna uppskjuta sitt gemensamma beslut och invänta ett eventuellt beslut som kan fattas av Eiopa i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen, och ska fatta sitt beslut i enlighet med Eiopas beslut. Det gemensamma beslutet ska anses avgörande och ska tillämpas av de berörda tillsynsmyndigheterna. Denna tremånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperiod i den mening som avses i artikel 19.2 i den förordningen.

5. Eiopa ska fatta sitt beslut inom en månad efter ett hänskjutande av ärendet enligt punkt 4. Ärendet får inte hänskjutas till Eiopa efter det att tremånadersperioden har löpt ut, eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Den utsedda grupp tillsynsmyndigheten ska till gruppen och tillsynskollegiet överlämna det gemensamma beslutet tillsammans med en fullständig motivering.

6. Om inget gemensamt beslut kunnat fattas ska uppgiften som grupp tillsynsmyndighet utföras av den tillsynsmyndighet som fastställts i enlighet med punkt 2 i denna artikel.

7. Eiopa ska åtminstone årligen underrätta Europaparlamentet, rådet och kommissionen om eventuella betydande svårigheter som uppstått vid tillämpningen av punkterna 2, 3 och 6.

Om någon sådan betydande svårighet uppstår vid tillämpningen av de kriterier som fastställts i punkterna 2 och 3 i denna artikel, ska kommissionen anta delegerade akter enligt artikel 301a som ytterligare specificerar dessa kriterier."

66. Artikel 248 ska ändras på följande sätt:

a) Följande stycke ska läggas till i punkt 2:

"Om grupp tillsynsmyndigheten inte utför de uppgifter som avses i punkt 1 eller om medlemmarna i tillsynskollegiet inte samarbetar i den utsträckning som krävs enligt denna punkt, kan någon av de berörda tillsynsmyndigheterna hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln."

b) I punkt 3 ska första stycket ersättas med följande:

"3. Tillsynskollegiet ska bestå av grupp tillsynsmyndigheten, tillsynsmyndigheterna i alla medlemsstater där något dotterföretags huvudkontor är beläget och Eiopa i enlighet med artikel 21 i förordning (EU) nr 1094/2010."

c) I punkt 4 ska andra stycket ersättas med följande:

"Om det uppstår delade meningar om upprättandet av samordningsöverenskommelserna får en medlem av tillsynskollegiet hänskjuta frågan till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln. Grupp tillsynsmyndigheten ska fatta sitt slutgiltiga beslut i enlighet med Eiopas beslut. Grupp tillsynsmyndigheten ska vidarebefordra beslutet till andra berörda tillsynsmyndigheter."

d) I punkt 5 ska andra stycket ersättas med följande:

"Utan att det påverkar de rättigheter och skyldigheter som tilldelats grupp tillsynsmyndigheten och andra tillsynsmyndigheter genom detta direktiv, får samordningsöverenskommelserna fastställa ytterligare uppgifter för grupp tillsynsmyndigheten, andra tillsynsmyndigheter eller Eiopa i fall där detta resulterar i en effektivare grupp tillsyn och inte försämrar kollegiemedlemmarnas tillsynsverksamhet när det gäller deras enskilda ansvar."

e) Punkterna 6 och 7 ska ersättas med följande:

"6. Eiopa ska utarbeta riktlinjer för hur tillsynskollegierna ska fungera operativt, vilka ska baseras på omfattande granskning av konvergensgraden i deras arbete. Sådana granskningar ska göras minst vart tredje år. Medlemsstaterna ska se till att grupp tillsynsmyndigheten till Eiopa överlämnar informationen om hur tillsynskollegierna fungerar och om eventuella svårigheter som uppstått och som är relevanta för granskningarna.

För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller samordningen mellan tillsynsmyndigheter får Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att på basis av de riktlinjer som avses i första stycket närmare specificera hur tillsynskolleger ska fungera operativt.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i andra stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

7. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller samordningen mellan tillsynsmyndigheter ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn med avseende på punkterna 1–6 för att specificera samordningen av grupp-tillsynen.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

8. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a med avseende på definitionen av *betydande filial*.”

67. Artikel 249 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska andra stycket ersättas med följande:

”För att dessa tillsynsmyndigheter, inklusive grupp-tillsynsmyndigheten, ska ha säkerställd tillgång till lika mycket relevant information ska de, utan att det påverkar deras respektive ansvarsområden och oavsett om de är etablerade i samma medlemsstat eller ej, till varandra överlämna sådan information för att möjliggöra och underlätta för de övriga myndigheterna att fullgöra sina tillsynsuppgifter enligt detta direktiv. I det avseendet ska de berörda tillsynsmyndigheterna och grupp-tillsynsmyndigheten utan dröjsmål överlämna all information till varandra så snart den blir tillgänglig eller på begäran utbyta information. Den information som avses i detta stycke omfattar, men är inte begränsad till, information om åtgärder som har vidtagits av gruppen och tillsynsmyndigheterna samt information som har lämnats av gruppen.”

b) Följande punkt ska införas:

”1a. När en tillsynsmyndighet inte har meddelat relevanta uppgifter eller en begäran om samarbete, särskilt för att utbyta relevanta uppgifter, har avslagits eller inte föranlett någon reaktion inom två veckor, får tillsynsmyndigheterna hänskjuta ärendet till Eiopa.

När ärendet hänskjuts dit får Eiopa, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 258 i EUF-fördraget, agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

c) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. För att säkerställa en konsekvent harmonisering när det gäller samordning och informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheter ska Eiopa, om inte annat följer av artikel 301b, utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera

- vilka uppgifter som ska insamlas systematiskt av grupp-tillsynsmyndigheten och spridas till övriga berörda tillsynsmyndigheter eller överlämnas till grupp-tillsynsmyndigheten av övriga berörda tillsynsmyndigheter,
- vilka uppgifter som är väsentliga eller relevanta för tillsynen på gruppnivå i syfte att öka enhetligheten i tillsynsrapporteringen.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

4. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpning när det gäller samordningen och utbytet av information mellan tillsynsmyndigheterna ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden och mallar för överlämnande av uppgifter till grupp-tillsynsmyndigheten samt förfarandet för samarbete och informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheter enligt bestämmelserna i denna artikel.

Eiopa ska till kommissionen överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande senast den 30 september 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.”

68. Artikel 250 ska ändras på följande sätt:

”Artikel 250

Samråd mellan tillsynsmyndigheter

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 248, ska berörda tillsynsmyndigheter, innan de fattar beslut som är av betydelse för andra tillsynsmyndigheters tillsynsuppgifter, samråda med varandra inom tillsynskollegiet i fråga om följande:

- Förändringar i aktieägarstruktur, organisationsstruktur eller ledningsstruktur i försäkrings- och återförsäkringsföretag inom en grupp som kräver tillsynsmyndigheternas godkännande eller auktorisation.
- Beslutet om förlängningen av återhämtningsplanen enligt artikel 138.3 och 138.4.
- Betydande sanktioner eller exceptionella åtgärder som vidtagits av tillsynsmyndigheterna, däribland fastställande av kapitaltillägg utöver solvenskapitalkravet enligt artikel 37 och införande av begränsningar av användningen av en intern modell för beräkning av solvenskapitalkravet enligt avdelning I kapitel VI avsnitt 4 underavsnitt 3.

I frågor som avses i punkterna b och c i första stycket ska samråd alltid ske med grupp-tillsynsmyndigheten.

Därutöver ska de berörda tillsynsmyndigheterna samråda med varandra innan de fattar ett beslut som bygger på information från andra tillsynsmyndigheter.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 248 får en tillsynsmyndighet besluta att avstå från samråd med andra tillsynsmyndigheter i brådskande fall eller om samrådet kan äventyra beslutets effekt. I sådana fall ska tillsynsmyndigheten utan dröjsmål underrätta övriga berörda tillsynsmyndigheter.”

69. I artikel 254.2 ska första stycket ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska föreskriva att deras myndigheter med ansvar för utövande av grupp-tillsyn ska ha tillgång till all information som är relevant för syftet med den tillsynen, oavsett vilken typ av företag informationen gäller. Artikel 35.1–35.5 ska gälla i tillämpliga delar.

Grupptillsynsmyndigheten får begränsa den regelbundna tillsynsrapporteringen till en frekvens som är kortare än ett år på grupp-nivå om alla försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen omfattas av begränsningen i enlighet med artikel 35.6, med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten i de inneboende riskerna i gruppens verksamhet.

Grupptillsynsmyndigheten får bevilja undantag från kravet på rapportering där tillgångarna redovisas post för post på grupp-nivå om alla försäkrings- eller återförsäkringsföretag inom gruppen omfattas av undantaget i enlighet med artikel 35.7, med beaktande av arten, omfattningen och komplexiteten i de inneboende riskerna i gruppens verksamhet och med beaktande av den finansiella stabiliteten.”

70. I artikel 255.2 ska följande stycken läggas till:

”När en begäran till en annan tillsynsmyndighet om att en kontroll ska utföras i enlighet med denna punkt inte föranlett någon reaktion inom två veckor, eller när tillsynsmyndigheten i praktiken är förhindrad att utöva sin rätt att delta i enlighet med tredje stycket, får den myndighet som framställt begäran hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010. I detta fall får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom samma artikel.

I enlighet med artikel 21 i förordning (EU) nr 1094/2010 ska Eiopa ha rätt att delta i kontroller på plats, om dessa utförs gemensamt av två eller flera tillsynsmyndigheter.”

71. Artikel 256 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 4 ska ersättas med följande:

"4. Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a för att ytterligare specificera vilka uppgifter som ska offentliggöras och fristerna för det årliga offentliggörandet av uppgifterna vad avser lägesrapporten om solvens och finansiell ställning i enlighet med punkt 2 och rapporten om solvens och finansiell ställning på grupp nivå i enlighet med punkt 1."

b) Följande punkt ska läggas till:

"5. För att säkerställa enhetliga tillämpningsvillkor när det gäller rapporten om solvens och finansiell ställning på grupp nivå, ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfarandena och mallar och sätten att offentliggöra gruppens lägesrapport om solvens och finansiell ställning enligt bestämmelserna i denna artikel.

Eiopa ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010."

72. Följande artikel ska införas:

"Artikel 256a

Gruppstruktur

Medlemsstaterna ska kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag, försäkringsholdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag årligen på grupp nivå offentliggör gruppens juridiska struktur samt styr- och organisationsstruktur, inbegripet en beskrivning av alla dotterföretag, fysiska filialer och väsentliga anknutna företag som tillhör gruppen."

73. Artikel 258.3 ska ersättas med följande:

"3. Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a för samordningen av de åtgärder för att säkerställa regel efterlevnad som avses i punkterna 1 och 2 i den här artikeln."

74. Artikel 259 ska ersättas med följande:

"Artikel 259

Eiogas rapportering

1. Eiopa ska varje år rapportera till Europaparlamentet i enlighet med artikel 50 i förordning (EU) nr 1094/2010.
2. Eiopa ska bland annat rapportera om alla relevanta och viktiga erfarenheter från tillsynsverksamheten och samarbetet mellan tillsynsmyndigheter enligt avdelning III, och särskilt om
 - a) processen för utnämning av grupp tillsynsmyndigheten, antalet grupp tillsynsmyndigheter och deras geografiska spridning,
 - b) arbetet i tillsynskollegiet, särskilt tillsynsmyndigheternas medverkan och engagemang i de fall de inte är grupp tillsynsmyndighet.
3. Eiopa får vid tillämpningen av punkt 1 i denna artikel även rapportera om de huvudsakliga lärdomarna från de granskningar som avses i artikel 248.6, där så är lämpligt."

75. Artikel 260 ska ersättas med följande:

"Artikel 260

Moderföretag utanför unionen: kontroll av likvärdighet

1. I det fall som avses i artikel 213.2 c ska de berörda tillsynsmyndigheterna kontrollera huruvida försäkrings- och återförsäkringsföretag vars moderföretag har sina huvudkontor utanför unionen är föremål för tillsyn, utförd av en tillsynsmyndighet i ett tredjeland, som är likvärdig med vad som föreskrivs i denna avdelning i fråga om tillsyn på grupp nivå över försäkrings- och återförsäkringsföretag enligt artikel 213.2 a och b.

Om ingen delegerad akt har antagits i enlighet med punkterna 2, 3 eller 5 i den här artikeln, ska kontrollen genomföras av den tillsynsmyndighet som skulle ha varit grupp-tillsynsmyndighet om kriterierna i artikel 247.2 vore tillämpliga (nedan kallad *den tjänstgörande grupp-tillsynsmyndigheten*) på begäran av moderföretaget, av något av de försäkrings- och återförsäkringsföretag som är auktoriserade inom unionen eller på tillsynsmyndighetens eget initiativ. Eiopa ska bistå grupp-tillsynsmyndigheten i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten ska därvid, med bistånd av Eiopa, samråda med övriga berörda tillsynsmyndigheter innan den fattar sitt beslut om likvärdighet. Det beslutet ska fattas i enlighet med de kriterier som antagits i enlighet med punkt 2. Den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten ska inte fatta något beslut avseende ett tredjeland som strider mot något beslut som tidigare fattats avseende det tredjelandet, såvida det inte är nödvändigt att beakta väsentliga ändringar av den tillsynsordning som fastställs genom avdelning 1 och tillsynsordningen i tredjelandet.

Om tillsynsmyndigheter inte samtycker till det beslut som fattats i enlighet med tredje stycket får de hänskjuta ärendet till Eiopa och begära myndighetens hjälp i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1094/2010 inom tre månader efter det att den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten meddelat beslutet. I det fallet får Eiopa agera i enlighet med de befogenheter den tilldelats genom den artikeln.

2. Kommissionen får anta delegerade akter, i enlighet med artikel 301a, som specificerar kriterierna för att bedöma om tillsynsordningen av grupper i ett tredjeland är likvärdig med den som fastställs genom denna avdelning.

3. Om de kriterier som antagits i enlighet med punkt 2 i den här artikeln har uppfyllts av ett tredjeland får kommissionen, i enlighet med artikel 301a och med bistånd av Eiopa i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta delegerade akter där det fastställs att tillsynsordningen i det tredjelandet är likvärdig med den som fastställs genom denna avdelning.

En sådan delegerad akt ska regelbundet ses över för att beakta ändringar av den tillsynsordning för tillsyn över grupper som fastställs genom denna avdelning och motsvarande ordning i tredjelandet för tillsyn över grupper och alla andra ändringar av bestämmelserna som kan påverka beslutet om likvärdighet.

Eiopa ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över alla tredjeländer som avses i första stycket.

4. Om kommissionen inte antagit någon delegerad akt i enlighet med punkterna 3 eller 5 i den här artikeln ska artikel 262 tillämpas.

5. Genom undantag från punkt 3, och även om de kriterier som fastställs i punkt 2 inte har uppfyllts, får kommissionen under en begränsad tidsperiod, i enlighet med artikel 301a och med bistånd av Eiopa i enlighet med artikel 33.2 i förordning (EU) nr 1094/2010, anta delegerade akter där det fastställs att den tillsynsordning som ett tredjeland tillämpar på företag vars moderföretag den 1 januari 2014 har sitt huvudkontor utanför unionen är tillfälligt likvärdig med den som fastställs genom avdelning 1, om detta tredjeland uppfyller åtminstone följande kriterier:

- a) Det har ingått ett åtagande gentemot unionen om att anpassa och tillämpa en tillsynsordning som kan bedömas som likvärdig i enlighet med punkt 3, innan denna begränsade period löper ut, och om att inleda bedömningsförfarandet.
- b) Det har inrättat ett arbetsprogram för att uppfylla åtagandet enligt led a.
- c) Det har avsatt tillräckligt med resurser för att uppfylla åtagandet enligt led a.
- d) Det har en tillsynsordning som är riskbaserad och fastställer kvantitativa och kvalitativa solvenskrav och krav för tillsynsrapportering och transparens och på grupp-tillsyn.
- e) Det har ingått skriftliga överenskommelser om att samarbeta och utbyta konfidentiella tillsynsuppgifter med Eiopa och tillsynsmyndigheter enligt definitionen i artikel 13.10.

f) Det har ett oberoende tillsynssystem.

g) Det har fastställt skyldigheter avseende sekretess för alla personer som agerar för dess tillsynsmyndigheters räkning, särskilt när det gäller utbyte av information med Eiopa och tillsynsmyndigheter enligt definitionen i artikel 13.10.

I alla delegerade akter om tillfällig likvärdighet ska kommissionens rapporter beaktas i enlighet med artikel 177.2. De delegerade akterna ska ses över regelbundet på basis av lägesrapporter från det berörda tredjelandet, vilka ska läggas fram för och bedömas av kommissionen varje år. Eiopa ska bistå kommissionen i bedömningen av de lägesrapporterna.

Eiopa ska på sin webbplats offentliggöra och regelbundet uppdatera en förteckning över alla tredjeländer som avses i första stycket.

Kommissionen får anta delegerade akter enligt artikel 301a som närmare specificerar de villkor som fastställs i första stycket. Delegerade akter kan också avse befogenheter för tillsynsmyndigheter att införa ytterligare tillsynsrapporteringskrav under perioden för tillfällig likvärdighet.

6. Den begränsade period som avses i punkt 5 ska upphöra den 31 december 2020 eller det datum då tillsynsordningen för det tredjelandet, i enlighet med punkt 3, har bedömts vara likvärdig med den som fastställs i denna avdelning, beroende på vilket som infaller först.

Denna period kan förlängas med högst ett år, om detta är nödvändigt för att Eiopa och kommissionen ska kunna genomföra bedömningen av likvärdighet enligt punkt 3.

7. När en delegerad akt antas, där det beslutas att tillsynsordningen i ett tredjeland är tillfälligt likvärdig i enlighet med punkt 5, ska medlemsstaterna tillämpa artikel 261, såvida det inte finns ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag i en medlemsstat med en balansomslutning som överstiger balansomslutningen för sitt moderföretag som är beläget utanför unionen. I det fallet ska uppgiften som grupp-tillsynsmyndighet utföras av den ställföreträdande grupp-tillsynsmyndigheten."

76. I artikel 262.1 ska första stycket ersättas med följande:

"1. Om en likvärdig tillsyn enligt artikel 260 inte föreligger, eller om en medlemsstat inte tillämpar artikel 261 i samband med tillfällig likvärdighet enligt artikel 260.7, ska den medlemsstaten på försäkrings- och återförsäkringsföretagen tillämpa något av följande:

- a) Artiklarna 218–235 och artiklarna 244–258 i tillämpliga delar.
- b) En av de metoder som fastställs i punkt 2."

77. I artikel 300 ska första stycket ersättas med följande:

"De belopp som i detta direktiv uttryckts i euro ska revideras vart femte år genom att grundbeloppet i euro höjs med den procentuella förändringen i de harmoniserade konsumentprisindexen för samtliga medlemsstater som offentliggörs av kommissionen (Eurostat) från och med den 31 december 2015 fram till justeringsdagen och avrundat uppåt till närmaste 100 000-tal EUR."

78. Artikel 301 ska ersättas med följande:

"Artikel 301

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén som inrättats genom kommissionens beslut 2004/9/EG (*). Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 8 i förordning (EU) nr 182/2011 jämförd med artikel 4 i den förordningen tillämpas.

Artikel 301a

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 och 308b ska ges till kommissionen för en period på fyra år från den 23 maj 2014.

Kommissionen ska utarbeta en rapport om de delegerade befogenheterna senast sex månader innan perioden på fyra år löpt ut. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 och 308b får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet.

Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 eller 308b ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 301b

Tidsfristklausul för tekniska standarder för tillsyn

1. Fram till den 24 maj 2016 ska kommissionen, när den för första gången antar de tekniska standarder för tillsyn som avses i artiklarna 50, 58, 75, 86, 92, 97, 111, 135, 143, 244, 245, 248 och 249, tillämpa det förfarande som fastställs i artikel 301a. Eventuella ändringar av sådana delegerade akter eller, efter det att övergångsperioden löpt ut, eventuella nya tekniska standarder för tillsyn, ska antas i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

2. Den delegering av befogenheter som avses i punkt 1 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet i enlighet med artikel 12 i förordning (EU) nr 1094/2010.

3. Senast den 24 maj 2016 får Eiopa lägga fram förslag till tekniska standarder för tillsyn till kommissionen för att anpassa de delegerade akter som avses i artiklarna 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 och 308b till den tekniska utvecklingen på finansiella marknaderna.

Förslagen till tekniska standarder för tillsyn ska begränsas till de tekniska aspekterna av de delegerade akter som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för tillsyn som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1094/2010.

(*) Kommissionens beslut 2004/9/EG av den 5 november 2003 om att inrätta Europeiska försäkrings- och tjänstepensionskommittén (EUT L 3, 7.1.2004, s. 34).*

79. I artikel 304 ska punkt 2 ersättas med följande:

”2. Senast den 31 december 2020 ska kommissionen till Europaparlamentet och rådet översända en rapport om tillämpningen av den metod som fastställs i punkt 1 och om den praxis tillsynsmyndigheterna antagit enligt punkt 1, vid behov åtföljd av lämpliga förslag. Den rapporten ska särskilt behandla de gränsoverskridande effekterna av denna metods tillämpning så att regleringsarbitrage från försäkrings- och återförsäkringsföretags sida kan undvikas.”

80. Följande avsnitt ska läggas till i avdelning VI, kapitel I:

”AVSNITT 3

FÖRSÄKRING OCH ÅTERFÖRSÄKRING

Artikel 308a

Infasing

1. Från och med den 1 april 2015 ska medlemsstaterna se till att tillsynsmyndigheterna har befogenhet att fatta beslut om godkännande av följande:
 - a) Tilläggskapital i enlighet med artikel 90.
 - b) Klassificering av kapitalbasmedel som avses i artikel 95 tredje stycket.
 - c) Företagsspecifika parametrar i enlighet med artikel 104.7.
 - d) En fullständig eller partiell intern modell i enlighet med artiklarna 112 och 113.
 - e) Specialföretag som ska etableras på deras territorium i enlighet med artikel 211.
 - f) Ett mellanliggande försäkringsholdingbolags tilläggskapital i enlighet med artikel 226.2.
 - g) En gruppintern modell i enlighet med artiklarna 230, 231 och 233.5.
 - h) Användningen av undergruppen durationsbaserade aktiekursrisker i enlighet med artikel 304.
 - i) Tillämpning av matchningsjusteringen av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer i enlighet med artiklarna 77b och 77c.
 - j) Om medlemsstaterna så önskar, tillämpning av volatilitetsjustering av de riskfria räntesatserna för relevanta durationer i enlighet med artikel 77d.
 - k) Tillämpning av övergångsåtgärden för riskfria räntesatser för durationer i enlighet med artikel 308c.
 - l) Tillämpning av övergångsåtgärden för försäkringstekniska avsättningar i enlighet med artikel 308d.
2. Från och med den 1 april 2015 ska medlemsstaterna se till att tillsynsmyndigheterna har följande befogenheter:
 - a) Befogenhet att fastställa grupp tillsynens nivå och omfattning i enlighet med avdelning III kapitel I, avsnitten 2 och 3.
 - b) Befogenhet att fastställa grupp tillsynsmyndigheten i enlighet med artikel 247.
 - c) Befogenhet att inrätta ett tillsynskollegium i enlighet med artikel 248.
3. Från och med den 1 juli 2015 ska medlemsstaterna se till att tillsynsmyndigheterna har följande befogenheter:
 - a) Befogenhet att dra av ägarintresse i enlighet med artikel 228 andra stycket.
 - b) Befogenhet att fastställa valet av metod för beräkning av grupp solvens i enlighet med artikel 220.
 - c) Befogenhet att fatta beslut om likvärdighet och, i förekommande fall, tillfällig likvärdighet i enlighet med artiklarna 227 och 260.

- d) Befogenhet att låta försäkrings- och återförsäkringsföretag omfattas av artiklarna 238 och 239 i enlighet med artikel 236.
 - e) Befogenhet att fatta de beslut som avses i artiklarna 262 och 263.
 - f) Befogenhet att när så är lämpligt fastställa tillämpning av övergångsbestämmelser i enlighet med artikel 308b.
4. Medlemsstaterna ska ålägga de berörda tillsynsmyndigheterna att behandla ansökningar om godkännande eller tillstånd som lämnats in av försäkrings- och återförsäkringsföretag i enlighet med punkterna 2 och 3. De beslut som tillsynsmyndigheterna fattar om godkännande eller tillstånd ska inte börja tillämpas före den 1 januari 2016.

Artikel 308b

Övergångsbestämmelser

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 12 ska försäkrings- och återförsäkringsföretag som, senast den 1 januari 2016, har upphört med att teckna nya försäkrings- eller återförsäkringsavtal och uteslutande förvaltar sitt befintliga bestånd i syfte att avsluta sin verksamhet inte omfattas av avdelningarna I, II och III i detta direktiv förrän vid de datum som fastställs i punkt 2, då företaget antingen

- a) har övertygat tillsynsmyndigheten om att det kommer att avsluta sin verksamhet före den 1 januari 2019, eller
- b) är föremål för rekonstruktionsåtgärder som fastställs i avdelning IV kapitel II och en rekonstruktör har utsetts.

2. Försäkrings- eller återförsäkringsföretag som omfattas av

- a) punkt 1 a, ska omfattas av avdelningarna I, II och III i detta direktiv från och med den 1 januari 2019 eller från ett tidigare datum när tillsynsmyndigheten inte är tillfredsställd med de framsteg som har gjorts för att avsluta företagets verksamhet,
- b) punkt 1 b, ska omfattas av avdelningarna I, II och III i detta direktiv från och med den 1 januari 2021 eller från ett tidigare datum om tillsynsmyndigheten inte är tillfredsställd med de framsteg som har gjorts för att avsluta företagets verksamhet.

3. Försäkrings- och återförsäkringsföretag ska endast omfattas av övergångsbestämmelserna i punkterna 1 och 2 om följande villkor uppfylls:

- a) Företaget ingår inte i en grupp, eller om det ingår i en grupp, alla företag som ingår i gruppen upphör med att teckna nya försäkrings- eller återförsäkringsavtal.
- b) Företaget ska till tillsynsmyndigheten överlämna en årlig rapport med de framsteg som har gjorts för att avsluta företagets verksamhet.
- c) Företaget har underrättat tillsynsmyndigheten om att det tillämpar övergångsbestämmelser.

Punkterna 1 och 2 ska inte förhindra ett företag från att bedriva verksamhet i enlighet med avdelningarna I, II och III i detta direktiv.

4. Medlemsstaterna ska upprätta en förteckning över de försäkrings- och återförsäkringsföretag som berörs och överlämna den förteckningen till alla övriga medlemsstater.

5. Under en period som inte överskrider fyra år från och med den 1 januari 2016, ska medlemsstaterna säkerställa att fristen för försäkrings- och återförsäkringsföretag för att lämna de uppgifter som avses i artikel 35.1–35.4 varje år eller med en kortare periodicitet minskar med två veckor varje räkenskapsår, med början senast 20 veckor efter utgången av företagets räkenskapsår om dess räkenskapsår avslutas den 30 juni 2016 eller efter detta datum men före den 1 januari 2017, och senast 14 veckor efter utgången av företagets räkenskapsår om dess räkenskapsår avslutas den 30 juni 2019 eller efter detta datum men före den 1 januari 2020.

6. Under en period som inte överskrider fyra år från och med den 1 januari 2016, ska fristen för försäkrings- och återförsäkringsföretag för att offentliggöra de uppgifter som avses i artikel 51 minska med två veckor varje räkenskapsår, med början senast 20 veckor efter utgången av företagets räkenskapsår om dess räkenskapsår avslutas den 30 juni 2016 eller efter detta datum men före den 1 januari 2017, och senast 14 veckor efter utgången av företagets räkenskapsår om dess räkenskapsår avslutas den 30 juni 2019 eller efter detta datum men före den 1 januari 2020.

7. Under en period som inte överskrider fyra år från och med den 1 januari 2016, ska fristen för försäkrings- och återförsäkringsföretag för att lämna in de uppgifter som avses i artikel 35.1–35.4 varje kvartal minska med en vecka varje räkenskapsår, med början senast åtta veckor för varje kvartal som avslutas den 1 januari 2016 eller efter detta datum men före den 1 januari 2017, och med fem veckor för varje kvartal som avslutas den 1 januari 2019 eller efter detta datum men före den 1 januari 2020.
8. Medlemsstaterna ska säkerställa att punkterna 5, 6 och 7 i denna artikel ska gälla i tillämpliga delar för försäkrings- och återförsäkringsföretag med ägarintresse, försäkringsholdingföretag och blandade finansiella holdingföretag på gruppnivå i enlighet med artiklarna 254 och 256, varvid de frister som anges i punkterna 5, 6 och 7 ska förlängas med sex veckor.
9. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 94, ska primärkapitalposter ingå i nivå 1-kapital upp till tio år efter den 1 januari 2016 förutsatt att de posterna
- a) emitterades före den 1 januari 2016 eller före datum för ikraftträdande av den delegerade akt som avses i artikel 97, beroende på vilket datum som inträffar först,
 - b) den 31 december 2015 kan användas för att uppfylla den disponibla solvensmarginalen upp till 50 procent av solvensmarginalen enligt de lagar och andra författningar som antas enligt artikel 16.3 i direktiv 73/239/EEG, artikel 1 i direktiv 2002/13/EG, artikel 27.3 i direktiv 2002/83/EG och artikel 36.3 i direktiv 2005/68/EG,
 - c) inte annars skulle klassificeras som tillhörande nivå 1 eller 2 i enlighet med artikel 94.
10. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 94, ska primärkapitalposter ingå i nivå 2-kapital upp till tio år efter den 1 januari 2016 förutsatt att de posterna
- a) emitterades före den 1 januari 2016 eller före datumet för ikraftträdande av den delegerade akt som avses i artikel 97, beroende på vilket datum som inträffar först,
 - b) den 31 december 2015 kan användas för att uppfylla den disponibla solvensmarginalen upp till 25 procent av solvensmarginalen enligt de lagar och andra författningar som antas enligt artikel 16.3 i direktiv 73/239/EEG, artikel 1 i direktiv 2002/13/EG, artikel 27.3 i direktiv 2002/83/EG och artikel 36.3 i direktiv 2005/68/EG.
11. När det gäller försäkrings- eller återförsäkringsföretag som placerar i överlåtbara värdepapper eller andra finansiella instrument som bygger på ompaketerade lån som emitterades före den 1 januari 2011, ska kraven i artikel 135.2 endast gälla i situationer då nya underliggande exponeringar läggs till eller ersätts efter den 31 december 2014.
12. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 100, 101.3 och 104 ska följande gälla:
- a) Fram till den 31 december 2017 ska de standardparametrar som ska användas vid beräkningen av undergruppen aktiekursrisk och undergruppen räntedifferensrisk i enlighet med standardformeln när det gäller exponeringar mot medlemsstaternas nationella regeringar eller centralbanker vilka uttrycks och finansieras i en medlemsstats nationella valuta vara samma standardparametrar som de som skulle tillämpas på sådana exponeringar som uttrycks och finansieras i deras nationella valuta.
 - b) År 2018 ska de standardparametrar som ska användas vid beräkningen av undergruppen aktiekursrisk och undergruppen räntedifferensrisk i enlighet med standardformeln minskas med 80 procent när det gäller exponeringar mot medlemsstaternas nationella regeringar eller centralbanker vilka uttrycks och finansieras i en annan medlemsstats nationella valuta.
 - c) År 2019 ska de standardparametrar som ska användas vid beräkningen av undergruppen aktiekursrisk och undergruppen räntedifferensrisk i enlighet med standardformeln minskas med 50 procent när det gäller exponeringar mot medlemsstaternas nationella regeringar eller centralbanker vilka uttrycks och finansieras i en annan medlemsstats nationella valuta.
 - d) Från och med den 1 januari 2020 ska de standardparametrar som ska användas vid beräkningen av undergruppen aktiekursrisk och undergruppen räntedifferensrisk i enlighet med standardformeln inte minskas när det gäller exponeringar mot medlemsstaternas nationella regeringar eller centralbanker vilka uttrycks och finansieras i en annan medlemsstats nationella valuta.

13. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 100, 101.3 och 104, ska de standardparametrar som ska användas för aktier som företaget köpt senast den 1 januari 2016 vid beräkningen av undergruppen aktiekursrisk i enlighet med standardformeln utan alternativet i artikel 304 beräknas som det vägda genomsnittet av

- a) den standardparameter som ska användas för att beräkna undergruppen aktiekursrisk i enlighet med artikel 304, och
- b) den standardparameter som ska användas för att beräkna undergruppen aktiekursrisk i enlighet med standardformeln utan det alternativ som beskrivs i artikel 304.

Vikten för den parameter som beskrivs i led b i första stycket ska öka åtminstone linjärt i slutet av varje år från 0 procent under det år som inleddes den 1 januari 2016 till 100 procent den 1 januari 2023.

Kommissionen ska anta delegerade akter enligt artikel 301a som närmare specificerar de kriterier som ska uppfyllas, inbegripet de aktier som får utnyttja övergångsperioden.

För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av den övergångsperioden ska Eiopa utarbeta förslag till tekniska standarder för genomförande av förfaranden vid tillämpningen av denna punkt.

Eiopa ska överlämna sina förslag till tekniska standarder för genomförande till kommissionen senast den 30 juni 2015.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska standarder för genomförande som avses i fjärde stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1094/2010.

14. Utan hinder av artikel 138.3 och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 138.4, ska tillsynsmyndigheten kräva att försäkrings- och återförsäkringsföretag som uppfyller kravet på föreskriven solvensmarginal i artikel 16a i direktiv 73/239/EEG, artikel 28 i direktiv 2002/83/EG eller artiklarna 37, 38 eller 39 i direktiv 2005/68/EG, såsom de är tillämpliga i medlemsstatens lagstiftning dagen före de direktiven upphävs enligt artikel 310 i det här direktivet, men som inte efterlever solvenskapitalkravet under det första tillämpningsåret för det här direktivet, vidtar nödvändiga åtgärder för att upprätta nivån på de medräkningsbara kapitalbasmedel som täcker solvenskapitalkravet eller reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet senast den 31 december 2017.

Det berörda försäkrings- och återförsäkringsföretaget ska var tredje månad till sin tillsynsmyndighet lämna in en lägesrapport i vilken det redogörs för vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortskrider med att upprätta nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att säkerställa att solvenskapitalkravet följs, mellan det datum då bristen på efterlevnad av solvenskapitalkravet konstaterades och det datum då lägesrapporten inlämnades.

Den förlängning som nämns i första stycket ska inte längre gälla om denna lägesrapport visar att det inte skett några väsentliga framsteg med att återskapa nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att säkerställa att solvenskapitalkravet följs, mellan det datum då bristen på efterlevnad av solvenskapitalkravet konstaterades och det datum då lägesrapporten inlämnades.

15. Om hemmedlemsstaterna den 23 maj 2014 tillämpade de bestämmelser som avses i artikel 4 i direktiv 2003/41/EG får den hemmedlemsstaten fram till den 31 december 2019 fortsätta att tillämpa de lagar och andra författningar som de antagit för att uppfylla artiklarna 1–19, 27–30, 32–35 och 37–67 i direktiv 2002/83/EG och som var i kraft den sista tillämpningsdagen för direktiv 2002/83/EG.

Kommissionen får anta delegerade akter för att ändra den övergångsperiod som föreskrivs i denna punkt om ändringar av artiklarna 17–17c i direktiv 2003/41/EG har antagits före det datum som anges i denna punkt.

16. Medlemsstaterna får ge det moderförsäkrings- eller moderåterförsäkringsföretag som har det yttersta ägarintresset möjlighet att under en period fram till den 31 mars 2022 ansöka om godkännande av en gruppintern modell som tillämpas på en del av en grupp, om både företaget och företaget med det yttersta ägarintresset är belägna i samma medlemsstat och om denna del utgör en urskiljbar del som uppvisar en väsentligt annorlunda riskprofil än de övriga i gruppen.

17. Utan hinder av artiklarna 218.2 och 218.3, ska de övergångsbestämmelser som avses i punkterna 8–12 och 15 i den här artikeln och i artiklarna 308c, 308d och 308e gälla i tillämpliga delar på gruppnivå.

Utän hinder av artikel 218.2, 218.3 och 218.4, ska de övergångsbestämmelser som avses i punkt 14 i den här artikeln gälla i tillämpliga delar på gruppnivå och om försäkrings- eller återförsäkringsföretagen med ägarintresse eller försäkrings- och återförsäkringsföretagen i en grupp uppfyller de jämkade solvenskraven enligt artikel 9 i direktiv 98/78/EG men inte uppfyller solvenskapitalkravet på gruppnivå.

Kommissionen ska anta delegerade akter, enligt artikel 301a, för att fastställa ändringarna av gruppsovensen om de övergångsbestämmelser som anges i punkt 13 i den här artikeln är tillämpliga och avser

- a) eliminering av dubbelräkning av poster i kapitalbasen och av kapital som skapats inom en grupp som fastställs i artiklarna 222 och 223,
- b) värdering av tillgångar och skulder som fastställs i artikel 224,
- c) tillämpning av beräkningsmetoderna för anknutna försäkrings- och återförsäkringsföretag som fastställs i artikel 225,
- d) tillämpning av beräkningsmetoderna för mellanliggande försäkringsholdingföretag som fastställs i artikel 226,
- e) beräkningsmetoder för solvensen på gruppnivå som fastställs i artiklarna 230 och 233,
- f) beräkning av solvenskapitalkravet på gruppnivå som fastställs i artikel 231,
- g) fastställande av kapitaltillägg som fastställs i artikel 232,
- h) principer vid beräkningen av solvens på gruppnivå för ett försäkringsholdingföretag som fastställs i artikel 235.

Artikel 308c

Övergångsbestämmelser för de riskfria räntesatserna

1. Försäkrings- och återförsäkringsföretag får, med tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande, tillämpa en tillfällig justering på de riskfria räntesatserna för relevanta durationer i fråga om godkända försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser.

2. Justeringen ska beräknas för varje valuta som en del av skillnaden mellan

- a) den räntesats som fastställs av försäkrings- eller återförsäkringsföretaget i enlighet med de lagar och andra författningar som har antagits i enlighet med artikel 20 i direktiv 2002/83/EG vid sista tillämpningsdagen för det direktivet,
- b) den årliga effektiva räntesatsen, beräknad som en enda diskonteringsräntesats som, när den tillämpas på kassaflödena för portföljen med godkända försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser, ger ett värde som är lika stort som bästa skattningen för portföljen med godkända försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser om pengarnas tidsvärde beaktas med tillämpning av riskfria basräntesatser för relevanta durationer i enlighet med artikel 77.2.

Om medlemsstaterna har antagit lagar och andra författningar enligt artikel 20.1.B a ii i direktiv 2002/83/EG, ska den räntesats som avses i led a första stycket i denna punkt fastställas med tillämpning av de metoder som användes av försäkrings- eller återförsäkringsföretagen vid den sista tillämpningsdagen för direktiv 2002/83/EG.

Den del som avses i första stycket ska minska linjärt i slutet av varje år från 100 procent under det år som inleds den 1 januari 2016 till 0 procent den 1 januari 2032.

Om försäkrings- och återförsäkringsföretag tillämpar den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d, ska den riskfria räntesats för relevanta durationer som avses i led b vara den riskfria räntesats för relevanta durationer som avses i artikel 77d.

3. De godkända försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelseerna ska endast omfatta försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelser som uppfyller följande kriterier:
- De kontrakt som genererar försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelseerna hade ingåtts före den första tillämpningsdagen för detta direktiv, med undantag av kontraktstillämpningar på eller efter detta datum.
 - Fram till och med den sista tillämpningsdagen för direktiv 2002/83/EG fastställdes de försäkringstekniska avsättningarna för försäkrings- eller återförsäkringsförpliktelseerna i enlighet med de lagar och andra författningar som har antagits enligt artikel 20 i det direktivet vid sista tillämpningsdagen för det direktivet.
 - Artikel 77b inte tillämpas på försäkrings- och återförsäkringsförpliktelser.
4. Försäkrings- och återförsäkringsföretag som tillämpar punkt 1 ska
- inte inkludera de godkända försäkrings- och återförsäkringsförpliktelseerna vid beräkningen av den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d,
 - inte tillämpa artikel 308d,
 - inom ramen för den lägesrapport om solvens och finansiell ställning som avses i artikel 51, offentliggöra att de tillämpar den tillfälliga riskfria räntesatsen för durationer och offentliggöra kvantifieringen av hur deras finansiella position skulle påverkas om de inte tillämpade denna övergångsåtgärd.

Artikel 308d

Övergångsåtgärd för försäkringstekniska avsättningar

- Försäkrings- och återförsäkringsföretag får, med tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande, tillämpa ett tillfälligt avdrag för försäkringstekniska avsättningar. Avdraget får tillämpas på den homogena riskgruppsnivå som avses i artikel 80.
- Det tillfälliga avdraget ska motsvara en del av skillnaden mellan följande belopp:
 - De försäkringstekniska avsättningarna efter avdrag av de belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal och från specialföretag, beräknade i enlighet med artikel 76 vid den första tillämpningsdagen för detta direktiv.
 - De försäkringstekniska avsättningarna efter avdrag av de belopp som kan återvinnas enligt återförsäkringsavtal beräknade i enlighet med de lagar och andra författningar som har antagits enligt artikel 15 i direktiv 73/239/EEG, artikel 20 i direktiv 2002/83/EG och artikel 32 i direktiv 2005/68/EG dagen före de direktiven upphävs enligt artikel 310 i det här direktivet.

Den högsta avdragsbara delen ska minska linjärt i slutet av varje år från 100 procent under det år som inleds den 1 januari 2016 till 0 procent den 1 januari 2032.

Om försäkrings- och återförsäkringsföretag vid den första tillämpningsdagen för detta direktiv tillämpar den volatilitetsjustering som avses i artikel 77d, ska det belopp som avses i led a beräknas med volatilitetsjusteringen för den dagen.

3. Med tillsynsmyndighetens förhandsgodkännande eller på dennes initiativ, får de belopp för de försäkringstekniska avsättningarna, i förekommande fall inklusive beloppet för volatilitetsjusteringen, som används för att beräkna det tillfälliga avdrag som avses i punkterna 2 a och b räknas om var 24:e månad, eller oftare om företagens riskprofil har ändrats väsentligt.

4. Det avdrag som avses i punkt 2 får begränsas av tillsynsmyndigheten om tillämpningen av det kan leda till en minskning av de krav på finansiella medel som gäller för företaget jämfört med kraven vid en beräkning i enlighet med de lagar och andra författningar som har antagits enligt direktiv 73/239/EEG, direktiv 2002/83/EG och direktiv 2005/68/EG dagen före de direktiven upphävs enligt artikel 310 i det här direktivet.

5. Försäkrings- och återförsäkringsföretag som tillämpar punkt 1 ska
- inte tillämpa artikel 308c,
 - om de inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan tillämpning av det tillfälliga avdraget, till sin tillsynsmyndighet lämna in en årlig lägesrapport i vilken det redogörs för vilka åtgärder som har vidtagits och hur arbetet fortskrider med att vid utgången av den övergångsperiod som fastställs i punkt 2 återupprätta nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller med att reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet.
 - inom ramen för den lägesrapport om solvens och finansiell ställning som avses i artikel 51, offentliggöra att de tillämpar det tillfälliga avdraget för försäkringstekniska avsättningar och offentliggöra kvantifieringen av hur deras finansiella position skulle påverkas om de inte tillämpade det tillfälliga avdraget.

Artikel 308e

Infansningsplan för övergångsåtgärderna för riskfria räntesatser och försäkringstekniska avsättningar

Försäkrings- och återförsäkringsföretag som tillämpar de övergångsåtgärder som avses i artiklarna 308c eller 308d ska informera tillsynsmyndigheten så snart de konstaterar att de inte skulle uppfylla solvenskapitalkravet utan tillämpning av dessa övergångsåtgärder. Tillsynsmyndigheten ska kräva att de berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretagen vidtar nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de uppfyller solvenskapitalkravet vid utgången av övergångsperioden.

Inom två månader från det att de konstaterat att de inte uppfyller solvenskapitalkravet utan tillämpning av dessa övergångsåtgärder, ska de berörda försäkrings- och återförsäkringsföretagen till sin tillsynsmyndighet lämna in en infansningsplan i vilken de redogör för de åtgärder som har planerats för att vid utgången av övergångsperioden återupprätta nivån på den medräkningsbara kapitalbasen enligt solvenskapitalkravet eller reducera riskprofilen för att följa solvenskapitalkravet. Det berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretaget får uppdatera infansningsplanen under övergångsperioden.

De berörda försäkrings- eller återförsäkringsföretagen ska varje år till sin tillsynsmyndighet lämna in en lägesrapport i vilken det redogörs för de åtgärder som har vidtagits för att vid utgången av övergångsperioden uppfylla solvenskapitalkravet. Tillsynsmyndigheterna ska återkalla godkännandet av tillämpningen av övergångsåtgärden om lägesrapporten visar att uppfyllandet av solvenskapitalkravet vid utgången av övergångsperioden är orealistiskt."

81. Artikel 309.1 ska ändras på följande sätt:

- a) Första stycket ska ersättas med följande:

"1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 4, 10, 13, 14, 18, 23, 26–32, 34–49, 51–55, 67, 68, 71, 72, 74–85, 87–91, 93–96, 98, 100–110, 112, 113, 115–126, 128, 129, 131–134, 136–142, 144, 146, 148, 162–167, 172, 173, 178, 185, 190, 192, 210–233, 235–240, 243–258, 260–263, 265, 266, 303 och 304 samt bilagorna III och IV senast den 31 mars 2015. De ska genast överlämna texterna till dessa åtgärder till kommissionen."

- b) Följande stycke ska läggas till:

"Utän hinder av andra stycket, ska medlemsstaterna tillämpa de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 308a från och med den 1 april 2015."

82. Följande artikel ska införas:

"Artikel 310a

Eiopas personal och resurser

Eiopa ska göra en bedömning av de personal- och resursbehov som uppstår till följd av befogenheterna och uppgifterna i enlighet med detta direktiv och översända en rapport om detta till Europaparlamentet, rådet och kommissionen."

83. Artikel 311 ska ersättas med följande:

"Artikel 311

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 308a ska tillämpas från och med den 1 april 2015.

Artiklarna 1, 2, 3, 5–9, 11, 12, 15, 16, 17, 19–22, 24, 25, 33, 57–66, 69, 70, 73, 145, 147, 149–161, 168–171, 174–177, 179–184, 186–189, 191, 193–209, 267–300, 302, 305–308, 308b och bilagorna I och II, V, VI och VII ska tillämpas från och med den 1 januari 2016.

Kommissionen får anta delegerade akter och tekniska standarder för tillsyn och tekniska standarder för genomförande före det datum som avses i tredje stycket."

84. I bilaga III A ska punkt 28 ersättas med följande:

"28. I samtliga fall och som ett alternativ till de former för skadeförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1–27 och 29: företagsformen Europabolag (SE) enligt definitionen i rådets förordning (EG) nr 2157/2001(1).

29. I den mån som den berörda medlemsstaten tillåter att enheter med den juridiska formen kooperativ förening får starta skadeförsäkringsverksamhet och som ett alternativ till de former för skadeförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1–28: företagsformen europeisk kooperativ förening i enlighet med definitionen i rådets förordning (EG) nr 1435/2003 (*).

(*) Rådets förordning (EG) nr 1435/2003 av den 22 juli 2003 om stadga för europeiska kooperativa föreningar (SCE-föreningar) (EUT L 207, 18.8.2003, s. 1)."

85. I bilaga III B ska punkt 28 ersättas med följande:

"28. I samtliga fall och som ett alternativ till de former för livförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1–27 och 29: företagsformen Europabolag (SE) enligt definitionen i förordning (EG) nr 2157/2001.

29. I den mån som den berörda medlemsstaten tillåter att enheter med den juridiska formen kooperativ förening får starta livförsäkringsverksamhet och som ett alternativ till de former för livförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1–28: företagsformen europeisk kooperativ förening i enlighet med förordning (EG) nr 1435/2003."

86. I bilaga III C ska punkt 28 ersättas med följande:

"28. I samtliga fall och som ett alternativ till de former för återförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1–27 och 29: företagsformen Europabolag (SE) enligt definitionen i förordning (EG) nr 2157/2001.

29. I den mån som den berörda medlemsstaten tillåter att enheter med den juridiska formen kooperativ förening får starta återförsäkringsverksamhet och som ett alternativ till de former för återförsäkringsföretag som förtecknas i punkterna 1–28: företagsformen europeisk kooperativ förening i enlighet med förordning (EG) nr 1435/2003."

87. I jämförelsetabellen i bilaga VII, under kolumnen "Detta direktiv" ska artikel 13.27 införas som motsvarande artikel 5 d i direktiv 73/239/EEG.

Artikel 3

Ändring av förordning (EG) nr 1060/2009

I förordning (EG) nr 1060/2009 ska artikel 2.3 utgå.

Artikel 4

Ändringar av förordning (EU) nr 1094/2010

Förordning (EU) nr 1094/2010 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 13.1 ska ersättas med följande:

"1. Europaparlamentet eller rådet får invända mot en teknisk standard för tillsyn inom en period på tre månader från dagen för delgivning av den tekniska standard för tillsyn som kommissionen har antagit. På Europaparlamentets eller rådets initiativ ska denna period förlängas med tre månader.

Om kommissionen antar en teknisk standard för tillsyn som är identisk med det förslag till teknisk standard för tillsyn som myndigheten överlämnat, ska den period under vilken Europaparlamentet och rådet får invända vara en månad från delgivningsdagen. På Europaparlamentets eller rådets initiativ ska tidsfristen förlängas med en månad. Den förlängda perioden får förlängas med ytterligare en månad på Europaparlamentets eller rådets initiativ."

2. I artikel 17.2 ska andra stycket ersättas med följande:

"Utan att det påverkar de befogenheter som fastställs i artikel 35, ska den behöriga myndigheten utan dröjsmål förse myndigheten med alla de uppgifter som denna finner vara nödvändiga för sin utredning, inbegripet i fråga om hur de akter som avses i artikel 1.2 tillämpas i enlighet med unionsrätten."

Artikel 5

Ändringar av förordning (EU) nr 1095/2010

Förordning (EU) nr 1095/2010 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 13.1 ska ersättas med följande:

"1. Europaparlamentet eller rådet får invända mot en teknisk standard för tillsyn inom en period på tre månader från dagen för delgivning av den tekniska standard för tillsyn som kommissionen har antagit. På Europaparlamentets eller rådets initiativ får denna period förlängas med tre månader.

Om kommissionen antar en teknisk standard för tillsyn som är identisk med det förslag till teknisk standard för tillsyn som myndigheten överlämnat, ska den period under vilken Europaparlamentet och rådet får invända vara en månad från delgivningsdagen. På Europaparlamentets eller rådets initiativ ska tidsfristen förlängas med en månad. Den förlängda perioden får förlängas med ytterligare en månad på Europaparlamentets eller rådets initiativ."

2. I artikel 17.2 ska andra stycket ersättas med följande:

"Utan att det påverkar de befogenheter som fastställs i artikel 35, ska den behöriga myndigheten utan dröjsmål förse myndigheten med alla de uppgifter som denna finner vara nödvändiga för sin utredning, inbegripet i fråga om hur de akter som avses i artikel 1.2 tillämpas i enlighet med unionsrätten."

Artikel 6

Översyn

Kommissionen ska senast den 1 januari 2017 och därefter varje år för Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport om huruvida ESA-myndigheterna har lagt fram de förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande som avses i direktiv 2003/71/EG och 2009/138/EG, oavsett om det är obligatoriskt eller frivilligt att lägga fram sådana förslag till tekniska standarder för tillsyn och genomförande, tillsammans med eventuella förslag.

Artikel 7

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 31 mars 2015 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 1.1 och 2.1, 2.3, 2.6–2.11, 2.13, 2.14, 2.17–2.23, 2.32, 2.34, 2.36, 2.38–2.44, 2.46–2.54, 2.56–2.59, 2.65–2.70, 2.72, 2.75, 2.76, 2.80, 2.81, 2.84, 2.85 och 2.86. De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa åtgärder.

2. De ska tillämpa de åtgärder som avses i punkt 1 från och med den 1 januari 2016.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

3. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 8

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artiklarna 2.25, 2.43 och 2.82 ska tillämpas från och med den 31 mars 2015.

Artikel 9

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdad i Strasbourg den 16 april 2014.

På Europaparlamentets vägnar
M. SCHULZ
Ordförande

På rådets vägnar
D. KOURKOULAS
Ordförande

Statens offentliga utredningar 2014

Kronologisk förteckning

1. Vissa bostadsbeskattningsfrågor. Fi.
2. Framtidens valfrihetssystem
– inom socialtjänsten. S.
3. Boende utanför det egna hemmet
– placeringsformer för barn och unga.
S.
4. Det måste gå att lita på konsument-
skyddet. Ju.
5. Staten får inte abdikera
– om kommunaliseringen av den
svenska skolan. U.
6. Män och jämställdhet. U.
7. Skärpta straff för vapenbrott. Ju.
8. Översyn av statsskuldspolitiken. Fi.
9. Förändrad assistansersättning
– en översyn av ersättningssystemet. S.
10. Ett steg vidare – nya regler och åtgärder
för att främja vidareutnyttjande av
handlingar. S.
11. Kunskapsläget på kärnavfallsområdet
2014. Forskningsdebatt, alternativ och
beslutsfattande. M.
12. Utvärdera för utveckling – om utvärde-
ring av skolpolitiska reformer. U.
13. En digital agenda i människans tjänst
– en ljusnande framtid kan bli vår. N.
14. Effektiv och rättssäker PBL-över-
prövning. S.
15. Investeringsplanering för försvars-
materiel
En ny planerings-, besluts- och
uppföljningsprocess. Fö.
16. Det ska vara lätt att göra rätt
Åtgärder mot felaktiga utbetalningar
inom den arbetsmarknadspolitiska
verksamheten. A.
17. Genomförande av Seveso III-
direktivet. Fö.
18. Straffskalorna för allvarliga våldsbrott.
Ju.
19. Yrkeskvalifikationsdirektivet – ett
samlat genomförande. U.
20. Läkemedel för särskilda behov. S.
21. Bredband för Sverige in i framtiden. N.
22. Genomförande av EU:s nya redovis-
ningsdirektiv. Ju.
23. Rätt information på rätt plats i rätt tid.
Del 1, 2 och 3. S.
24. Olycksregister och djupstudier på
transportområdet. N.
25. Internationella rättsförhållanden
rörande arv. Ju.
26. Tillträde till COTIF 1999. Ju.
27. Svensk veteranpolitik. Ett ansvar för
hela samhället. + Bilagor. Fö.
28. Lönsamt arbete – familjeansvarets
fördelning och konsekvenser. A.
29. Assisterad befruktning för ensam-
stående kvinnor. Ju.
30. Jämställt arbete? Organisatoriska
ramar och villkor i arbetslivet. A.
31. Visselblåsare
Stärkt skydd för arbetstagare som slår
larm om allvarliga missförhållanden. A.
32. Jordbruks- och bostadsarrende
– några frågor om arrendeavgift och
besittningsskydd. Ju.
33. Från hyresrätt till äganderätt. Ju.
34. Inte bara jämställdhet
Intersektionella perspektiv på hinder
och möjligheter i arbetslivet. A.
35. I vått och torrt – förslag till ändrade
vattenrättsliga regler. M.
36. Frågor om följerrätt och om museernas
kopiering. Ju.
37. De svenska energimarknaderna
– en samhällsekonomisk analys. Fi.
38. Tillväxt och värdeskapande
Konkurrenskraft i svenskt jordbruk
och trädgårdsnäring. L.
39. Så enkelt som möjligt för så många
som möjligt
Bättre juridiska förutsättningar för
samverkan och service. N.
40. Neutral bolagsskatt – för ökad
effektivitet och stabilitet. Fi.

41. Nya regler om aktiva åtgärder mot diskriminering. A.
42. Kärnavfallsrådets yttrande över SKB:s Fud-program 2013. M.
43. Synnerligen grova narkotikabrott. Ju.
44. F-skuldsanering – en möjlighet till nystart för seriösa företagare. Ju.
45. Unik kunskap genom registerforskning. U.
46. Marknadsmisbruk II. Fi.
47. Förbättrad tvistlösning på konsumentområdet – ny EU-lagstiftning och en översyn av det svenska systemet. Ju.
48. Registerutdrag i arbetslivet. A.
49. Våld i nära relationer – en folkhälsofråga. Förslag för ett effektivare arbete. + Bilaga. Ju.
50. Med miljömålen i fokus – hållbar användning av mark och vatten. M.
51. Nya regler om upphandling. S.
52. Resolution. En ny metod för att hantera banker i kris. Vol 1 + 2. Fi.
53. Material i kontakt med dricksvatten – myndighetsroller och ansvarsfrågor. L.
54. Vildsvin och viltskador – om utfodring, kameraövervakning och arrendatorers jakträtt. L.
55. Inhyrning och företrädesrätt till återanställning. A.
56. Genomförande av Omnibus II-direktivet. Fi.

Statens offentliga utredningar 2014

Systematisk förteckning

Arbetsmarknadsdepartementet

- Det ska vara lätt att göra rätt
Åtgärder mot felaktiga utbetalningar inom den arbetsmarknadspolitiska verksamheten. [16]
- Lönsamt arbete
– familjeansvarets fördelning och konsekvenser. [28]
- Jämställt arbete? Organisatoriska ramar och villkor i arbetslivet. [30]
- Visselblåsare
Stärkt skydd för arbetstagare som slår larm om allvarliga missförhållanden. [31]
- Inte bara jämställdhet
Intersektionella perspektiv på hinder och möjligheter i arbetslivet. [34]
- Nya regler om aktiva åtgärder mot diskriminering. [41]
- Registerutdrag i arbetslivet. [48]
- Inhyrning och företrädesrätt till återanställning. [55]

Finansdepartementet

- Vissa bostadsbeskattningsfrågor. [1]
- Översyn av statsskuldspolitiken. [8]
- De svenska energimarknaderna
– en samhällsekonomisk analys. [37]
- Neutral bolagsskatt – för ökad effektivitet och stabilitet. [40]
- Marknadsmissbruk II. [46]
- Resolution. En ny metod för att hantera banker i kris. Vol 1 + 2. [52]
- Genomförande av Omnibus II-direktivet. [56]

Försvarsdepartementet

- Investeringsplanering för försvarsmateriel
En ny planerings-, besluts- och uppföljningsprocess. [15]

- Genomförande av Seveso III-direktivet. [17]
- Svensk veteranpolitik. Ett ansvar för hela samhället. + Bilagor. [27]

Justitiedepartementet

- Det måste gå att lita på konsumentskyddet. [4]
- Skärpta straff för vapenbrott. [7]
- Straffskalorna för allvarliga våldsbrott. [18]
- Genomförande av EU:s nya redovisningsdirektiv. [22]
- Internationella rättsförhållanden rörande arv. [25]
- Tillträde till COTIF 1999. [26]
- Assisterad befruktning för ensamstående kvinnor. [29]
- Jordbruks- och bostadsarrende
– några frågor om arrendeavgift och besittningsskydd. [32]
- Från hyresrätt till äganderätt. [33]
- Frågor om följerätt och om museernas kopiering. [36]
- Synnerligen grova narkotikabrott. [43]
- F-skuldsanering – en möjlighet till nystart för seriösa företagare. [44]
- Förbättrad tvistlösning på konsumentområdet – ny EU-lagstiftning och en översyn av det svenska systemet. [47]
- Våld i nära relationer – en folkhälsofråga.
Förslag för ett effektivare arbete.
+ Bilaga. [49]

Landsbygdssdepartementet

- Tillväxt och värdeskapande
Konkurrenskraft i svenskt jordbruk och trädgårdsnäring. [38]
- Material i kontakt med dricksvatten – myndighetsroller och ansvarsfrågor. [53]
- Vildsvin och viltskador
– om utfodring, kameraövervakning och arrendatorers jakträtt. [54]

Miljödepartementet

- Kunskapsläget på kärnavfallsområdet 2014. Forskningsdebatt, alternativ och beslutsfattande. [11]
- I vått och torrt – förslag till ändrade vattenrättsliga regler. [35]
- Kärnavfallsrådets yttrande över SKB:s Fud-program 2013. [42]
- Med miljömålen i fokus – hållbar användning av mark och vatten. [50]

Näringsdepartementet

- En digital agenda i människans tjänst – en ljusnande framtid kan bli vår. [13]
- Bredband för Sverige in i framtiden. [21]
- Olycksregister och djupstudier på transportområdet. [24]
- Så enkelt som möjligt för så många som möjligt
Bättre juridiska förutsättningar för samverkan och service. [39]

Socialdepartementet

- Framtidens valfrihetssystem – inom socialtjänsten. [2]
- Boende utanför det egna hemmet – placeringsformer för barn och unga. [3]
- Förändrad assistansersättning – en översyn av ersättningssystemet. [9]
- Ett steg vidare – nya regler och åtgärder för att främja vidareutnyttjande av handlingar. [10]
- Effektiv och rättssäker PBL-överprövning. [14]
- Läkemedel för särskilda behov. [20]
- Rätt information på rätt plats i rätt tid. Del 1, 2 och 3. [23]
- Nya regler om upphandling. [51]

Utbildningsdepartementet

- Staten får inte abdikera – om kommunaliseringen av den svenska skolan. [5]
- Män och jämställdhet. [6]
- Utvärdera för utveckling – om utvärdering av skolpolitiska reformer. [12]
- Yrkeskvalifikationsdirektivet – ett samlat genomförande. [19]

Unik kunskap genom registerforskning.
[45]